

СВЕТЛИНИТЕ НА АГНИ ЙОГА 1965

(Грани Агни йоги 1965)
(Записи на Б.Н.Абрамов от 1965
год.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ПРЕВОДАЧИТЕ

«Защото, ако първият завет беше без недостатък, нямаше да се търси място за втори.» (Послание на апостол Павел до Евреите, 8:7)

Всяка религиозна вяра е свързана с признаването на обстоятелството, че съществува Йерархия на Силите, в която човекът заема някое от по-ниските стъпала, а тези над него са заети от същества с по-висок ранг, като светци, ангели, архангели и така нататък до върха, който по право е отреден за Съществото или Силата, Която е единствена по рода Си и се счита за непознаваема поне за хората на Земята. Независимо от това немалко хора от най-древни времена и до днес са правили и продължават да правят опити за доближаване до Най-висшето и за разбиране на Неговото естество. Същевременно опити за връзка с хората са правени и се правят и Отгоре, от страна на по-високите етажи на духовната стълбица, в резултат на което са се появили различните Свещени писания, съдържащи в днешния си вид отделни откъслечни сведения за естеството на духовната Йерархия и някои практически знания и напътствия за живота на обществото. По такъв начин, започвайки примерно от Ведите, като едни от най-старите известни Свещени писания и стигайки до Корана, като сравнително по-късно Послание до вярващите, всяко от известните на света Свещени писания съдържа определени актуални за времето и мястото си сведения, но нито едно не би могло да се приеме за завършено и съдържащо цялата

или пълната Истина, без остатък. При все това преобладаващата част от хората в Християнския свят са склонни да смятат, че Бог е наставлявал хората единствено чрез Старозаветните пророци, евангелистите и апостолите и че единствено Библията трябва да се приема като Божие слово, а всички останали Свещени Писания са неверни и лъжливи. Същото се отнася и до привържениците на останалите вероизповедания, макар че много преди тяхната поява един не малък пророк е засвидетелствувал търпимостта и уважението си към всички съществуващи религии, като е заявил: «Не трябва да се почита само собствената религия и да се осъждат останалите, а трябва да се почитат и религиите на другите. Постъпвайки така, помагаш на своята собствена религия, като правиш услуга и на другите. Но ако постъпваш обратно, навреждайки на другите ти копаеш гроба и на своята собствена религия.» Идва времето и вече е дошло, когато Бог, в лицето на Иерархията на Учителите, отново отправя своите Послания към хората с надеждата да ги отвърне от робуването на телесните възжелания, тоест на животинската им природа и да обърне погледа им нагоре, към вечното и нетленното, както им е било завещано преди време: “Аз казах: Вие сте Богове. Всички сте синове на Всевишния.” (Псалми, 82.6)

Този е бил един от първите Завети, но и преди, и след него е имало и ще има още такива, при това все по-съвършени и по-задълбочени. Предлагащата поредица от Писания Може да се нарече Най-нов Завет към хората от Земята и всеки търсач на Истината, който без преднамереност се запознае с тези Записи, ще ги приеме с удовлетворение и преклонение към Този, Който ги е дал и с благодарност към този, който ги е записал. Велики Владико, Утвърди нашия скромн труд и ни Дай възможност да продължим да разпространяваме Твоето Благовестие за благо на хората от нашата малка, но голяма по дух страна България.

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ ИЗДАТЕЛСТВОТО

(Към първото издание на Записите на Б.Н.Абрамов от 1951 г.)

Николай Константинович Ръорих със сина си Юрий пристига за участие в Манджурската експедиция през 1934 година в Харбин, където се организира група хора, стремящи се към духовно самоусъвършенстване и приели ръководството на Николай Константинович.

Един от най-устремените и духовно подготвени се оказва Б.Н.Абрамов, вече много години отдал на изучаването на философската и окултна литература с надежда да намери своя духовен път. Скоро Борис Николаевич получава пръстен на ученичеството от ръцете на своя Гуру. След отпътуването на Николай Константинович връзката продължава чрез преписка, в която се включва и Елена Ивановна Ръорих. През април 1936 г. в писмо до Абрамов тя препоръчва на Борис Николаевич: „Пишете за всички Ваши наблюдения и духовни преживявания и ги записвайте. Всичко това е извънредно важно и с годините ще се превърне в забележителна хроника. ... Разбира се, записвайте и Вашите сънища“. През януари 1937 г. още един път потвърждава: „Събирайте всички знаци и знамения - ще се получи забележителна Книга“.

До края на 1950 г. повече публикувани писма на Елена Ивановна до Абрамов няма. Обаче има нейно писмо от януари 1940 г. до Екатерина Петровна Инге, една от най-близките ученици на Ръорихови, живееща тогава в Харбин, с препоръки за Борис Николаевич. „Много Ви моля, скъпа Е.П., да предадете на Б.Н. да продължава да записва всички свои духовни преживявания и всички усещания във връзка със събитията. Също така, ако чутото от него с вътрешното или духовно ухо отговаря на доброто, нека да доверява, тъй като доброто е единната мярка във всичко. Много обичам неговите писма...” Тук ние за първи път вече намираме споменаване за възприемането от Борис Николаевич на някакви послания.

За следващите 10 години публикувани писма на Ръорихови до Абрамов или със споменаването му нямаме. Но неговият верен ученик и първи издател на неговите Записки Б.А. Данилов в книгата си „Вестъ принесший” пише за този период: „Още в 40-те години Борис Николаевич започна да възприема мислено отначало отделни думи, а после и цели фрази, идващи при него от пространството”. И първите Записки от 1951 г. още представляват такива „отделни думи”. В изреченията понякога се срещат два варианта на думата или фрагмента от фразата, има празнини, отразяващи забравени или неразбрани думи. Информативни ли са тези Записки и струваше ли си да се публикуват? На първо място, те илюстрират процеса на сформирание и задълбочаване на Общуването с Учителя, което за много читатели може да бъде не само интересно, но и полезно, а на второ място, не носят ли и те значение, скрито за определено време? Тъй като Елена Ивановна пише на съпрузите Фосдик през 1950 г.: „За времето на своя опит и аз съм отхвърлила не малко неща като нещо погрешно или даже безсмислено, но дойде време и много стана ясно и пълно с дълбоко значение”.

И още една забележка, отнасяща се до названията на издадените книги със Записи на Борис Николаевич като „Грани Агни Йоги”, което у много читатели предизвиква недоумение и предложение за други названия.

„Моето Учение е Свято и няма граници за неговите прояви. Безкрайно, неограничено и очертано само от предела на постигащото го съзнание. То се излива от Безпределността във всички векове, блестейки с безчислените страни на своите многообразни аспекти, безкрайни по своята разновидност. Страните са безчислени, безбройни по число, страни на единния Адамант, името на което е Истина за Битието. Те са безгранични и безпределни, и извън рамките на човешкото осъзнаване.” (ГАЙ 1952 г.)

ПРЕДИСЛОВИЕ ОТ Б.А.ДАНИЛОВ, УЧЕНИК НА Б.Н.АБРАМОВ (Към първото издание на записите на Б.Н.Абрамов от 1954

г.)

Един ученик се обърнал към своя духовен Учител с думите: „Искам да постигна Твоя Мир в дните на моя живот”. Последвал отговор: „Отвърни се от себе си, вземи своя кръст и Ме последвай”. Така просто и кратко Учителят обозначил линията на живота, по която трябва да върви стремящият се към духовно усъвършенстване.

Пребиваването на човека на Земята е като пътешественик на междинна станция – временно, но съвършено необходимо. Тъй като именно тук той придобива скъпоценните бисери на опита, без който е невъзможно по-нататъшното придвижване по духовния път. Един от тези “бисери” е прокарването на канали в Тънкия Свят, по които духът ще се устреми след заминаването си от плътния земен свят. Важно е да се отбележи, че тази работа човек може да изпълни само тук, на Земята. След Прехода от пътника не се създават нови направления в дейността и в Тънкия Свят той може да твори и да се придвижва само по направления, заложиени от него в плътния свят.

В Учението на Живата Етика и Записките на Борис Николаевич Абрамов за такава подготовка се препоръчва два пъти дневно да се мисли за Далечните Светове и за Бъдещето, установявайки още на Земята сътрудничество с човечествата на тези Светове и помагайки с това не само на своята еволюция, но и за придвижването на земното човечество, а и на самата планета Земя. А на дадения етап от пътя такъв процес способства също и за обостряне и усъвършенстване на мисленето и с помощта на ритъма дисциплинира волята на човека. Тъй като е известно, че самата материя е инертна, хаотична и само огнената воля е способна да ѝ придаде форма и да внесе порядък, тоест, да създаде космос.

Постоянно и последователно прилагайки в живота тези и други Съвети на Учителя, може съзнателно да се залагат плетениците на кармата на своите бъдещи възплъщения. Тъй като в този живот често се налага твърде болезнено да се изкупват предишни грешки и прегрешения – плодове на собственото несъвършенство. Разбирането, че всички усложнения и трудности са дадени не по нечий произвол, позволява да се пренесе полето на битката от обстоятелствата вън вътре в себе си, тоест, да се бориш и удържаш победа над себе си, над своите изживявани качества. Но таква изживяване не оставя след себе си пустота, а се запълва по закона на полярността с противоположни качества, необходими за приближаването до целта, макар и много далечна – да заприличаваме на своя Небесен Отец.

По такъв начин важната и отговорна задача, стояща пред всеки пътник на духовния път, е да утвърждава Основите на Учението на живота. В това ще бъде създанието. А ако всички дела си оставят само на езика, то разбудените енергии известно време ще носят напред, а след това, незакрепени с опитно приложение, ще се върнат при своя породител, но вече не със създаваща сила, а с разрушаваща. “Не думите ще спасят, а тяхното прилагане. Да се говори е много по-лесно, отколкото да се прилага. Думите, неутвърдени с действие са като сухи листа”. (Грани Агни Йоги.1956.42)

Земята и Космосът са единни по своя строеж и по своето предназначение. Космическите Закони регулират всички процеси, протичащи в Мирозданието. И ние, зеляните, не представляваме изключение. Времето, когато човек се е стремил да познае и разбере само грубо физическите закони, тоест, достъпните за наблюдение от съвременните органи на чувствата на хората от нашата планета, е минало. Животът на всичко съществуващо, от атома до звездните галактики, се подчинява на единните Космически Закони. И човекът, създаден по образ и подобие на Бога, носи пълна отговорност за всичко, произвеждано от неговия микрокосмос. Ежесекундно всеки от нас ражда

мисли, чувства и емоции, носещи в зависимост от тяхното качество огън и светлина или зло, тъмнина и разруха. А да се излъчва светлина в пространството е възможно винаги, насън или при бодърстване, ако е запален светлия огън в сърцето на пътника. С това се оказва помощ в еволюционното развитие на всички и на всичко обкръжаващо, даже на далечното и невидимото. Да си спомним за картината на Николай Константинович Ръорих "Прокопий Праведник се моли за неизвестните плаващи" или за неговото платно "Агни Йога"...

Според Космическите Закони истинското Служене започва тогава, когато малкото "аз" израсне в колективно, а след това стане едно с голямото "Аз", с Индивидуалността. Този процес е неразривно свързан с еволюцията на духа. И на нашия хоризонт вече блещука новата, по-висока духовна степен, която ще ознаменува завивката на прехода към космическо съзнание. "Личното съзнание е расло и се е развивало по плана на еволюцията, и е било нужно като необходимо стъпало към следващата, по-висша форма на неговата проява. <...> Човечеството преминава на колективни релси, независимо от това дали иска това или не го иска. Колективът разширява съзнанието и го приобщава към по-широк кръг. Колективът расте, обхващайки в края на краищата цялото земно човечество, за да стане след това част от вселенското човечество". (Грани Агни Йоги.1956.34)

Трябва да се помни, че най-важният ключ към успеха по пътя към това стъпало на духовното усъвършенстване се явява постоянното помнене на Учителя, на Йерархията на Светлината, постоянното представяне на Висшето. За овладяването на този ключ способства въвеждането на ритъм във всички благи дела и мисли, тъй като на ритъма, като на един от основните Космически Закони, се държи цялото Мироздание. И, разбира се, цялата дейност трябва да бъде при това съзнателна, с пълното разбиране на следствията от всяка постъпка, дума, чувство и мисъл. Само при тези условия е възможно ускорено следване на пътя на духовното усъвършенстване.

"Казах вече: допустимо е всичко, но с Мен, за да мога Аз да Вляза във всички ваши дела с утвърждение. А отдихът е възможен, и развлеченията са възможни, но не при условие на забравя на най-нужното. Даже съсредоточавайки се върху сериозна работа не трябва да се забравя Учителя. Затова се говори за постоянно представяне и неразделност на съзнанията. Не е голямо постижение да се помни Учителя в моментите на Общуване, забравяйки за Него в по-голямата част от деня или нощта. Говоря за непрекъснато помнене. <...> А когато завърши земният живот, ще помогне лесно и без съжаление да се разделите с всичко, което той ви е предоставил временно и свободно и радостно да заминете за Другия свят, в Света на Моите безпределни възможности, откриващи се пред тези, които са с Мен". (Грани Агни Йоги.1955.283)

Б.А.

Данилов

ЖИВОТ НА ПОДВИГ И НЕПОКЛАТИМА ПРЕДАНОСТ

[Кратка биография на Борис Николаевич Абрамов, наричан от Великия Владика (Маха Коган) Махатма Мория Негов Син, изпратен в света да донесе на Земята последното Благовестие или Посланията на Йерархията на Учителите за хората от епохата на Водолея.]

Борис Николаевич Абрамов е роден в Русия на 2 август 1897 година. В юношеските му години склонността към военното дело го завежда във флота и той става военен моряк. През 1917 година над Русия преминава ураганът на революцията и Борис Николаевич заедно с много руснаци се оказва зад пределите на родината си. Страхотна тежест ляга на плещите на онези, което се оказват зад границата в такава ситуация. “Зовът на Родината” е реално съществуващо явление, макар и да не се измерва с нашите земни мерки и трудно да се разбира от не изпиталите това чувство. Озовал се зад границата, той не изгубва вярата си към Родината и не ѝ изменя, съблазните на Запада не го изкушават. Той си остава не само по кръв, но и по дух руснак. Той не се стреми към забогатяване, неговите потребности от материални блага са много скромни.

Б.Н.Абрамов бил човек с голяма култура и всестранно образован: разбирал от техника, работил в химическа лаборатория, познавал добре музиката и литературата, като самият той свирел на пиано и пишел стихове. Негово постоянно увлечение били познанията за предназначението на човека, за неговото място и роля в мирозданието. По пътя на духовните си търсения Борис Николаевич се запознал с различни философско-религиозни системи. На него са били близки Ученията на Христос, Буда, Платон, Конфуций, Зороастър. Така се полагали основите на неговия мироглед, който окончателно се формирал след срещата му с Николай Константинович Ръорих.

През 1934 година, по време на пътешествие в Китай, Н. К Ръорих пристига в Харбин. Руското население на града с уважение посреща своя земляк, вече известен по това време като голям художник, пътешественик и учен. Зад границата били известни също и философските възгледи на Николай Константинович. Естествено, че към него се устремили хора, живеещи с духовните си интереси. От многото идващи при него харбинци Николай Константинович избрал хора, които били духовно най-подготвени за сътрудничество с него и които сформирали неголяма група ученици, приемащи Н. К Ръорих за свой земен Учител – Гуру. В това число бил и Б. Н. Абрамов. От цялата група ученици Николай Константинович отделил двама, на които връчил донесени от Хималаите пръстени на ученичеството, като знак на особено доверие и духовна близост. Тези избрани били Б.Н.Абрамов и А.П.Хейдок. От този момент започнала нова страница в живота на Б.Н.Абрамов. Николай Константинович го завел до изворите на Живата Етика, коленичейки пред които избраният ученик жадно попивал новите знания. Дългите години на търсене смисъла на живота най-после го довели до отговора на този въпрос. Може да се каже, че на тази група хора (ученици) е била предоставена уникалната възможност да бъдат приобщени към Мъдростта на Живота от самият Н.К.Ръорих – една от големите духовни личности на 20 век. Те имали щастието да се срещат често с Николай Константинович, докато пребивавал в Харбин. Той

провеждал с тях срещи, по време на които били заложени основите на бъдещото сътрудничество, предавал им своя богат опит в служенето на еволюцията и общото благо. Със заминаването на Н. К. Ръорих в Индия установеният контакт не се прекъснал, а продължил като преписка. Спомняйки си за срещите с Николай Константинович, Абрамов казвал, че Гуру ясно е сформулирал закона за Йерархията на Светлината и Нейното значение като основен закон на мирозданието. Удивителната духовна култура, свойствена на Н. К. Ръорих, до голяма степен се предала на Б. Н. Абрамов и станала негово жизнено кредо. Той бил външно обикновен и скромен, и много хора, преминавайки покрай него или дори влизайки в допир с него, даже и не подозирали какво представлява действителната негова същност, изпълнена с огнена устременост и непреклонна преданост към духовния Учител. Вероятно е било нужно не едно възплъщение, за да се утвърди в сърцето такъв мощен енергетичен потенциал. Неговият живот може да бъде наречен подвиг в служенето на еволюцията. Нямамо гръмки думи, ефектни постъпки, нямамо провъзвестия. Пътят на Б.Н.Абрамов бил изпълнен с много трудности – така било зад границата, така било и тук, в родината (той пристигнал в СССР през 1959 година). Имало моменти в неговия живот, когато препятствията се нареждали пред него като стена и физическото обзрение не виждало никакви възможности, а само сърцето е знаело и помнило думите на Учителя: "И това ще се преживее". Какво му е помагало в тези минути? Устремът и предаността на своя духовен Учител. Помощта идвала в последния момент. Облаците се разсейвали и отново изгрявало слънцето. Б.Н.Абрамов като човек е притежавал и някои качества, присъщи на всички нас, хората. Е.И.Ръорих в своето време му показвала тези особености и, трябва да се каже, че той приемал тези съвети и ги спазвал точно. Още в 40-те години Борис Николаевич започнал мислено да възприема отначало отделни думи, а след това и цели фрази, идващи при него от пространството. Новите явления в неговия живот били неочаквани и предизвиквали в него различни въпроси. Но у него не възникнало чувство на гордост и величие. Тук, безусловно, се е проявила онази духовна култура, която щедро споделял с него неговият Гуру. В писмо до Н.К.Ръорих, във връзка с новия си и неочакван опит, Б.Н.Абрамов попитал как да се отнася към него. Отговорът пристигнал бързо, но не от Николай Константинович, а от Елена Ивановна, която се обръщала към него с молба да ѝ изпрати образци от получените записки. След получаването им Елена Ивановна му писала отново, потвърждавайки техния Висок източник, изразила радостта си за него и го посъветвала да продължи работата. Борис Николаевич изпълнил този съвет и до края на земните си дни продължил почти ежедневно да води записки на постъпващата информация. Естествено, че е била необходима пълна мобилизация не само на физическите, но и на духовните сили. Информацията, като правило, пристигала нощем и трябвало веднага да бъде записана на хартия, тъй като плътната физическа обвивка не е в състояние да задържи дълго в съзнанието си тънките докосвания на Висшите сфери. Такова колосално натоварване нощ след нощ за десетилетия трудно може някой да си представи. Този процес може да се нарече подвиг. Какво е движело този човек, за да изпълни този титаничен труд? Не е имало принуждение, не е имало славословия и хвалебствени химни в негова чест. Той не излизал по трибуните и не пожънвал буря от

аплодисменти. Той преминал скромно през живота, незабелязан от мнозина.

Дошло е времето многогодишният труд на Б. Н. Абрамов да стане достъпен за читателите. По същия начин и светлината на някоя далечна звезда достига до нас тогава, когато физическото тяло на звездата вече не съществува, като ни кара да обърнем глави нагоре и някакъв трепет изпълва сърцето ни.

В настоящата книга са поместени записите, направени от Борис Николаевич през 1965 година. Тяхното съдържание помага да се разкрият нови страни от Агни Йога и по-добре да се разбере и усвои Мъдростта, изложена в книгите на Живата етика, тъй като и всички те са дадени от Единния висок Източник. Б. Н. Абрамов е получавал информация от Великия Учител, а след заминаването на Николай Константинович и Елена Ивановна Ръорих от земния план, е възприемал също и техни съобщения, което е отбелязано в началото на съответните записи с думите "Гуру" и "М.А.Й." (Майката на Агни Йога). При подготовката на ръкописите за издаване са били запазени особеностите на стила и формата на изложение на записките, което, несъмнено, ще помогне на читателя да почувства дълбочината и значението на тези знания, дошли до нас благодарение на подвижническия труд на Борис Николаевич Абрамов.

Б.А.Дани

лов.

Записи на Борис Николаевич Абрамов от 1965 година

1965 г. 001. (5 януари). Трябва да се разбере, че в каквото и състояние на духа да се намирате, Великият План на Еволюцията на Битието остава неизменен, макар и подробностите и детайлите му да могат да варират под въздействието на целесъобразността. Човекът може да изпадне в отчаяние или в ужаса на безизходицата и да се затвори в кръга на обречеността, и въпреки това течението на космическата еволюция няма да се измени нито на йота. Точно така и Висшите Сфери на Светлината не се помрачават от задушавашите еманации на низшите слоеве и тъмнината не осквернява сияйните стратосфери на пространството. Временното не засяга Вечното, макар и да наслоява в него най-доброто, което дава за напредъка на еволюцията. Тъмнината и тъмното в рамките на Земята са само малко петънце кал в необятното величие на Космоса. На Висшите Планети има хаос, има и преодоляването му със силите на еволюцията, но няма тъмни и йерархии на тъмнината. В космически аспект личните преживявания на човека, колкото и значителни да са, не са нищо, ако не са от Светлината.

1965 г. 002. (6 януари). "Вятърът се връща на своя кръг" и не само вятърът, но и вълните на пространството се движат по кръг, който във времето се превръща в спирала и донася възвратните вълни на аналогичните явления. С това се обуславя завръщането на някои импулси и въздействия, възникващи от време на време в съзнанието, живеещи известно време и отново заминаващи някъде. Умението красиво да се

посрещат тези вълни се изработва с навика и стремежа да се пречупват те през призмата на Красотата. С Красота може да се неутрализира въздействието на вълните, предизвикващи от дълбините на съзнанието това, което още не е изживяно, но подлежи на най-бързо изживяване.

1965 г. 003. (8 януари). Когато десантът с танкове се устремява в атака към врага, врагът се стреми да отреже десантчиците от танковете. Точно така и тъмнината полага всички усилия да отдели учениците от Владиката, когато ученикът тръгне на бой с тъмнината. И задачата на ученика е да не допусне отделянето на мисленето от Учителя. Заповедта на Учителя е да бъдете неразделно заедно с Него. Заповедта трябва да бъде изпълнена. Иначе опасността от поражение е огромна. Тъмните се стараят много да отвлекат мисълта от главното направление и при това употребяват най-разнообразни примамки, разчетени за едни или други слабости на ученика. Тяхната цел е непременно да отвлекат. Те старателно раздухват всяка всяка отвличаща мисъл, стремейки се да я направят интересна и приковаваща съзнанието към себе си. Това трябва да се знае и да се помни, че всичко, което отдалечава или отделя от Учителя, се вдъхновява, поддържа, внушава, подхранва от тъмнината. Тяхната задача е да внушат с нашепване съблазняващи мисли.

1965 г. 004. (9 януари). Има моменти, когато се изисква пълно, самозабравящо обединяване на близките съзнания помежду им, за да се обединят с Учителя в духа. Само при това условие могат да се съберат достатъчно сили да се противостои на бурите и вихрите както на плътния, така и на астралния свят. Земята е болна, стихииите са излезли от равновесие, пространството е пронизано от антагонистични токове, кафявият газ отравя атмосферата. Само със силата на обединените сърца и съзнания може да се противостои на тези бедствия. Само с тази сила могат да се смирят стихииите и да се възстанови загубеното равновесие. Нужен е мир между народите на Земята, нужен е мир между отделните хора, нужно е единение в духа, нужно е единение на човешките сърца. Разновесието на природните условия е твърде очевидно, но какво могат да му противопоставят хората? Вражда и война? Но враждата и войната може да приключат с гигантски взрив, който да унищожи планетата. Трябва да се мисли за единение на всички и във всичко, докато още може да се спаси планетата. В това направление всеки може да направи нещо, макар и малко, но толкова настоятелно нужно за равновесието на света. Тъй като дори две обединени аури могат да творят чудеса.

1965 г. 005. Ако няма единение с Мен в духа, то единението помежду ви е безполезно. За да обедини, ръководителят е длъжен първо да се обедини с Мен. Но единението между хората в Мое Име или в Името на Владиците, или на изпратените от Тях винаги е плодотворно. Всички добри единения са хубави, но само при условие, че тяхната цел е Общото Благо, тъй като всяко начинание за Общото Благо е подкрепяно от Нас. Ръководителят може да обедини даже незнаещите, ако сам е в единение с Учителя на Светлината.

1965 г. 006. (13 януари). Човек прекрасно знае кое е полезно за неговия дух и кое е вредно и знаейки продължава да си вреди. Тъй като двама продължават да живеят в него и да се борят за надмощие и власт. Как да се обясни по друг начин, че диаметрално противоположни импулси и стремежи раздират неговото съзнание и образуват в него два полюса на коагулация на светли и тъмни мисли, привличащи към себе си от пространството светлина или тъмнина. Ако се допусне превес и победа

на полюса на тъмнината, то какво тогава може да се очаква след прехода на Великите Граници. Според закона – “каквото свържете на Земята”, с това ще бъдете свързани и в Надземното. И кой ще може да помогне и да спаси, когато свободната воля на човека го увлича с всички сили в тъмнината. Но все пак трябва да знае, тъй като знанието за неизбежността на следствията, съзвучни на причините, може да го спре по пътя на злото и да го устреми към Светлината. Позоваването на това, че в света има много зло и че своето зло или тъмнина са несравними със злостта и тъмнината на съзнателните служители на тъмната йерархия не може да служи като оправдание. Тъмнината във всички аспекти и видове си остава тъмнина, и допускането съзнанието да се потопи в сферите на несветли мисли, увличащи към мрака, го притегля в астралните водовъртежи и вихри на злото, от което може да не стигнат силите да се измъкне. Трябва да се спрем навреме, докато още не е късно. От несъзнателното сътрудничество с тъмнината и съприкосновението с нея не е чак толкова далеч до съзнателното. Никакви съображения или позовавания на каквото и да било не могат да оправдаят потапянето на съзнанието в тъмнината на задушавашите мисли на низшите слоеве. Само съзнанието, обграждащо се със Светлина, може да влиза в съприкосновение със Светлината на Учителя и да Го следва. Устремът към Светлина и борбата за нея сближават със Светлината и утвърждават победата над тъмнината в себе си.

1965 г. 007. (14 януари). Най-простият способ да се въздържате от колебания е да помните за неизбежната смяна на обвивките и за това, че всички външни обкръжения и всички условия коренно ще се изменят. Трябва това постоянно помнене да стане изражение на характера и да ръководи цялото поведение на човека. Можете мислено по-често да си представяте момента на прехода и освобождаването от това, което сега тежи и помрачава съзнанието. Това няма да бъде бягство от живота, а само познаване на действителността и напомняне за нея; знаейки много неща могат да се понесат с по-голяма лекота, отколкото не знаейки. Ще помним и знаем.

1965 г. 008. (15 януари). Мисълта за Далечните Светове, за Галактиките, за безкрайното пространство действа на психиката като очистващ душ или вана, освобождавайки съзнанието от боклука. За много от това, с което е зает човек в ежедневието няма място в космическото пространство. Оттук и разбирането, че земните мерки не са подходящи за Далечните Светове. Мислите, устремени към тях, винаги са от по-различно естество от мислите на ежедневието. Освен това мисълта създава магнитна връзка между мислителя и обекта на неговото размишление. Тази връзка е невидима, но въпреки това нейната сила въздейства на човека, като го възвисява. Понятието за Безпределност и безкраен космически живот съществува само в съзнанието на човека. Низшите форми на живот могат да я усещат, но не я осъзнават. А осъзнаването приобщава човека към живота на световите и го въвежда в сферите на пространството, отварящи му безпределните далечини не само на видимата вселена, но и на космическата мисъл. Същността на мислите още малко се разбира. Твърде много я привързват към мозъка, докато в същото време мозъкът е само апарат на земното мислене. А мисълта работи и тогава, когато мозъкът заспива. Мисълта може да работи и извън плътното тяло. Бидейки грануляция на тънки енергии, мисълта не зависи и може да действа независимо от плътното

обкръжение. Тя може да действа самостоятелно, бидейки изпратена в пространството. Ще се наложи да се каже на света за мисълта и да се споделят тайните на мисълта. Нима може да се забравя за това, че целият прогрес на човечеството се обуславя от мисълта и че не съществува предел за развитието и изтънчването на мисълта.

1965 г. 009. (1 февруари). Жизненият опит потвърждава, че даже в периоди на най-силно заземяване на духа неговите практически достижения, утвърдени с прилагането и употребата на практика, остават неизменно с него, докато в същото време всичко непрiloжено, всичко отвлечено теоретично, макар и да е искрено изповядвано и признавано, го оставя такъв, какъвто е бил по-рано, без да измени нито на йота неговата същност. По такъв начин само приложената в живота мисъл дава конкретни следствия и изменя и преобразява човека. И най-добрите книги, и най-възвишените мисли няма да помогнат за преобразяването на човека, ако те не са приложени в живота. Четенето на добри книги е добро ако съдържанието им се претворява чрез прилагане в живота. Всички думи, всички чувства, всички мисли, всички най-добри намерения и вдъхновения са нищо, ако не са претворени в редица жизнени действия. А всичко утвърдено от човека на практика, чрез прилагане в живота, остава с него завинаги, тъй като става негова неотнимаема собственост.

1965 г. 010. (17 февруари). (Гуру). Основно качество на признатия ученик е постоянството. То го съпровожда през всичките изменения на условията, в които той живее. Ученикът, лишил се от това качество, престава да бъде такъв. Не може отношението към Учителя да се колебае и променя в зависимост от външната неустойчивост, която е неизменен спътник на въплътеното битие. Нищо ставащо вън не може да повлияе на неговите чувства към Учителя или да намали любовта към Него. В името на тази любов хората са отивали на подвиг, на мъчение, на смърт. В нейно име са издържали най-тежките изпитания. Ако не се постави плътният свят с всичките му препятствия и трудности и съблазни по-ниско от Учителя, а Учителят – преди всичко, няма да се достигне до предопределеното. Възлюбеният някого или нещо преди Него не е достоен за Него.

1965 г. 011. (1 март). Мисълта за Светлината, светлата мисъл съединява със Светлината, тъмната мисъл, затъмнената мисъл - с тъмнината. Обединявайки се чрез мислите с тъмнината човек свързва себе си с тези, които живеят в тъмнина и се хранят с тъмнина. Тъмните поробители полагат много усилия не само да гасят светлите мисли у тези, които ги имат, но и, угасили ги, да увлекат угасеното съзнание в своята сфера и да го овладеят. Самоотвержеността на тъмнината се проявява в това, че винаги са на стража и с всички сили се стараят да умножат редиците на волните и неволните сътрудници на мрака. Тази борба за човешките души тече постоянно, без да се прекратява. Войнстващата тъмнина е толкова активна, че се стреми да не изпусне и най-малката възможност да навреди всякога и навсякъде, където може да нанесе поне някаква вреда. Пускайки своите нокти разширява пукнатината, за да пробута още по-голямо зло. Колко съзнания са били въвлечени във водовъртежите на злото по този път. Ако не бъде отслабена зорката бдителност лесно може да се забележи как, бидейки пресечени опитите им в един канал на въздействие, тъмните твари веднага намират друг и се стараят да го активират. Те са много и са постоянно на стража, и е много трудно да се борите с тях, ако не проявите в тази борба не по-

малка настойчивост и не по-малко постоянство. Да дадете или да позволите на тъмните да овладеят вашето съзнание - това значи да загинете. Затъмнените мисли са страшни не с това, че помрачават, а с това, че отдават човека във властта на тъмнината за разкъсване от изчадията на мрака. С това са много опасни всички отрицателни качества на духа, тъй като представляват канали за обединение с тъмнината. Съблазнителните мисли са като въжета, привързващи техния породител към колесницата на тъмните поробители. Всяка такава мисъл грижливо се раздухва от тях и се оцветява с привлекателни, призивни цветове. Но под всяка форма за прелъстяване има отрова и остри върхове на шипове. А когато се разсее мъглата на илюзията, остават само шиповете и отчаянието на измамения от тъмните дух, отказал се от Светлината и принуден да пребивава в тъмнината сред нейните тъмни обитатели.

1965 г. 012. (Март 8). “Казвам ви това, за да имате в Мен мир; в света ще имате скръб, но кураж, Аз Победих света, Преодолях го (света) в себе си”. “Какво направихте вие, за да преодолеете човека в себе си?” И тъй, центърът на тежестта не е в това да се победи светът и да се преодолее светът вън, а да бъде преодолян в самия себе си, тоест да победиш себе си. Аз Победих света без да помръдна и пръст в своя защита. Победих света, без да се боря срещу него, но само насочвайки всички енергии на духа към преодоляване на вехтия човек в себе си. И по такъв начин, Побеждавайки себе си в себе си, Утвърдих победата над света и тъмнината. Победих тъмнината. Много трудно е да се разбере и да се осъзнае, че да се бориш не със себе си, а със света вън - това значи да се сражаваш с вятърни мелници. Никога няма да бъде постигната победа вън, ако не е удържана над себе си. Лостът за преодоляване се пренася вътре и се прилага към своята собствена същност, към това в нея, което подлежи на преодоляване и над което трябва да бъде утвърдена победата. Тъй като е Казано, че Царството Божие е вътре във вас. И неговото придобиване е само вътре в себе си, постижимо е в себе си. Каква е ползата за човека ако победи целия свят, а не преодолее самия себе си? Каква е ползата, ако остане роб на самия себе си, на своите слабости, недостатъци и пороци? За какво е победата над света, ако отхвърляйки тялото влезе в другия свят лишен от светлина-огън и стане безволна жертва на астралните вихри и пленник на тъмните въздействия, тъй като външната победа над света няма да даде и никаква придобивка. Колко са те, прекаралите плътното пребиваване в цялата земна слава, но останали нищожества в духа и заминали си от Земята опустошени и без натрупвания, по-нищожни и от най-последния бедняк!

1965 г. 013. (13 март). Дори магнитът може да се размагнитизира в неполезно съседство, толкова повече магнитът на човешкия дух. Дори Христос се е отдалечавал в пустинята в уединение, когато въздействията на обкръжението са ставали непоносими. Всяка аура при съприкосновение встъпва във взаимодействие с излъчванията на носителя на Светлина и по закона за скачените съдове взема от него жизнени еманации. Затова продължителното пребиваване сред хора с излъчвания от невисок порядък не може да не влияе отрицателно на изтънчената аура. Не всяко въздействие на средата може дълго да се преодолява без вреда за организма. Постоянната загуба на Светлоносни енергии невинаги и не във всички условия може да се попълва без ущърб. И тогава настъпва реакция, изразяваща се в това, че аурата помръква,

огньовете угасват и светлината прекратява своята работа по преобразяване на обкръжаващата среда. Тези симптоми са много опасни, тъй като се прекратява напредъкът на духа. Протича постоянно разхищаване на психическа енергия. Великите Учители са страдали много, приемайки върху себе си тежестта на земните въплъщения. Въздействията на този свят са много силни. Много мъжество и много Светлина трябва да имаш, за да кажеш без боязън: „Ето, идва Князът на този свят и няма нищо в Мен“.

1965 г. 014. (14 март). Каин казал: „Нима аз съм пазач на своя брат?“ Но това е психологията на Каин. Всеки човек е не само пазач или охранител на другите хора, но и носещ отговорност за всички, за цялото човечество, независимо от това знае ли го или не го знае, иска ли го или не го иска. Всяка мъка или страдание, причинена на хората, ще отзвучат върху причинилия ги. Ще се наложи да се заплати за всяко действие от подобен род. Еманациите на страданията не изчезват, а остават в пространството, отравяйки съзнанието на множествата. Под въздействието на невидими пространствени енергии усмивки или гримаси на болка изменят лицата на хората. И често този, който е придобил желаното в живота, все пак е дълбоко нещастен, тъй като мъката и радостта са общочовешко достояние и независимо от своето желание човек ги споделя пространствено. Откъде е необяснимата и безпричинна тежест в сърцето, когато изглежда, че няма никакви лични причини за това. Добрите плащат също, тъй като светлината която е в тях свети на другите, обременявайки даващото сърце. И колко такива, страдащи много, е имало сред добрите хора? Сеячите на зло и страдание смятат да избегнат заплащането, но нима те предполагат, че могат да измамят Космическия Закон, когато с всяко зло действие те залагат зърната на злото в своята собствена същност, правейки собствената си аура носителка на отрицателни енергии и магнит за привличане на тъмнина? Не правете зло на ближния, е заветът на мъдростта. Мъдростта знае и вижда, че творимото зло в крайна сметка неизменно поражда самия злодей, а от самия себе си не можеш да избягаш. Юда-предателят се е обесил, тъй като тежестта на извършеното зло е била непоносима. Но унищожавайки тялото нима е могъл да унищожи своята душа, обречена да вижда и отново, и отново да преживява ужаса на извършеното. От себе си не може да се избяга. Нека поне чувството за самосъхранение да подсказва на мълчащото сърце да не причинява страдание на хората, тъй като ще се наложи тежко да плати.

1965 г. 015. (17 март). През страданията трябва да се премине. Трябва също да се премине и през обкръжението на тъмнината, когато остава само един изход - нагоре. Трябва да бъде събрано цялото мъжество, за да не се отклоните от Пътя. Опитите да се скриете зад щита на призрачната трайност на земните условия, изглеждащи толкова желани, в крайна сметка нищо не дават, тъй като довеждат до тяхното разрушаване, защото е временно всичко, което е под слънцето и смъртта е неизбежна за всички - старост, смърт и край на земната жизнена приказка. А след нея - богатата жътва на мисления посев, според рода на заложените от мисълта семена, за да се преминават отново и отново ненаучените в този живот уроци. Не е ли по-добре да се прояви разбиране на ставащото, спокойно и мъжествено да вземете своя кръст и да вървите след Мен. Въставането срещу Кармата е безполезно, тъй като не дава резултати, а само ще утежни изпитанията. Както горе, така и долу. Както

в голямото, така и в малкото. Кажете си: Владико, да бъде Твоята воля. Разбира се, по човешки ви се иска да кажете: „Нека ме отмине тази чаша“. Но при това все пак трябва мъдро да се добави: „Впрочем, да бъде не така, както искам аз, а както искаш Ти, Владико“. Формулата на Спасителя остава неизменна за всички времена.

1965 г. 016. (24 март). Е какво пък, да погледнете себе си отстрани също понякога е добре, да погледнете строго, сурово, нелицеприятно, претегляйки всички свои лоши и добри качества и оценявайки този багаж, който ще трябва да носите в бъдещето. Опитът показва как по време на изпитанията от дълбините на духа се надига всичко неизживяно и предявява своята сметка за право на съществуване в съзнанието, заставайки като преграда по пътя. Ако основите са здрави и са устойчиво внедрени в същността на човека, все пак е възможно да се продължи пътят, тъй като от смяната на обвивките не може да се избяга и еволюцията с всичките ѝ възможности няма да се избегне. Но нали противоположният полюс на еволюцията ще бъде инволюцията на духа, която може да продължи векове, довеждайки до бездната и до крайно разложение. Трябва да се помисли за това, какви енергии обличат зърното на духа, развивайки се по заложеното в тях направление. Развива се всичко, което човек е събрал по време на своето съществуване и плевелите трябва да се премахнат. На тях не трябва да им се позволява да се развиват безпрепятствено, тъй като могат напълно да заглушат добрите кълнове. Изборът зависи от самия теб. Свободната воля остава прерогатив на човека. Всеки върви към бъдещето и трябва безпогрешно да се знае накъде водят духа тези енергии, които той залага в себе си със своята свободна воля, избирайки, утвърждавайки и подкрепяйки тези, които са му съзвучни и по-близки от другите. Изборът на енергиите или изборът на „пътищата“ в бъдещето е изцяло в ръцете на човека. Растежът на плевелите или бурените служи като илюстрация на това колко буйно могат да се развиват отрицателните енергии на духа.

1965 г. 017. Отхвърляйки плътната обвивка, получаваме творчеството на духа. Като материал за творчество служи това, което е събрал човек през живота си на Земята. Тези натрупвания са ценни и важни. Без материал не може да се строи. Няма с какво да се твори, ако въображението е бедно и в него отсъстват елементите, толкова нужни за творчеството. Писателят, поетът, художникът, композиторът творят черпейки от съкровищницата на собствените натрупвания. Съвсем същото е и там: богатото въображение може да твори, бедното е като безплодна пустиня. Там, където мисълта, мечтата, стремежите водят човека, там няма накъде да се лети без крила. Впрочем крилата на мрака също могат да носят, но накъде? Нека мисълта и мечтата да бъдат светли, както и белите крила - неопетнени.

1965 г. 018. Нашият празник е празник на духа над плътта. Нашият Ден е начало на Новата Година и новите начинания. В този Ден животът може сякаш отново да започне. Устремявайки неговите енергии към Светлината, сливайки се мислено с всички, които също се стремят към Светлината, могат да се почерпят много сили в този взаимен устрем. На Знамето на Мира, Знамето на Еволюцията, са начертани знаците на крайната победа. Около Нашето Знаме се обединяват всички, които са от духа и които знаят за отсъдената крайна победа на Светлината. Който е с Нас, той ще победи.

1965 г. 019. Наивно е да се смята, че отваряйки книгите на

Учението новодошлият ще стане изведнъж съвършен. Това, което се е формирало в характера на човека в течение на много животи, не може да бъде изведнъж променено от прочитането на книгата. Случаите на мигновено озарение са редки. Яркото пламтене, което се случва при контакт с Учението, когато пламват предишните натрупвания, е временно и трябва да се смени с проявата на сурова борба за нови усъвършенствания на духа. Борбата се съпровожда от трудни изпитания и от дълбините на духа се надига всичко, което някога още не е било преодоляно. Пътят на духа е труден. Всички, даже много високите духове са страдали силно и никой не е избегнал изпитанията. Според височината и силата на духа е и изпитанието. Разпъването на духа в материята е неизбежно за всички искащи Светлина.

1965 г. 020. Основите са непоколебими, основите са неотречими. Каквото и да се случва наоколо, основите на битието не могат да бъдат разрушени. Опирайки се мислено на тях, може да се премине през всичко. Майя ще проявява мрачна безизходица и безнадеждност на борбата, но основите, които са извън времето показват, че всичко е временно, даже призраците на Майя и че Светлината, лежаща в основата на основите, не може да бъде обзета от тъмнината, тоест победена, тъй като Светлината е непобедима.

1965 г. 021. (27 март). Не толкова човешката злоба, колкото безсърдечното равнодушие към страданията, причинявани на обкръжаващите, прави понякога живота толкова труден. Всичко това ще внасяме в книгата на опита, натрупвайки познание за човека. Когато дойде времето, всичко това ще послужи много да се намалят страданията в света. Тогава ще бъде по-лесно да се защитават хората от следствията на безсърдечното отношение на малките съзнания.

1965 г. 022. Животът е училище. Всеки ден донася нещо поучително. Дали то е приятно или не, но ако учи на нещо и дава опит и знание, ще се радваме на възможностите да ги умножим. Така или иначе, но през живота трябва да се премине. Ще преминем през него достойно, не падайки духом и знаейки, че всичко, „даже и това ще премине“.

1965 г. 023. „Господи, Господи, защо си ме изоставил“ - това е също формула на живота, също стъпало на изпитание, през което духът, стремящ се към Светлината, трябва да премине. Много мъжество е нужно, за да издържиш това най-трудно изпитание, без да трепнеш.

1965 г. 024. (28 март). Исканият Светлина я получава. Действа магнитът на устрема. Но ако Светлината се сменя с мрак, започнал е да действа магнитът на тъмните желания. Рядко някой се обръща съзнателно към тъмнината. Но за да променят магнетизма на устрема тъмните, които постоянно са на стража, подхвърлят и създават такива условия, когато съзнанието се отвлича от главното и разсейва своите енергии за ежедневните дела, затъвайки в тях. Недоволството, дребните трудности, дребната заетост или неизбежните изпитания, непреодоляни успешно, неизживяните желания на минали деяния обвиват духа със суетата на ежедневието и заменят стремежите на Светлината и стремежите към Светлина с ежедневните житейски стремежи. Но тъмнината е в готовност да подхвърли камъчета, върху които е толкова лесно да се подхлъзнете и ако е отслабен дозорът, тъмнината изпълзва незабележимо и постепенно, намятайки невидимото покривало на неведението върху действителността на духовния свят. Човек вижда това, което иска. Нежеланието за Светлина я изключва. Но Светлина има

винаги. Бесовите особено досаждат в моменти на изпитание, и когато помръкват огньовете яростно се нахвърлят върху колебаещото се съзнание. Но без изпитания не може, тъй като опитът укрепва съзнанието и го прави силно. Само опитът ще покаже колко тъмно е без Владиката. Светлината се придобива само със сила и се утвърждава с борба. Слабостта не е нужна. Няма средно положение - или побеждаваш, или загиваш.

1965 г. 025. (29 март). Животът се стреми нагоре към разреждане и изтънчване на плътното в тънко. Всичко, което способства за това, е еволюционно, а всичко, което пречатства и противодейства - от тъмнината. Така ще различаваме къде има напредък и къде регрес. Не трябва да се съединява огрубяването с изтънчването. Изтънчването и духовността са неотделими. Изнежеността и разкошът не са изтънчване и не представляват духовност. Трудно е даже да си представите колко могат да се различават хората, толкова сходни външно във всичко. На пръв поглед същите ръце, крака, коси, мускули, но нали и дървеният пън и рядката цигулка могат да бъдат от един и същи материал. Но няма струни и тънка обработка и няма хармонично съчетание на съставните части. Негодуват заради трудността и суровостта на жизнените изпитания, но с тях организъмът се изтънчва и възприемчивостта на центровете се изостря. Процесът се осъществява не заради настоящето, а заради бъдещето. Всичко, което се налага да бъде изтърпяно от всичко живо, се извършва заради еволюцията на духо-монадата, затворена във всяка еволюираща форма на живот. Ще кажат: „Не е ли твърде висока цената“? Отговорете: „Според заплащането е и получаването, и резултатът“. Законът за възмездие или равновесието съизмерва. Бъдещето на човечеството е сияйно и неговото величие продължава в Безпределността. Бъдещето и настоящето са несъизмерими.

1965 г. 026. (Гуру). Същността на дейността на вървящия Архат не е в това, че около него се случват събития или явления, които желаят или очакват неговите почитатели и последователи, а в това, че с огъня на неговия дух се насищат сферите наоколо и се запалват приближаващите се съзнания и сърца с импулса на еволюцията и духовния устрем. Той е пробуждащият спящите, той е зовящият към светлина и той е указващият път.

1965 г. 027. (30 март). Всяка клетка на тялото съществува и е жива чрез връзката с целия организъм като с цяло. Достатъчно е да се наруши тази връзка и клетката умира. Маса мъртви клетки постоянно се изхвърлят от системата. Така и човек може да умре духом, да умре в духа и да влезе в състава на Космическия боклук, който се изхвърля от потока на еволюцията поради ненужност. Духът е жив със своята връзка с цялото, с източника на живота. Спасителят е Делил хората на живи и мъртви, Казвайки: „Оставете на мъртвите да погребват своите мъртъвци, а вие вървете след Мен“. Мъртвото съзнание отделя себе си от хранещия го източник, който представлява средоточие на битието или Фокус на Живота. Този Фокус на Космическите Енергии е вечен. Този Фокус на Светлината и Живота е Фокусът на Йерархията.

1965 г. 028. Много е трудно да се съвместят в съзнанието и да се уравновесят космическото и земното, вечното и личното, непреходното и преходното, но е нужно. И тогава малката човешка правда ще се озари с космическия смисъл и ще получи своето право на живот като част и отражение на вечното във временното. Тогава всичко в обикновеното

човешко съществуване ще намери мястото си в общата схема на нещата и ще бъде осмислено. В Космоса царува целесъобразността. Даже съществуването на тревите и цветята се подчинява на нея и е обусловено от нея, а толкова повече животът на човека. Разбирането на предназначението на човека и съчетаването на това разбиране с целесъобразността на неговия живот на планетата може да му даде толкова нужното равновесие между вечното и временното и да му позволи да осъзнае временното като неизбежен път към вечното, тоест като мост в Безпределността. Духът е вечен, зърното на духа е вечно, но всички негови наслоения, всички обвивки на духа, всички форми, в които той се облича представляват процес на постоянно изменение и нарастване на влизащите в тях елементи. При вечността на зърното на духа всичко останало, което го облича, представлява ярък аспект на непрекъснатите се изменения и нараствания на наслояванията, обличащи това зърно.

1965 г. 029. (31 март). Казано е, че сънят е подобен на смъртта. Но кой казва, че смъртта означава небитие. Смъртта е живот, но в тънко състояние. Духът не умира и не може да умре. Смяната на обвивките, точно освобождаването от физическото тяло означава продължаване на съществуването в условията на Тънкия Свят. Затова и сънят, и смъртта могат да дадат възможност за съзнателно пребиваване извън тялото. Сънят е даден на човека за влизане в допир с Тънкия Свят и възстановяване на силите, получавани оттам. Без сън човек умира, тъй като тогава се прекратява притокът на жизнени сили. Точно така и смъртта дава възможност на човека отново да се върне на Земята с нов запас от огнена енергия, която пресъхва до известна степен преди настъпването на смъртта. Изисква се да се приведе в порядък животът и мисленето, преди така наречените сънища да придобият последователност и стройност и да обогатят ума с тънки възприятия. Умирайки Архатът запазва непрекъснатост на съзнанието. По същия начин то може да се запази и в състоянието на сън.

1965 г. 030. (Гуру). Дори бодърстващото съзнание да не запазва спомен за нощните впечатления, все пак общият тонус на получените възприятия, макар и неосъзнати, силно влияе на човека, давайки му нужното направление и запас от сили за дневното съществуване. Трябва да се научите да се ориентирате в характера на тези тънки впечатления.

1965 г. 031. (М. А. Й.). Разпъването на духа в материята се разбира малко. Духът се разпъва на кръста на живота за преодоляване на живота. Под живот се разбира сложността на неговите външни прояви, а не вечната пулсация на безсмъртното зърно на духа, явяващо се аспект на неумирация вечен принцип на Космическия Живот. Затова наличието на живот може да се разглежда в неговата двулика проява. Духът се разпъва върху кръста на временния, преходен живот, за да се утвърди в достигането и осъзнаването на непреходния, вечен, космически живот.

1965 г. 032. (Гуру). Ние настояваме за качествата постоянство и непобедимост. Устойчивостта е нужна за да се противостои на неустойчивостта и изменчивостта на плътното обкръжение и на пространствения хаос. Устойчивостта на духа е качество, без което е невъзможно да се върви по Пътя.

1965 г. 033. (2 април). Съпротивлението на средата е непременно условие за напредъка на духа - пълна аналогия с движението на самолета. Това съпротивление нараства с увеличаването на скоростта.

Законите на механиката са приложими и в областта на духа. Трябва да се издигнете високо, за да се намали това съпротивление, но тогава и двигателят трябва да стане огнен. Движението се извършва непосредствено с пламъка. В огненото тяло полетите на много далечни разстояния стават възможни. Но най-трудно е да се откъснеш от Земята. Земните притегляния са много силни. Трябва да се отрежат много нишки, преди духът да получи свобода. Този, Който е Казал: „Моето Царство не е от този свят“, е Приключил връзките си със Земята. Но откъсвайки се от Земята не може да се остави Земята и откъсвайки се може да се обичат и хората, и планетата, и да бъдеш в готовност да отдадеш и душата, и тялото си в служене на хората. Това вече е най-висшата степен на въздигане на духа и неговото откъсване от Земята. Тези висоти са достъпни само за духа, завършващ земната еволюция. Откъсването от Земята дава възможност за Космически полети, когато Далечните Светове стават осъзната действителност и животът на духа продължава далеч зад пределите на Земята.

1965 г. 034. (Гуру). Познанието на живота се придобива с опит. Тежестта на ученичеството понякога е почти непоносима, тъй като опитът понякога бива много горчив. Коренът на опита е горчив, но неговите плодове са сладки - така може да се каже, перифразирайки старата училищна поговорка. Човекът, познаващ живота, многоопитният пътник е този, който достатъчно е вкусил от горчивината на живота. Заплатено е много, но получаването е според плащането.

1965 г. 035. (3 април). Ако разгледате своето минало можете да забележите как съзнанието изцяло се е потапяло в обкръжаващата го обстановка и е живяло с това обкръжение. По аналогия не е трудно да си представите, че при прехода в Тънкия Свят съзнанието изцяло ще се потопи в него и земното обкръжение ще престане да съществува за човека. Това, което е наоколо, то става реалност за съзнанието. Съзнанието се променя в зависимост от външните въздействия. Земните вибрации ще си отидат и ще бъдат заменени от вибрациите на Невидимия Свят. Ще се изменят и органите за възприемане. Мислеобразите и другите тънки образувания, невидими сега за окото, ще станат видими вместо земните. Земният транспорт там не е нужен, тъй като движи мисълта. Мислената енергия заменя механичната сила. Цялото обкръжение на човека в значителна степен се създава от мисълта на човека или се привлича с мисъл. Способност за мислено творчество придобиват всички, но според съзнанието и степента на неговото развитие и особености. Всичко нужно за извличане на пространствените енергии, тоест за живот, човек носи там със себе си и в себе си. Външното съзвучно реагира на импулсите и стремежите на духа. Човекът сякаш създава света в резултат на творческите импулси, раждащи се в неговия микрокосмос и жъне плодовете на своите стремежи. Има това, към което се стреми неговата същност, реализирайки във форми устремената в творчеството мисъл. Вълшебният жезъл е в ръцете на всекиго и цялото разнообразие на от човешки характери и натрупвания създава разновидността на индивидуалното обкръжение и сферите, съответстващи на всекиго и явяващи се вече продукти на колективното творчество на съзвучните съзнания.

1965 г. 036. (4 април). Снимките на излъчванията, тоест на аурата позволяват да се забележат тайните дугпа, които могат да вредят на широк кръг. Необходимо е да се обезвредят тези противници на

еволюцията, тъй като злото, причинено от тях, е огромно. При най-малката опасност да бъдат разкрити те крият ноктите си и само очите ги издават. Извън всички врагове има врагове на човечеството, които могат да се намират сред всички слоеве на населението, напълно независимо от това представляват или как се наричат, или към какво принадлежат. С това са и опасни, че се крият под най-благовидни наименования. Снимките на излъчванията ще свалят маските от тези носители на тъмнина и още един вид зло на Земята ще намалее.

1965 г. 037. (Гуру). Да бъдеш изоставен от всички е много сурово изпитание. Вече е говорено за значението на самотата. Заградителната мрежа не може да придобие мощ, ако не се премине през него. Хората са привикнали да бъдат в стадото, но Върховете стоят самотно и са открити за вихрите на Далечните Светове.

1965 г. 038. (5 април). Много пъти Ни се е налагало да наблюдаваме проявата на неустойчивост в новодошлите. От какво се предизвиква тя? Преди всичко от недостатъчната степен на доверие. „Всичко е добре, вярваме на всичко, но дайте доказателства и ги повтаряйте във все по-голяма и по-голяма степен“. Колебаещото се съзнание не вярва на сърцето, а на очите, забравяйки че с очите се вижда мираж. Цялата беда е в това, че външните доказателства, бидейки дадени, не променят нищо. Те като наркоза изискват през цялото време увеличаване на дозата. Достатъчно е само да си спомним колко знаци бяха дадени своевременно и все пак тяхното изобилие не може да утвърди доверието в достатъчна степен. Изпитанията особено подриват неутвърдилото се съзнание. Но те са неизбежни. И трябва да се премине през всичко, без да се губи доверие. Представете си какво би станало с героите и подвижниците от миналото, ако при осъществяването на Великото Дело те биха изгубили своето доверие към Водещия и биха се потопили в тресавището на съмненията и колебанията, които неизбежно възникват след загуба на доверие. Самата очевидност не трябва да го разколебава. Признатият ученик, колкото и трудно да се стичат обстоятелствата, ще каже: „Майя, отстъпи! Зная, че Владиката е неизменен и Неговото невидимо Присъствие е неизменно, тъй като Той е винаги с мен“.

1965 г. 039. (М. А. Й.). И все пак от Земята и нейните притегляния трябва да се откъснете дотолкова, че притеглянето да не пречи на полетите. Тъй като може да притежавате всичко и да имате всичко, и да се заобиколите с мили на сърцето условия, но само при съблюдаването на едно - да не се привързвате към нищо и нищо да не считате за свое. Мярката на всепозволеност зависи от това единствено условие. Позволено е всичко, но само за съзнанието, несвързано с позволените условия. Но къде са те, владеещите всичко, но не считащи за свое това, което притежават. Виждаме роби на собствеността, привичките, страстите и всевъзможните слабости на духа. Къде са те, преодолелите себе си в себе си и освободили се от властта на условията над духа? Къде са те?

1965 г. 040. (Гуру). И все пак победата може да се постигне, ако си твърдиш постоянно, че „даже и това“ - добро и лошо, приятно и неприятно, мило на сърцето или не - неизбежно „ще премине“. Да! Да! Ще премине, ще премине, ще премине, както е преминало невъзвратно всичко това, което е било по-рано, както ще премине и всичко това, което е и което ще бъде. Но ще остане духът, свидетел на явленията от текущия

час. Малко е да се разбира, малко е да се знае, трябва това осъзнаване да влезе в плътта и кръвта, и във всички обвивки като основа на еволюцията на духа, който е над всичко и само той е свидетел на всичко, което е се случва наоколо и извън него. Ние не сме временни, а безпределни и всичко временно е единствено само сънища на земния и на Тъмния Свят, а непреходно е само огнената действителност на Огнения Свят, който е родина на духа, където той е получил своята грануляция.

1965 г. 041. Соломон, Аполоний Тиански, Акбар и други са имали всичко, за което може да мечтае и да желае човек. Мярката на всепозволеност им е била дадена от съдбата в пълно съответствие със степента на тяхното отричане от Земята и на свободата от земните притегляния. Имали са всичко, тъй като нищо не са считали за свое и са могли да постъпват както са искали, тъй като са били свободни в духа.

1965 г. 042. (6 април). Утвърждаването на истината пред лицето на плътната очевидност, не представляваща истина, изисква нечувана твърдост, мъжество и несломима увереност в крайното тържество на Светлината и нейната Йерархия. Бъдещето на човечеството е тази сфера, в пределите на която ще се утвърждава все по-ярко и по-ярко Реалността на Космическата Истина. Но настоящето е още далеч от това. Борбата между Светлината и тъмнината се води за утвърждаване на Космическата Правда, която се определя от законите на еволюцията на Битието. Това, което е и което ще бъде, е несъизмеримо. Оттук разрива между тъмнината на настоящето и Светлината на бъдещето. Само съзнанието може да прехвърли мостове над тази зееща пропаст. Ключът от реализацията на бъдещето е в съзнанието. Нищо не може да придвижи човечеството в еволюцията, ако съзнанието не позволява. Затова разширяването на съзнанието се явява най-насъщната задача на текущия момент. Идеите на бъдещия век са широко разпръснати по лика на Земята. Не съществуват прегради за разпространението на мислените вълни. Трябва само съзнанията на хората да бъдат широко отворени за възприемането им и отричанията да не пречат. Еволюцията се движи напред. Бариерите на невежеството ѝ поставят прегради. Но пространствената мисъл ги помита и проблясъците на новото разбиране на живота широко се проявяват по земните простори. Всяко противодействие в крайна сметка ще бъде пометено от неговата антитеза. Противоположният полюс на явлението само се усилва от тези противодействия на световния прогрес. Тъмнината, без сама да желае това, извиква за проява тези мощни сили на еволюцията, които ще съкрушат тъмнината. От височината на Нашите Кули ясно са видими основните течения на живота и се вижда как светлите струи на еволюционния поток пробиват навсякъде, за да покрият с времето със своята светлина цялата планета. Ние Виждаме.

1965 г. 043. (М. А. Й.). Тишината на мълчанието не е покой, а крайно напрежение на духа. Напрежение на спокойствието, огнено напрежение - така го наричаме ние. Външно то може да изглежда като покой, тъй като не се изразява в хаотичност или размахване на ръце. Сдържаната могъща сила на духа се проявява в напрежението на спокойствието. Не може да има несдържана сила. Сдържаността я събира, тоест задържа. И можем да наречем спокойствието събирач или натрупващ сила. Както водата не може да се събере и натрупа без бент, който да я задържа, така огнената сила на психическата енергия не може да се натрупа без задържане и без сдържаност. Сдържаността,

спокойствието, напрегнатото спокойствие или спокойствието на напрежението са могъщи събирачи на сили. Съзнателното, сдържано мълчание е явление от същия порядък. Мълчанието е събирач на огнена сила. Но даже и да се помълчи трябва с умение. Мълчащият пън може да бъде пример за това, че има разлика от мълчание до мълчание.

1965 г. 044. (Гуру). Когато тъмнината настъпва и е много активна, психическата енергия не трябва да се разпилява за оплаквания, недоволство и ненужни думи. Силата се разхищава не само с думи, но също и с мисли. Ако силата се разхищава напразно, няма да има с какво да се посрещнат енергиите на тъмнината. Събраността може да помогне да се ограда със здрав доспех и да вдигнеш блестящия меч на духа. За успешното противостоеие на тъмнината трябва да се прояви събраност на всички сили на духа, тъй като към вашата сила Учителят ще може да приложи и Своята сила. Но какво може да приложи Той и как да защити ако вместо броня на духа има мокър парцал и разпуснатост от на тъмното мислене.

1965 г. 045. Формулата „на имащия ще бъде дадено, а от нямащия ще се отнеме и това, което има“ съдържа в себе си дълбоко практическо значение. За да се улови риба са нужни мрежи; за да се донесе вода – ведро; за да се получат даровете на духа – съдове, приготвени за тях и донесени със себе си. За да се получи помощта на Висшите Сили е необходимо да има в какво да се получи, тоест определено състояние на духа, което дава право за получаване. Можем да го наречем вяра, доверие, увереност, твърдост и с много други думи, изразяващи определено състояние на духа, което служи като мощен магнит за изпращаните отгоре енергии. Трябва непременно да е налице или да се създаде това, в което ще се излива Висшата помощ. А как да се помогне, ако няма в какво? Когато Питам: „Вярваш ли?“ - Имах предвид принципа на възприемчивост, за да има в какво да се даде и към какво да се приложи.

1965 г. 046. (7 април). На начинаещия кажи: „Представяш ли си цялата трудност на Пътя към Безпределността?“ Няма край. Всяка мисъл и всяко действие по този път представляват верига протегната в бъдещето, нямащо завършек. Веригата от действия създава потока на индивидуалния живот, сливащ се с потока на Космическия Живот като негова неразривна част. На пръв поглед малка мисъл, мярнала се в съзнанието и веднага забравена, но мисълта не умира и някога и някъде по този безкраен път в бъдещето тя ще донесе плод. На пръв поглед малко действие, също скоро забравено, но неговото кармично следствие не завършва с това, а също отива в Безпределността по веригата на непрекъсваемата причинност. Именно трябва със съзнанието да се обхване неотменимостта на бъдещето и тясната му връзка с настоящето, в което то се твори. Духът има своето битие извън времето, но съществува и се проявява във времето, във временните и крайни свои обвивки. Проявявайки се във времето и знаейки своята нерушимост, той може да хвърля в бъдещето най-далечните котви на действия и мисли и съзнателно да изгражда това бъдеще върху безкрайната лента на своите индивидуални прояви. Сякаш се разставят вежи по далечен път, прекращаващ границите на много въплъщения. Така и може да се разглежда всеки миг от земния живот: като залагане на следствия за далечното и близко бъдеще. Нищо не пропада безследно, а всичко донася своите следствия в точно съответствие с пораждащата причина. В света

на причинността, в която живее човек, едно обуславя другото и едното произтича винаги от друго. И може да се обърне особено внимание на съзнателната трансмутация на творимите причини. Веригата от причинности не може да се унищожи, но да се заменят звена с по-ценен метал е възможно. Тази замяна наричаме трансмутация на елементите, влизащи в състава на веществото на веригата. В света на причинностите всичко има своята антитеза или противоположен полюс на проява и замяната на звена от веригата се извършва по линия или направление на родствените противоположности на трансмутиращото явление или свойство. Така яркият устрем към разрушителна дейност може да бъде заменен със съзидателна дейност, тоест с промяна на полярността. И силата на силния дух може да бъде насочена към Благо. Но нищожеството и слабостта няма да дадат нищо, освен Космически боклук.

1965 г. 047. (Гуру). Какво да се прави? Да се върви спокойно, без да се променя ритъма на крачката. Духът е несъкрушим и тъмната глутница и техните послушници няма да преуспеят. Но нека тези послушници да помислят и за това какво подготвят за себе си в бъдещето.

1965 г. 048. (8 април). Противодействието на обкръжаващото е ценно с това, че само от него и от неговото преодоляване могат да растат силите на духа. Ако нещо пречи и упорито не се поддава на усилията на волята, значи духът трябва още да израсне по своята сила. Израстването на духа се нуждае от противодействия. Принципът на растеж на силите от противодействията е универсален. Трябва още и още да се напруга духът в преодоляване на препятствията. Много неща в себе си трябва да се приведат в ред, за да стане действието кристално чисто, тоест неговият резултат да се произвежда от чист огън. Да Кажем, действието в раздразнение не е ефективно. Действието в огорчение, униние, страх, злоба, недоволство, завист, алчност, ревност, съмнение и всички други отрицателни емоции на астрала не може да бъде силно, макар и външно да може да изглежда такова, като например избухването на злоба. Всичко това е сфера на низшите огньовете. Трябва да събирате силата на чистите огньовете в своя микрокосмос.

1965 г. 049. (Гуру). За да се премине успешно изпитание съвсем не се изисква да се постигне успех във външните обстоятелства, а се изисква да се придобие такова състояние на духа, при което всички външни успехи се превръщат в нищо. Формулата на духа си остава неизменна: този побеждава всичко, който съумее да победи самия себе си.

1965 г. 050. (Гуру). При всеки удар отвън преди всичко се изисква да се възстанови или установи равновесие. Само в равновесие може да се действа победно. Затова и тъмнината се старае преди всичко да ви изкара от равновесие. В това е смисълът на всички нейни хитрости. И само извеждайки от равновесие те подхвърлят своята отрова. При нерушимост на равновесието или ако то е възстановено достатъчно бързо, отровата е недействаща. Тя се неутрализира със силата на огньовете на равновесието.

1965 г. 051. (М. А. Й.). Миналото оживява в отсъдените срещи. В съзнанията не възникват подробности, но чувствата, които не умират, живеят и ярко се проявяват във взаимоотношенията. Така например чувствата на любов и ненавист преживяват векове. И срещата с изпитан приятел дава много радост. Срещат се и много минавачи, но духовете, свързани с нишките на любовта, предаността и верността не отминават

никога мимоходом, без да оставят отново дълбока следа и да не заздравят основата за неизбежна среща и в бъдеще. Да се порадваме на всяка добра среща. Много полезни наблюдения могат да се извлекат от живота, ако се изострят зоркостта, внимателността и разбирането на необикновеното.

1965 г. 052. (10 април). Центровете на нечестивеца, порочния, пияницата или на човека, изпълнен със злоба и други отрицателни енергии, не могат да се отворят. Нужно е пълно очистване на всички обвивки, нужни са определен режим и хранене.

1965 г. 053. (Гуру). Да се смириш духом - значи мъжествено и твърдо да приемеш своята карма, своя кръст и независимо от неговата тежест да вървиш след Този, Който е Призовал, без да се съмняваш и да проявяваш страх. В това е законът, тоест целият смисъл на еволюционния път. „Вземи своя кръст и върви след Мен“ е също формула на живота за всички минали, сегашни и бъдещи времена.

1965 г. 054. (11 април). Пространственият империл е много заразителен. Хората не разбират доколко зависят един от друг. Еманациите на чувствата се предават невидимо. И понякога е трудно да се защитите. Ученикът в света неизбежно понася грубостите и недоволството на хората. Подвигът на носенето на Светлина е особено тежък сред обичайните земни условия.

1965 г. 055. (М. А. Й.). Няма такова препятствие, което психическата енергия да не може да преодолее. Но защо тогава нерядко се създават непреодолими обстоятелства? Причината за неуспех трябва да се търси в себе си. Прякото въздействие на волята върху материята или върху човека за обикновените хора е твърде ограничено и това трябва да се разбира. Трябва да се отличава сферата на възможно въздействие от тази на невъзможното. Всяка воля притежава свой таван и всяко прилагане на силите на психическата енергия има свой предел.

1965 г. 056. (Гуру). За успешното действие на психическата енергия трябва да я притежаваш. Не е възможно да я имаш, ако не си я натрупал. Най-много от всичко тя се изразходва при бърбрене. Всяко напразно изречена дума е като отворен клапан на парен котел, в който е вдигнато налягането на парата. Да установим контрол над себе си.

1965 г. 057. (12 април). Нашата помощ и охрана е в пределите на свободната воля, тоест Ние охраняваме без да я нарушаваме. А това винаги е лесно или просто. Често свободната воля влече към заблуждения или грешки и отстъпва пред неизживените слабости. И тогава тъмните се изострят особено ярко, за да отклонят свободната воля настрани, а главно да отделят мисленето от Нас. Правилно е забелязано - напрежението и разгулът на тъмнината са толкова силни, че трябва да се облечете в непрекъсната молитва. Отделянето на мислите или забравянето и прекъсването на непрестанното помнене за Нас веднага се използва от тъмните, за да подхвърлят поредния опит и злонамерена хитрост. За тази цел те използват всички и всичко, което е възможно, до насекоми, мишки, котки включително, да не говорим вече за хората и обстоятелствата. Затова постоянното помнене на Учителя става необходимо. Колко неприятности и тежести биха били избегнати, ако е утвърдено постоянното помнене. Но опитът показва, че съвсем не е така лесно това да се осъществи, както изглежда. Усилието за утвърждаване на Учителя в своето сърце трябва да бъде постоянно. Тогава ще Ни бъде по-лесно да охраняваме, тъй като в този случай винаги ще има в какво да

Изпратим Лъча и бързата помощ. Присъствието на Лика в съзнанието означава наличие на елементи на Светлината, носител на която се явява Ликът и тогава има към какво да се приложи Нашата Сила. Пробитото решето няма да задържи водата, а още по-малко пробитото съзнание - Светлината. През дупките и цепнатините прониква тъмнина и удържането на Светлината става невъзможно. Аз Изпращам щит, но го задръжте. Ето, тъмнината е обградила, къде ще бъде изходът? Къде ще е спасението? Само в Мен. Но за Мен трябва да се държите здраво всяка минута, винаги, постоянно, а не според настроението. Трябва най-после да се разбере - или Аз, или тъмнината. Сега вече не може да има междинно състояние между тъмнината и Светлината, тъй като то предизвиква люлеене. Времето е особено напрегнато. Половинчатостта и полумерките нищо няма да дадат. Трябва здраво и завинаги да се утвърдите в Мен. Разбира се, новите усилия да се утвърдите в предстоенето и Лика ще предизвикват нова ярост на прислужниците на тъмнината, но Говоря за спасението, когато нищо вече няма да помогне. Ще Помогна, ще Помогна, но дайте и вие възможност да ви Помогна, без да Ми пречите, точно и пълносърдечно съблюдавайки Моя Указ.

1965 г. 058. (М. А. Й.). Профилактиката в медицината се разбира достатъчно правилно, но в областта на духа това разбиране отсъства. Обръщат се за помощ тогава, когато вредата вече е нанесена, вместо да приложат профилактика от духовен порядък и да утвърждават постоянно такова състояние на съзнанието, когато всички, даже и най-яростните опити на тъмнината, се разбиват в защитната заградителна мрежа, наситена и усилена от изпращания в нея Лъч. Тъмните стрели ще бъдат изпращани както и преди, но щитът на Светлината, вдигнат със здрава ръка, няма да пропусне нито една. Именно в моментите на относителен покой, когато изглежда, че всичко е добре, трябва особено да се усилива зоркостта и особено здраво да се държи постоянната връзка с Учителя. Късно е да се вика за помощ, когато поради непредпазливост или успокоение ударът е вече нанесен. Сега като никога е необходима профилактика на духа.

1965 г. 059. (13 април). Миналото е затворено в настоящето като следствие на минали причини. Потокът от материя, вървящ от миналото през настоящето към бъдещето, е непрекъснат. Миналото в настоящето е един от неговите аспекти. Но миналото, освен това, винаги съществува в свитъците на Акаша. Това е вторият аспект на миналото. По същия начин и настоящето във вид на творими причини формира бъдещето и вече съществува в него. То, бъдещето, неизменно се твори от причините на настоящето и миналото. Тези причини или зърна на бъдещи осъществявания, които са Посяти от Нас в миналото за постигане на напълно определени резултати, съществуват и не могат да бъдат унищожени и не могат да не дадат предначертаните от Нас следствия. Затова Великият План по преобразяване на вашата планета не може да не се въплъти в живота. Много важно е зорко да се отбелязват последователните стъпала на осъществяването на заповяданата приказка. Правилно отбелязахте усещането за желязна неизменност на осъществяването на Нашите решения във времето. Те не могат да бъдат спрени от ничия воля, ако Моята Воля казва, че е настъпил срокът да се прояви едно или друго явление, водещо към предначертаното от Нас бъдеще. Обикновено не усещат, не признават и не виждат миналото в неговите видими и невидими аспекти в настоящето, но то съществува.

Точно така не виждат и бъдещето, което вече съществува и се оформя в настоящето. Не виждат и тези стъпала на планомерната последователност, която води в отсъденото бъдеще. Но Ние Казваме и Утвърждаваме въпреки плътната очевидност, че потокът на еволюцията не може да бъде спрял с никакви мерки, с никакви усилия на стария, заминаващ си свят. Утвърждаването на Новия Свят протича в съответствие със сроковете, тоест космическите условия на съществуване на вашата планета. Ние Създадохме фундамента за изграждане на Новия Свят и Издигаме стените, и Нашата постройка, устремена в бъдещето, вече съществува като Твърдина, създадена от Нас в миналото, като огнена причина за нейното неизменно и предназначено осъществяване вече в плътни форми. Това бъдеще вече съществува в настоящето, но е още невидимо за окото. В това е залогът за неговото изпълнение и гаранцията за Нашите решения. Изпълнителите на Нашите решения, Нашите посланици съобщават на света най-близките задачи на еволюцията, за да може мечът, разделящ Земята на Нов и стар свят, да може ярко да блесне и да бъде видим от всички, за да могат хората вече съзнателно да се присъединят към едното или другото и съзнателно да застанат на страната на тъмнината или Светлината. Голямото разделение на човечеството се задълбочава и принадлежащите към Светлината и тъмнината духове усилено се притеглят към полюсите на Светлината и тъмнината, за да решат своята участ завинаги. Няма да се смущаваме от безумието на тъмнината, изправила се в защита на стария свят. Тъмнината ще погълне самата себе си и ще завлече със себе си на дъното всички привърженици на заминаващия си свят. Старият свят е осъден, тъй като Ние Сме на страната на Новия Свят.

1965 г. 060. Силата, предизвикваща следствието на причината, зависи от силата и напрежението на огнената енергия, вложена в нея от пораждащото я съзнание. Нашите Посланици, владеещи огньовете на отворените центрове, притежават способността да създават или творят такива причини, които за точност е най-добре да се нарекат огнени пространствени зърна. Тази невидима мощ се проявява не толкова във външните действия, колкото на невидимия план. Тези причини, пораждащи отиващи далеч следствия, не се прекъсват във времето, а донасят резултати на плана на плътната видимост в пълно съответствие със силата на заложените в тях огньовете. Тъмнината не може да унищожи тези психически зърна на причините, тъй като за това трябва да прояви по-голяма сила на огньовете, на което тъмнината не е способна. Затова зърната ще дадат кълнове, но в определеното време.

1965 г. 061. (14 април). Едно пламване на раздразнение може да прегори проводника и ще е нужно известно време за възстановяване. При повторни и чести пламвания проводникът ще престане да действа, тъй като няма да успява да се възстанови след прегарянето. С това е особено опасно раздразнението в ученика. То е безсмислено и безцелно, тъй като в него няма нищо положително и води до резултат противоположен на този, който би искал да постигне дразнещият се човек. Слабите или болни нерви не са оправдание за раздразнението, тъй като много, даже обикновени хора, не допускат раздразнение, независимо от слабите нерви. Работата не е в нервите, а в състоянието на съзнанието. Разбира се, нервите трябва да се лекуват, но преди всичко да се приведе в порядък съзнанието. Трудно ли е? Но кой казва, че е лесно. Толкова повече е нужно хармоничното състояние на духа като противовес на

хаотичността на тъмнината.

1965 г. 062. (Гуру). Пред вървящите към Владиката неизбежно трябва да възникнат и възникват неизброим брой всевъзможни препятствия както отвътре, така и отвън. Ако се спирате пред всяко и се измъчвате заради всяко, то как ще достигнете? Изходът е един: да вървите без да спирате пред нито едно и без да обръщате внимание на нито едно. Тъй като пътят преминава не вън, а в духа. И затова всички препятствия са чудовищна измама на Майя. Нищо не може да спре духа, тъй като няма такива обстоятелства, които биха могли да пресекат напредъка на духа, който е осъзнал, че следването на пътя не е нещо друго, освен известно състояние на съзнанието, което може да се направи напълно независимо от всичко, което е вън и от всичко, което пречи вътре.

1965 г. 063. (15 април). Тъмнината безумства. И въстава срещу вас, защото сте с Нас. Дръжте се здраво за Мен в тези трудни дни. Ще се удържите само с нишката на сърцето. С нищо друго, освен нея. Напрегнете цялото си същество, за да я укрепите и усилите. Не жалете време за това. Трудното време ще премине. Светлината ще бъде ясно видима за всички. Но все още е много тъмно. Приятели, дръжте се! Сега като никога е нужен героизъм на духа. Във Великата Отечествена война от великия народ беше проявен велик героизъм в борбата с видимите врагове на вашата Родина. Сега е нужен героизъм, за да бъде той проявен в борбата с невидимите врагове, които са много активни. Зад всеки видим потенциален или явен враг стои невидим враг. Те са цели пълчища. Адовите пълчища са се устремили към вашата Родина и вдъхновяват враговете от всички разцветки, скрити и явни. Но Родината ще устои в тази борба и ще бъде победна. Тъмнината настъпва, но напред има Светлина.

1965 г. 064. (М. А. Й.). В земната очевидност също има своя логика. И тази логика е много силна. Тя е толкова силна, че понякога преодолява и логиката на духа. И дори повторните усилия да се утвърди последната невинаги помагат. Значи трябва да се твърди още и още непрестанно, да се твърди на себе си за нея дотогава, докато лъжливата очевидност не отстъпи и не заеме своето истинско място. Често се наблюдава как човек, стоящ с единия крак в гроба, така бива съблазнен от очевидността, че сякаш се надява да преживее още сто години. Всичко това е логиката на очевидността. Това е логиката на глухите и слепите, не виждащи слънцето. Хераклит, древногръцкият философ, провъзгласил формулата "всичко тече", е утвърждавал с тази формула логиката на духа, тоест действителността.

1965 г. 065. (16 април). Ще Напомня за непоправимото. Оскърбяването на Йерархията е непоправимо. Този, който поне един път съзнателно е вървял срещу Йерархията, си е подготвил тежка участ. После те се разкайват. Но ще помогне ли разкаянието - ако човек се е лишил даже от пръст, пръстът няма да порасне отново. Така също и прекъснатата нишка няма да се съедини. Сред нашите врагове има много такива, прекъснали нишката на връзка. Тези следствия на Земята не са все още толкова явни, колкото в Надземния Свят, където отделянето на Светлината от тъмнината създава непроходимата пропаст между полюсите. Законът за притегляне на фокусите на Светлината и тъмнината трябва добре да се разбира.

1965 г. 066. (М. А. Й.). Вие трябва да Ни посрещнете силни и

победили. Силите нарастват само от противодействията и в борбата. Именно духом трябва дотолкова да станете силни, че да се издигнете и да станете по-силни от всички явления, стремящи се да сломят силата на вашия дух. Битката е нужна като средство да се усили мощта на Светлината в себе си. Не се оплаквайте от суровата битка и тежестта на текущия ден. Ние виждаме всичко, знаем всичко и в моменти на действителна нужда ще ви протегнем ръка да ви подкрепим, а засега се борете яростно с налягане на всички сили да утвърдите Силата на Светлината в себе си и Близостта на Владиката.

1965 г. 067. (17 април). (Гуру). На всекиго ще се наложи да премине стъпалото с досаждане на бесовете. Връзката на двата свята е толкова тясна, че постоянно наблизко се тълпят гости от Тънкия Свят. Тези посетители са твърде разновидни и всички въплътени така или иначе и обикновено без да разберат влизат в съприкосновение с тях. Учениците обаче се намират в особено положение, тъй като се явяват обекти на усилено внимание от страна на тъмните. Тези тъмни твари са много изобретателни във всевъзможните уловки и хитрости с цел да отвлекат ученика от избрания път. Изобщо много постъпки хората извършват под внушения както добри, така и лоши. Тези внушения идват както от плътния свят, от живи въплътени, така и от развъплътени. Но ученикът е подложен на особени нападки, тъй като към Светлината, запалена в него, летят не само еднокдневки, но и тъмни твари. Разбира се, ако можеха и им беше дадена власт да унищожат, биха унищожили отдавна, но свободата на техните действия е строго очертана от определени възможности и затова те се ограничават до това да досаждат с всички мерки и да вредителстват. Като способ за защита от тях служи постоянната връзка с Учителя. Бесовете досаждат без изключение на всички служители на Светлината. Дори и Твърдината не остава без тяхното внимание. Разбира се, те могат да вредят, но да пресекат пътя на Светлината на ученика за тях става възможно само в случай на мислено отделяне на ученика от Учителя или пък в случай на отпадане и заминаване. Не трябва да се страхувате от бесовете - това са пак хора, но отхвърлили плътната обвивка. Понякога живите хора могат да бъдат опасни, ако са овладяни от тъмнината или лесно поддаващи се на тъмните внушения поради злобливостта на собствената им природа. Те могат да вредят много силно и е трудно да бъдат спрени, тъй като е трудно да се преобразува тяхната злобна същност, но и тук защитата е Учителят. Ако Той не бърза със защитата - значи може да се извлече нещо много полезно по Пътя от стълкновението с тъмнината.

1965 г. 068. Разберете, скъпи Мои, че ако тук на Земята не намерите сили в себе си да противоборствате на тъмните, то няма да ги намерите и там, в Надземния Свят. Стражите на Прага няма да пропуснат тогава победения от тъмнината във Висшите Сфери. Формулата "каквото свържете на Земята ще бъде свързано на небесата" кратко и точно отразява същата тази идея. Свободата и свързаността в Надземния Свят се достигат и са достижими само на Земята. Да се освободите там от земните връзки и притегляния, от всичко това, което на Земята е пречело на възхода на духа е необичайно трудно, тъй като всичко се изостря необичайно и всичко приема яркост и реалност на формите, увеличащи човека надолу. Ако тук на Земята съблазняващите мисли, мяркащи се в съзнанието, са все пак невидими явно, то там, където това, което обкръжава човека в плътния свят изчезва, там тези съблазняващи форми

стават по някакъв начин единствената видима реалност за човека и се привличат към него със силата на магнитното привличане и връзките, установени с тях през живота в тялото. Ако през живота в тялото тези връзки не се пресекат и не се разкъсат, то в Надземния Свят те ще действат, но с много по-голяма сила благодарение на това, че енергиите на съзнанието ще се предадат в тях, в тези мислеформи, правейки ги видими за окото на тънкото тяло. Енергиите на съзнанието пулсират в тях и сега, но плътното обкръжение пречи да се видят те отчетливо и явно. По такъв начин дисциплината на духа, проявявана в суровата дисциплина на мислите, довежда до освобождаване от властта на мислеобразите над съзнанието. И формулата, говореща за свързаността на човека на Земята и в Надземното остава водеща го към разбиране на действителността.

1965 г. 069. (М. А. Й.). Забележете, че вашите мъчители удрят по най-болезненото място. Затова е по-добре да не им се дава възможност да видят вашите слаби места. Спирайки се на получените удари, пробождания и неприятности, говорейки често за тях и връщайки се често към тях, давате възможност на тъмните да видят и чуят това и благодарение на това още повече да усилят вредата. Сдържаността в думите и сдържаността в мислите не дава възможност на тъмните да видят плодовете от техните усилия, не им дава повод да злорадстват и тържествуват. Затова твърдата, сдържана, мълчалива затвореност на духа ще бъде надеждна защита от задълбочаването и усиляването на тъмните нападки. Много опасно е постоянно да се преживяват неприятностите, причинени от тъмнината, да се говори за тях, да се оплаквате от тях, да съжалявате и да ги преживявате отново и отново. Такова състояние на съзнанието го прави отворено за всички нови тъмни опити и го прави напълно незащитено. Поне в името на самозащитата и самосъхранението от нови нападки трябва да се затворите в духа, трябва да престанете постоянно да информирате тъмните за успеха на техните злодеяния. Трябва да се научите на мълчание както външно, така и вътрешно. Всяко оплакване или съжаление е цел за нови удари. Мълчете, даже когато ви боли много, тъй като тъмнината не познава нито жалост, нито пощада. Колкото повече владеете себе си и своите чувства, толкова повече сте защитени. Даже Учителят не може да помогне, когато съзнанието е изпълнено с оплаквания, съжаление, недоволство и преживявания от бесовските досаждания. Учителят дава пълна защита, ако състоянието на съзнанието позволява. Но когато вместо щит има жалка, мокра, оплакваща се повърхност на недоволството, тогава е трудно да се помогне. Изпращаме мисъл на бодрост и съзнание за сила и искаме да ви видим въоръжени и защитени със сдържаност и мълчаливост и затвореност на вашата аура.

1965 г. 070. Вече Казах: не очаквайте бъдещето в личните мерки. Ще Кажа: личните мерки, надежди и очаквания са свързани с малката личност и нейната съдба, тоест протегнати са в бъдещето на толкова години напред, колкото ще преживее личността. В космически мащаб този срок е малък и жалък. Служителите на Общото Благо отхвърлят личните мерки и протягат в бъдещето същността на своите дела, стремежи и мисли извън пределите на кръга на обречеността, тоест на живота на личността на Земята. В това се проявява вече не личността, а Индивидуалността, даже в този случай, когато човекът, отвърнал се от себе си и живеещ заради хората не си дава сметка за ставащото. Но затова пък неговата Индивидуалност расте и натрупва елементи на

безсмъртието, които обогатяват Безсмъртната Триада за все по-ярко и съзнателно проявяване във Висшите Сфери на Надземния Свят. Наистина, обилно и в пълна мярка ще пожъне човек от плодовете на своята самоотверженост. Даже малката или неосъзната частица самоотверженост ще донесе голям плод, тъй като във всяка такава и най-малка постъпка на отричане от личното се проявява Безсмъртната Триада.

1965 г. 071. (М. А. Й.). Разпъването на своята личност върху кръста на живота за Общото Благо е път за преодоляване на себелюбието или на вехтия човек в себе си. Всички човешки страдания могат да се разделят на два вида: заради личността и преодолявани или изтърпявани заради нея и такива, които трябва да се носят за Общото Благо и заради него. Доколкото първите протичат без смисъл и полза, толкова вторите са плодотворни и имат отиващи надалеч следствия. Може да се каже: един се мъчи без полза и смисъл, тъй като неговите страдания са нецелесъобразни; друг с всяка сълза, явна или скрита, вплита нов бисер в бисерната шарка на своя дух. Всички страдания, предизвикани от личността, нямат цена и смисъл. Всички страдания в името на Общото Благо, всички трудности и лишения са най-ценно вложение в съкровищницата на индивидуалните натрупвания. В крайна сметка и страданията на личността кармично някога ще доведат до целта, но това не е пътят на следване на тясната пътека, водеща в живота.

1965 г. 072. (Гуру). Разпни себе си, своята личност и се радвай, когато тя страда, тъй като тя е твърде упорита и непокорна и лежи като огромен камък на пътя на напредъка на духа. Тя може да бъде овладяна и обуздана само побеждавайки я, с постоянни усилия на духа да се наложи върху нея сребърната юзда. Победата над личността е най-трудното постижение, през което трябва да премине всеки ученик.

1965 г. 073. (19 април). Ако някой не може да се владее и да се управлява, то как може той да управлява другите или да влияе върху течението на живота, или да се разпорежда с едни или други обстоятелства. Този, който иска да победи живота или условията, който иска да преодолее трудностите на живота, трябва да започне от самия себе си. Законът на психодинамиката съизмерва абсолютно точно.

1965 г. 074. Към разбирането за радостта ще добавим още и усещането на радост от победата над себе си.

1965 г. 075. Да помислим за същността на понятията "настояще" и "бъдеще". В настоящето нищо не може да се измени, но измененията са възможни, макар и в най-близкото, но все пак в бъдещето. Настоящото е само подножие за постоянно търсещия в него бъдещето. Всички човешки мисли, възникващи в настоящето и течащи в бъдещето са неразривно свързани с него. Бъдещето е неотделимо от настоящето, тъй като непрекъснато се проектира в него във видими форми. Но настоящето е свързано с миналото, тъй като постоянно отива в него. Човекът няма власт нито над миналото, което не е по силите му да измени, нито над настоящето, което вече се е отляло в конкретни форми. И само бъдещето е в негова власт. Но това бъдеще се кове сега - в настоящето. Държейки в ръце лоста на бъдещето, може да се твори, тъй като бъдещето, още не утвърдено в настоящето, е пластично в ръцете на творческата воля. Трябва да се знае и да се разбере, че в бъдещето всичко е достижимо. Ние Знаем това и Създаваме в творещето настояще бъдещите сияйни форми на еволюционното движение на човечеството по стъпалата на

постепенността, последователността и целесъобразността и в пълно съответствие с Космическите Закони и повелите на Космическата Воля. Нашите Прогнози за предстоящите стъпала на еволюцията подлежат на осъществяване, тъй като по тези пътища е вървяло и човечеството на Далечните Светове. Там вече е осъществено, тоест възплътило се е в плътни форми това, което на земното човечество предстои да възплъти. Нашите Прогнози не са мъгляви отвлечени мечтания, а точно Знание на неизменните пътища на еволюцията на духа.

1965 г. 076. (Гуру). Погледнете как се активизира тъмнината, за да пресече вашето единение с Нас. Но знайте, че всеки опит на тъмните ще бъде за вас стъпало към Светлината. Чудовищата са крака на Престола. Този символ е твърде знаменателен. Наистина тъмнината ще гние за цветята на Светлината. Неизвестно и незнайно за себе си тъмните започват да служат на този, който ги побеждава. Тъмните не си отиват, но започват да служат и всяка тяхна поредна хитрост става един вид тласък за придвижването на духа. Така Учителят обръща всичко в полза, ако единението с Него е здраво.

1965 г. 077. (22 април). Ние Приложихме и тук принципа на лакмусовата хартия. Вече Казах, че вие ще бъдете лакмусовата хартия, даваща безпогрешна реакция за изява на враговете и приятелите. Ако изпитваният е приятел, ще се прояви като приятел и с дружелюбие, ако е враг или антагонист - като враг и с противодействие. Затова по този признак и съдете, и няма да има грешки. Думите нямат никакво значение. Тях ги отхвърляйте, сякаш не ги няма изобщо. Вземете делата, оцветени с цвета на получената реакция. Каквото и да се говори, реакцията на лакмуса определя всичко, тъй като вие сте Мои.

1965 г. 078. В преддверието на промените събитията се стъсват. Ще претегляме събитията по това дали те приближават отсъдените срокове или ги отдалечават. Колкото по-зле, толкова по-добре, тоест колкото "нощта е по-тъмна, толкова звездите са по-ярки...". Последното, отчаяно, яростно, безумно напъгване на тъмнината е неизбежно преди нейния окончателен взрив и поражение. Но тя е срещу Нас и затова ще загине. Отсъдената Светлина е огромна. Открийте в калейдоскопа на събитията направляващата Ръка на Йерарха.

1965 г. 079. (М. А. Й.). Щитът на духа укрепва от получаваните вражески удари. Враговете учат по-добре от приятелите. Ще се радваме на враговете, тъй като те обострят зоркостта, находчивостта и съобразителността у нас. И там, където неопитният ще отmine без да забележи нищо, съзнанието, обострено с опита от вражеските нападения може да види много и да защити делата и приятелите, и себе си. Враговете умеят да изпращат димна завеса, пречеща да се види действителното положение на нещата. Но този, който има опит, няма да допусне да бъде заблуден от нищо. Там, където доверието е било потъпкано, там трябва да се прояви особена зоркост.

1965 г. 080. (Гуру). Най-интересно от всичко е това, че привидно най-устремените и дори възторжени съзнания се спъват именно във вас. Всичко е добре и всичко е даже убедително, но се спъват, проявявайки своята скрита същност, толкова старателно и успешно пазена пред другите, но безуспешно - пред вас. Това е много поучително и се допуска от Учителя за да знаете кой колко струва, тъй като бъдещето ще изисква безпогрешно познаване на човека и умението да се ориентирате в най-сложните извивки на духа. Опитът по познаване на

хората е продължителен и понякога много нерадостен. Но знанието е над всичко.

1965 г. 081. (23 април). Сливането на съзнанието с Учителя изисква забравяне на себе си и на своите лични интереси, тоест самоотверженост. Всяко обикновено съзнание е изпълнено със своя собствен свят и с неговите преживявания. Този свят и тези преживявания, стремежи и мисли нямат нищо общо със света на Учителя на Светлината, който не е от този свят, тоест има много малко общо с този ограничен вътрешен малък свят, в който живее обикновеният човек. Следователно трябва да се излезе от този малък свят сред простора отначало на свръхличния, а после на космическия живот. Невъзможно е да се съвмести съзнанието на личността с космическото съзнание, тоест да се служи едновременно на Светлината и тъмнината, тъй като мрачините на себелюбието не допускат Светлината. Изборът на полюсите на притегляне зависи от човека.

1965 г. 082. (М. А. Й.). Сега е много нужно обединение с Учителя в духа. Тъй като от това обединение зависи бъдещото преображение на света. Животът няма да се преобрази, ако не бъде приет Владиката. Всяко устремено към Владиката съзнание става фокус на привличане за събуждащите се към Светлината сърца, търсещи нови пътища. Външният контакт изобщо не е задължителен, тъй като каналът на мисълта действа през пространството. Оплодотворяването на пространството с нова мисъл, наситена със зов към еволюция, ще бъде невидимо служене на Светлината.

1965 г. 083. (Гуру). Нас Ни няма на Земята, сред живите хора и смятат, че сме умрели, че сме мъртъвци. Почитат ни, помнят ни и даже пишат книги за нас, но не като за живи, а като за умрели. Каква чудовищна нелепост! Нима духът може да умре? Нима е умрял Спасителят, Казал: „Ето Аз Съм с вас във всичките дни до свършека на века“. А нима ние сме умрели? Не! Ние не сме мъртви. За някого ние сме много живи. Някои се намират в постоянен контакт с нас и се хранят с мислите, които им изпращаме ние. Нашето невидимо присъствие за тях е много реално. Обединяването на световите ще приповдигне завесата над това, което сега не съществува за човека. Настъпва времето за друг подход към проявите на живота. Възможностите на материята са неизчерпаеми. Явленията от материален порядък излизат далеч зад пределите на най-богатото въображение. Но при всичко това основната формула на истинския материализъм остава неизменна - нищо в природата не изчезва и не се ражда отново. Трябва само единствено да се разбере това велико твърдение с неотричащо съзнание. Оттук изводът: как може да умре богатият, ярък, действително съществуващ, но невидим за околното вътрешен свят на човека, когато той отхвърля своето физическо тяло?

1965 г. 084. (М. А. Й.). Имаме пример за това как без никакво усещане за подем и вдъхновение е възможно да не се ходи при тях на поклонение, може да се мине и без тях. Може, може, може, устремявайки цялото съзнание към Фокуса на Светлината да се възприемат неговите вибрации и да се вземе с твърда ръка това, което по право принадлежи на съзнанието, удържало равновесието. Може да страдате и да имате тежки преживявания при пълна разхвърленост на чувствата и хаос в съзнанието, но може да страдате и при пълно равновесие. Равновесието съвсем не означава безчувственост, вдървеност, а обратно, при равновесие на духа

особено се изострят възприятията и чувствата, но духът остава непоколебим. Оттук непобедимата мощ на силата на равновесието. Духът е несломим. Духът, утвърдил се в равновесието е победител.

1965 г. 085. (Гуру). Новите находки няма да престанат да обогатяват този, който е установил постоянен устрем към нас и Учителя на Светлината. Неустойчивостта в ученика е пагубна. Няма да дойдат нито вяра, нито доверие, нито увереност при неустойчивост. Ние много ценим качеството устойчивост. Но толкова по-голяма е заслугата на удържалите я. Нашите мисли се вливат широко в устойчивото съзнание.

1965 г. 086. (25 април). (Гуру). Спасителят се приема от милиони съзнания, тъй като аспектите на Великата Индивидуалност са многообразни. Той Може да удовлетвори и да насити съзнанието на всеки, обръщащ се към Него, тъй като Силата на Неговия Дух е неизчерпаема и е подобна на целебен извор, утоляващ всяка жажда. Великите Дни могат да се разглеждат като Дни за Общувание в духа с Него и помежду си на всички, които са устремени към Него и които си спомнят за Него в тези Дни. Той Даде на света пример за Велико Служене на хората, тъй като Даде на хората всичко, не приемайки възнаграждение. Даде на всички и за всички. Заповяда на хората Победа над тъмнината. Победа на духа, тъй като Сам Победи света. Ще разглеждаме дните на спомена за Великата Жертва, Дните на Общувание като Дни за сливане със Светлината според размера на разбиране на устремения към Светлината съзнания.

1965 г. 087. (М. А. Й.). Помненето за Великата Жертва установява връзка с нея. В това е значението на Паметните Дни. Всички, които си спомнят, образуват един вид огромно, невидимо цяло в духа, на което се предават вибрациите на Светлината според това в каква степен може да ги възприема съзнанието, което не е забравило за Светлината. С това са значителни Дните на Великата Жертва. Помнещото сърце не може да бъде заставено да забрави за Светлината. Тези, Които не са забравили за Него, Помни и Той.

1965 г. 088. (Гуру). Служенето на Него, Показалият ни Светлината, може да се извършва във всякакви условия на живота. Трябва единствено само да се разбере, че Спасителят не е умрял, но е винаги с нас и жив в Духа, готов да тръгне към нас веднага щом сърцето се устрими към Него.

1965 г. 089. (26 април). Отчетливата, завършена мисъл за дрехата, обличаща човека в Тънкия Свят, създава неговото облекло. Не е прието да се ходи гол нито там, нито на Земята. Дрехите там са същите, с каквито са привикнали или мечтали да имат хората в плътния свят. И там трябва да се обличате, само че дрехата не се купува в магазините и не се шие от шивач, а се твори с мисълта. По същия начин се създават и всички други вещи, които човек смята за необходимо да има. Някои разбират, че много неща там са напълно излишни и по този начин освобождават съзнанието и въображението си от ненужните вехтории или натрупвания. Но болшинството развъплътени се обкръжават, възползвайки се от способността на духа да твори с мисъл, с привичните предмети, вещи и обстановка. Преимуществото на земните скитници пред обикновените хора е в това, че те вече не се нуждаят нито от дом, нито от обстановка, тъй като са привикнали да имат всичко свое при себе си. Чувството за собственост, не изживяно на Земята, кара съзнанието да обкръжава себе си с това, което хората са привикнали да считат за свое. Получава се

нелепо положение, когато развъплътеният затъва във вещите, които притежава въображаемо. А тъй като това чувство се е вкоренило дълбоко в него, то и нелепостта на положението продължава дотогава, докато не се постигне освобождаване от земните преживявания. Много странно и интересно е да се наблюдава отстрани как в Надземния Свят се приютяват по ъглите, създавани от тяхното невежество или оскъдност на въображението, в което отсъстват елементи на красота. Все още можем да се примирим с прекрасните постройки, удовлетворяващи чувството за красота, но колибите на безобразието или грамадите на безвкусието, придобили съществуването си от задръстеността или тъпотата на мисълта, единствено само умножават хаоса и липсата на красота на тези грамади. Именно грамади на незнанието и невежеството - как иначе може да се нарече това, което изкривява и замърсява пространството на Тънкия Свят. Значението на освободението от чувството за собственост и другите земни преживявания може да се разбере само при осъзнаване на двата свята. Особено силни мислени постройки и образи създават възжеланията и страстите. Тези форми са необичайно ярки и жизнестойчиви, тъй като човешките пороци продължават и там, изисквайки удовлетворяване. Тези образувания създават цели слоеве или сфери на пространството. Колкото са по-надолу, толкова те са по-близки до Земята. В тях пребивават хората, на които тези сфери са съзвучни и близки. Всеки притежава именно това, което иска и към което се стреми. Всички получават според стремежа. Изводът от това е такъв, че колкото по-малко товар има на раменете, толкова по-добре и толкова повече е свободата. Унищожаването на чувството за собственост освобождава от необходимостта от въображаемо плътно обкръжение. Но това още далеч не е всичко. Главната свързаност на духа произтича от мислите, свързани и обусловени от низките чувства и желания. Ако те не са изживени и не са спрени на Земята, в Надземния Свят те ще създадат съответстващо на тяхната природа обкръжение на човека. Цялата беда е в това, че на Земята низките възжелания могат да получат някакво временно удовлетворяване. Но там, независимо от цялата яркост и жизненост на тези образи, те не дават удовлетворение, тъй като човек е лишен от тяло, тоест от инструмента, с помощта на който на Земята удовлетворява своите ниски страсти. За пример ще посочим пиянството. Развъплътеният може да се обгради с бутилки и най-разнообразна храна и лакомо да я поглъща и да се напива, но всичко това е само въображение и неговите продукти; той ще повтаря процеса безброй пъти, получавайки призрачни усещания, но без да получи удовлетворение. Именно Това са мъките на Тантал. Той може да носи създадената от въображението дреха. Тя ще видима и за другите. От това никой не страда: нито той, нито другите, стига само дрехата да не е твърде некрасива. Но образите на възжеланията смущават и другите обитатели-развъплъщенци. Особено ако те са твърде ярки, изискани и осмислени. Гигантите на злото създават чудовищни образи за прелъстяване на ниските съзнания - получава се „дяволска кухня“. Тези адски области са ужасно заразителни. Само с чиста мисъл можете да се оградите от тях и да ги отминете, без да се задържате нито за миг. Силната отрицателна воля може да оказва въздействие на слабите души и там. Но все пак чистотата на въображението е мощен щит. Тук се оказва особено силна и жизнена формулата „каквото свържете на Земята ще бъде свързано на небесата“, тоест в света на развъплътените духове. „Нека вашето сърце да бъде

чисто и умът непомрачен“ нито от страсти, нито от възжеления, нито от каквито и да било други низки мисли или чувства. И тогава ще влезете свободни в Тънкия Свят, където всичко се твори и движи от мисълта и където мисълта царства с вечния огън.

1965 г. 090. (М. А. Й.). Осъзнавате ли колко много притежавате и колко много е дадено. Ако осъзнавате, покажете осъзнаването с усърдно прилагане на даваните указания и и разберете, че само приложеното от това, което е дадено, остава през цялото време ваше. Неприложеното се отнема. По такъв начин само изпълнявайки получаваните указания и прилагайки ги в живота може да умножите своето богатство и своите натрупвания. Само при прилагане се получават отлагания на кристали от огнени енергии в Чашата. Произнасяните, но неутвърдени с действия думи приличат на сухи листа, те няма да дадат нищо. Затова Учителят Изисква прилагане на Учението в живота всеки ден. Учителят иска да види във всеки ученик изпълнител на Неговите Завети.

1965 г. 091. (Гуру). Съжالياването и състраданието са явления от различен порядък. Съжالياващият се потапя в мрака на съзнанието на съжالياвания и затъва в него. Състраданието, обратно, възвишава, издига страдащия до себе си, обкръжавайки го със Светлина, надежда и бодрост на духа и му носи радост. Трябва да се научите да бъдете състрадателни и да съжالياвате, не без да принизявате своето съзнание, тоест без да губите неговата светлоносност. Снизхождението съвсем не означава, че даващото и помагащо съзнание се заразява от затъмненото състояние на човека, на който се оказва помощ, макар състраданието и да може да приеме върху себе си болката на другия. Трябва да се учите да помагате без да се заразявате от вибрациите на този, на когото се оказва помощ. Но такава помощ не трябва да изключва нито съчувствието, нито разбирането, нито отзивчивостта към чуждата мъка.

1965 г. 092. (27 април). Аз Нося Правда и Мир на Земята. Стига насилие и кръв. Аз Съм мечът, отделящ Правдата от тъмнината. Аз, Носещият Светлина на света, Отделям жадуващите Светлина от прислужниците на тъмнината. Сега това велико разделение, осъществяващо се сред всички народи на Земята, става все по-дълбоко и по-дълбоко, докато не се осъществи пълно разделяне на двете противоположни начала. Мирът на Земята няма да се утвърди, преди всеки да избере за себе си място от едната или другата страна на разделителната линия. То ще продължава да нараства. Това разделение ще помогне да се обединят в едно несъкруσιμο цяло всички тези, които са на страната на Правдата. А тази Правда е в това да се даде на хората мир, знание и любов, тоест да се утвърди братството сред човечеството. Всички Космически Сили, действащи на планетата, са се съединили в мощно усилие да установят Новото Стъпало на Еволюция на човешкия дух. Привържениците на тъмнината, обзети от безумие, стремително се търкалят към бездната. Скоро това падение ще стане очевидно за всички, тъй като те ще приложат задушавачи мерки и средства, които ще доведат до унищожаването на самите тях, а не на тези, които те искат да унищожат. Сега е време на велико разделение и са отхвърлени маските от всички криещи се. Враговете на еволюцията вече престават да крият своята истинска същност. Те все още произнасят красиви думи, но делата им изобличават измамата. Лъчите, излизащи от Фокуса на Светлината, разкриват техните планове и зли замисли срещу народите. Именно обединението на всички, които са на страната на Правдата, против силите

на злото и разрушението, ще доведе до крайната цел - унищожение на тъмнината. Стига насилие и кръв. Аз Идвам да утвърдя мира на Земята, а тъмнината да унищожа.

1965 г. 093. (М. А. Й.). Острието на тактиката Adversa се насочва от Владиката към това да се покаже тъмнината и всички нейни съратници в целия ръст на нейната разрушителна същност. Когато тъмнината бъде проявена по този начин и се събере на полюса на тъмнината, като с това бъде отделена от Светлината, силите на разрушение ще се превърнат в сили на саморазрушението и тъмнината ще започне да поглъща самата себе си и своите издънки. Именно самопоглъщането на тъмнината ще я доведе до нейното крайно унищожение. Тя все още съществува докато се храни за сметка на другите, за чужда сметка. Но крайното разделение ще прекрати това беззаконие и тогава тъмнината ще погълне самата себе си. Отмина времето на господство на тъмнината. Все по-близък и по-близък е нейният край. Открийте в събитията на света страшните знаци на ускоряващото се разложение на тъмнината.

1965 г. 094. (Гуру). Трябва поне малко да се отдалечите от себе си, за да видите по-ясно ставащото в света. Понасящата поражение тъмнина ще започне да прибъгва към най-задушавачи мерки, вървящи явно срещу здравия смисъл и логиката на нормалните хора. Обсебените и безумците направляват нейните действия и я ръководят. А обсебителите на тези безумци, тъмните йерофанти, са готови на всичко, стига само да се задържат поне временно. Но те са осъдени и дните на тяхната призрачна власт са преброени. Почвата под тях се люлее и твърдта се колебае. Моментът на унищожението на тъмнината ще бъде ужасен за всички, които вървят с нея. Тъмните пълчища както на Земята, така и в Невидимия Свят са многочислени и още много силни. Без яростна борба няма да се предадат. Затова и ударът, нанасян на тях, ще бъде страшен по своята мощ. Идва Владиката Майтрейя, Победителят на тъмнината.

1965 г. 095. (28 април). Нашата главна Твърдина е за всичките три свята, тоест тя съществува във всичките три: в плътния, Тънкия и Огнения.

1965 г. 096. (30 април). Говоря за единение, за обединяване на съзнанията, за тяхното сливане, за да се действа заедно с Мен. Но защо резултатите често далеч не са тези, които би ми се искало да постигнем и защо Нашата Помощ не е толкова действена, както това би трябвало да бъде? Ще Поясня: само при пълно равновесие може да се действа съвместно, издигайки вибрациите на своя микрокосмос до Нас. Но често се случва така, че преди да се обърне за Помощ съзнанието ще успее да се помрачи и да се огорчи, и да прояви недоволство или даже ожесточение, или да прояви цял ред обикновени човешки емоции и чувства, които препятстват обединението и са несъвместими с него. Трябва да се разбира, че Ние не Можем да изпратим Помощ и че тя няма да бъде действена ако вместо щит има кълбо от обикновени човешки чувства и преживявания, които като тъмна преграда застават на пътя, прекъсвайки достъпа на Лъча. Обединението изисква здраво и устойчиво съзнание, което е неразколебавано от пламванията или неравновесията на астрала. Тъмните и техните спътници затова и се стараят преди всичко да изведат от равновесие и да помрачат, за да могат след това, правейки аурата недостъпна за възприемане на Лъча, вече безпрепятствено да продължат вредителството. Когато помрачаването на проводниците е

допуснато и се е факт, тогава вече е много по-трудно да се поправя грешката. Не можете да очаквате Нашата Помощ при помрачаване, недоброжелателство или злоба. Ние Можем с усмивка да изпратим на врага само една стрела и тя ще достигне целта. Управлението на психическата енергия изисква голямо умение и познаване на психотехниката. Затова Говоря за равновесие, Указвайки, че равновесието е проява на огнена мощ, че това е могъща сила, против която никой не е силен. Трябва по-добре да се усвои, че овладяването на огнената мощ е невъзможно без овладяване на себе си, тъй като огнът може да изгори този, който се доближи до него, без да е подготвил себе си. Огнената стихия прегаря слабите организми. Човекът е огнено същество. Победилният себе си може да постигне победа над всички външни препятствия, над явните и скрити прислужници на тъмнината и техните невидими вдъхновители. Няма да забравяме, че качествата на духа са устойчиви форми на утвърдени в микрокосмоса огньове, ако се е осъществило достигането на тези качества.

1965 г. 097. (Гуру). А ти стой. Нека те да беснеят и безумстват, стой непоколебимо, стой като скала под бесните вълни на прибой. Стой знаейки, че зад теб е Самият Владика. Твоите врагове са наши врагове. И нашите врагове избират тебе за цел на своите нападения. Фронтът на тъмнината е обединен. На него трябва да се противопостави още по-голямо обединение със Силата на Йерархията на Светлината. А с Нея победата е отсъдена на нас. Обръщайки се към Водещия, може без край да се повтаря: с Теб вървим и с Теб ще победим.

1965 г. 098. И още Искам да ви Попитам: познавате ли радостта от борбата, радостта от битката, радостта от предсещането на победата при стълкновението с тъмнината? Тази мъдра радост ще бъде и знание на духа, че Светлината ще победи. Когато битката протича в състояние на радост, тогава победата е неизменна. Тази радост от битката служи като залог или гаранция за победата. Не е възможно в униние или страх, или подтиснатост да се постигне победа. Но безстрашното сърце ликува от усещането на отсъдената победа. За Мен е особена радост да видя как сърцето на война вибрира с радостта от битката.

1965 г. 099. (1 май). Но каква е тази радост, за която Говоря Аз. Особена мъдрост? Но каква е нейната същност? Ще Кажа: в огнеността. Радостта е особено огнено състояние. Огньовете на радостта са сияйни и светлоносни. Когато те проявяват устойчивост и постоянство, това означава победа на духа над тъмнината. Тъй като тъмнината е безрадостна, съмненията и колебанията са безрадостни, безрадостно е откъсването от Учителя, безрадостно е служенето на тъмните, безрадостен е животът, лишен от Светлина. Ако качествата на духа са форми на запалени в микрокосмоса на човека огньове, то радостта, за която Аз Говоря, придава на огъня висша форма. Моята Радост не е от този свят, не е от света на личните егоистични преживявания. Моята Радост е свръхлична. Тя е Космична, тъй като с нея звучат и са изпълнени висшите сфери на пространството. Когато тя е постигната, тя не може вече да бъде унищожена, не може да бъде потушена с нищо от плътния свят, тъй като тя е съкровена. Имате примери за това как възторгът на духа е заглушавал даже физическите болки и страдания, тъй като огнената радост е изпълвала сърцето с надземни звуци, тържествувайки победно над немоощта на плътта. Наистина Моята радост не е от този свят, тъй като това е особена мъдрост. Но когато тя се проявява в този свят, в

плътния и труден свят, тя го озарява със своята Светлина и на хората става радостно и светло от съприкосновението с нея. Считам подвига по внасянето на тази светлоносна радост в света за много висок. Подвиг на радостта – така може да бъде наречен той. Сега в света има малко радост, при това повече обикновена. Но радостта на духа е много малко. Победата носи със себе си радост. Радостта от победата - първо над себе си, а после над тъмнината, ще бъде висшата награда за победителя. Щитът на радостта е мощен. В него се разбиват най-яроостните нападения. Безсилието на тъмнината отстъпва пред огньовете на радостта. Затова Ние Наричаме тази радост победна. Когато Казвам: „Радвайте се, деца“ - Предвиждам победа. Радвайте се на идващата Светлина, радвайте се на безпределността на живота, радвайте се на Владиката Майтрейя, носещ Радостта на Земята.

1965 г. 100. Всеки иска да бъде силен. Но може ли да бъдеш силен духом, ако не е изживян страхът или униятието, или раздразнението, или завистта, или разхвърлеността на мислите, или разпуснатостта на чувствата и емоциите, или едни или други недостатъци, които отсичат до корен силата на духа? Трябва добре да се помисли над това, какво пречи на човека да бъде силен. Сила на духа означава сила на огньовете. Огньовете се разпалват в делата. Велико Дело се Нарича подвигът по утвърждаването и разпалването на огньовете на духа в земния живот, в тези условия, в които Кармата е поставила човека.

1965 г. 101. (М. А. Й.). Когато помолената от вас Помощ се задържа - значи въпросът трябва да бъде решен самостоятелно, значи трудността трябва да се преодолее със собствената воля, а неуспехът показва, че решението е неправилно. По-добре е много пъти да претърпите неуспех, за да се научите в края на краищата и да придобиете нужния опит, отколкото, получили бърза Помощ, да не се научите на нищо. Ако има доверие към Учителя, то можете да не се огорчавате и да не се смущавате от поредните изпитания като знаете, че всяко е допуснато от Учителя за да научи на нещо твърде нужно и неотложно, което е невъзможно да се усвои ако бъдете освободени от изпитанието. Кой каза, че изпитанията са леки? Знаем колко трудни могат да бъдат те. Но затова ние се радваме, когато изпитанията се преодоляват и нужният урок се усвоява успешно и трайно.

1965 г. 102. (Гуру). Когато дойде нуждата, с усмивка сваляме от стената меч за бой . Искаме и вас да научим на същото, за да тръгвате с усмивка на бой. Радостният воин струва стотица нерадостни, не познаващи упоението от битката.

1965 г. 103. (2 май). Аз Съм твоята крепост, Аз Съм твоята смелост, Аз Съм равновесието на твоя дух, Аз Съм силата на всички качества на духа, които ти искаш да утвърдиш в себе си. В Мен е всичко, тъй като Пътят е само през Мен, тъй като Аз Съм Пътят. Странанията, понасяни в свое име, са безцелни, но в Мое Име са плодотворни. Така също и качества на духа, утвърждавани в Мое Име и заради Мен, и с Мен се утвърждават върху здрава основа, върху нерушима скала. Наричаме я Камък на Вечната Основа на Живота, тъй като безсмъртието на духа се обосновава върху нея.

1965 г. 104. (М. А. Й.). Когато всички злонамерени хитрости на тъмнината, всички нападки, всички техни старания само сближават с Нас - пътят е правилен. Цялото беснееие на тъмнината са само показател за

силата на Светлината, растяща във вас. Трудно е да се удържа Светлината когато тъмните обкръжават, но затова изходът е единствено само нагоре. И колкото по-силен е натискът, толкова по-стремително е приближаването към Светлината. Тактиката *Adversa*, прилагана от Учителя, разбива техните хитро сплетени намерения. В тези моменти трябва да се държите здраво за Нас и за Владиката, да се държите всяка минута и във всичко. Обликът на Учителя в сърцето е най-добрият щит и възможност да се удържи Светлината.

1965 г. 105. (Гуру). Приятелю, помни, че колкото по-зле, толкова е по-добре; колкото по-трудно, толкова по-бързо, колкото по-тъмно е наоколо, толкова по-близо е Висшата Светлина. Единият полюс на явлението усилва другия. В това е мощта на Светлината и колкото по-ярошни са нападенията и натискът на тъмнината, толкова повече са възможностите тя да бъде удържана. Само трябва да се намерят сили да се устои във Владиката. Но сили ще намерим, тъй като Призовах Сам.

1965 г. 106. (3 май). Моят ученик настройва цялото си съзнание в ключа на ученичеството, тоест на това да се учи навсякъде и винаги, извличайки от всяко явление нужния жизнен опит. При това той се учи да се радва на този опит, колкото и да е труден или горчив, или суров. Уроците, получавани от него в училището на живота, обогатяват неговите натрупвания, правейки го готов за новата поредна мисия на живота и за изпълнение поръченията на Учителя. Обикновено човек вижда това, към което гледа, към което е насочено неговото внимание. За да се получи възможно по-широк опит и знание, трябва вниманието да се насочва към тези явления, които способстват еволюцията на духа. В живота има много несполучливи явления и да се затрупва съзнанието с тях - значи да се забавя напредъка. Духът се устремява именно по съзвучие с изискванията на еволюцията. Разширяването на съзнанието се осъществява по направленията, набелязани от волята. За да няма грешки, трябва всяко от тях да бъде в съответствие с принципите на красотата. Красотата на стремежите и красотата на познаването ще позволи да се премине покрай калта на живота без да се изцапате с нея. Животът трябва да се вижда и познава, но да се познава не значи да изцапате своите бели крила.

1965 г. 107. (М. А. Й.). Нека горчивината на живота да не отравя радостта от Общуването с Владиката и с нас. Кой казва, че е лесно да се учиш? Колкото по-високо е Учението, толкова по-висока е цената за него. Някой смята, че цената е в пари, мислейки че всичко се купува със злато. Но Учението на Живота не се продава, макар за неговото познание да се плаща, наистина - не с пари. Само неопитността може да съжалява за това, че цената е толкова висока. Но опитният пътник се радва, тъй като според цената е и получаването. Да видим кой колко е заплатил. Ще видим, че заплатилият повече от всички получава с пълна мярка, позволяваща му в радостта от безценните находки бързо да забрави за цената. И когато във вашите ръце попадат съкровища на мисълта, събрани от някого, знайте, че е било заплатено за всичко, за всяка мисъл.

1965 г. 108. (Гуру). Обръщали ли сте внимание на това, че големите художници, писатели, поети и други представители от света на изкуството рядко са били щастливи в живота с обикновено човешко щастие? Байрон, Пушкин, Чайковски, Достоевски - ето първите изникнали в паметта имена сред многото; кой от тях е бил щастлив? Това също е цената на изкуството за правото да творят. Без страдания възприятията и тънкостта на усещанията и разбирането не се изострят. Добре е, когато

съзнанието е готово да вземе от живота неговите дарове и да плати без съжаление. Един от тях, от тези велики поети е казал: "Съдено ми е от Твореца да страдам до гроб".

1965 г. 109. (4 май). Имам много да Казвам. Мъдростта на Съкровеното Знание е неизчерпаема. Мнозина ли имат достъп до нея? Но имащият получава според размера на вместимостта на съзнанието. Вместването е мярката за получаването. Разширяването на съзнанието задълбочава вместимостта. Значи грижата е за това как да се разшири съзнанието. Процесът се осъществява в живота и разумният ученик получава нужните възможности от самия живот и неговите прояви. Нераздробеността на стремежите най-бързо от всичко довежда до целта. Възможно ли е да се върви напред, правейки една крачка напред, а друга назад и възможно ли е да се движите напред обърнати назад или да се стремите в бъдещето и да живеете с него, вперили поглед в миналото и затъвайки в тинята на личните спомени. Положението „всичко е в миналото“ не е за Нас. За Нас всичко е в бъдещето. Също и за Нашите ученици в бъдещето е всичко. Настоящото е ценно точно толкова, доколкото то служи като трамплин за бъдещето. За някого настоящето е само остатък от миналото, а за друг - ковачница на бъдещи достижения и находки. Настоящото е заради бъдещето, а не заради нещо друго. Всяка крачка и всяко действие в настоящето има смисъл и е оправдано дотолкова, доколкото те утвърждават отсъденото бъдеще. Подчертавам, отсъденото, отсъденото от Нас и от задачите на еволюцията на Битието, а не от личните желания и от егоистичните стремежи на ограничените, малки съзнания. Нашата Помощ тече широко, когато действията се извършват в името на Общото Благо, тъй като личното благо е враг на Общото, ако се намира в противоречие с него. И когато помолите за нещо в Мое Име, тоест за и заради Общото Благо, помоленото ще бъде дадено. Твърде често и твърде много човек моли само за себе си, забравяйки че той е част от Цялото и да се отдели от него - значи да се пререже корените, хранещи го и даващи му живот. Приемете Чашата на Общото Благо. В нея ще намерите и за себе си.

1965 г. 110. (М. А. Й.). Да се разбират събитията, случващи се в света, е възможно само от свръхлична гледна точка. Личното ще пречи да се види широкия хоризонт на планетните течения и тяхната обща насока, вървящи към единната цел. Тази цел е издигането на съзнанието на ново стъпало на еволюцията. Законът за противоположностите извиква за живот противодействието на заминаващите енергии и противодействието на заминаващите съзнания, които са осъдени от бъдещето. Но в самото това противодействие в самата негова ярост се крие причината за неговото поражение и преодоляването му от съзнанията, присъединили се към еволюцията. Когато се дава формулата, че „Светлината побеждава тъмнината“, с това се утвърждава, че еволюционната мощ е непреодолима, тъй като е движима от Космическите Сили, срещу които противодействащите сили и съзнанията, вървящи срещу еволюцията, в крайна сметка са безсилни. В крайна сметка Космическата Мощ помита всяка съпротива, а в изключителни случаи не се спира даже пред унищожението на цели цивилизации. Да почетем с разбиране действието на Великите Закони и да се утвърдим в убеждението, че каквото и да се случва в света сега, Силите на Светлината ще Победят силите на тъмнината.

1965 г. 111. (Гуру). Мисълта е правилна - истинското духовно

сътрудничество на съзвучните и близки съзнания се осъществява над временните обвивки. Затова то не се прекратява и тогава, когато те се отхвърлят от духа или когато единият умира, а другият остава да живее още на Земята. За истинското сътрудничество няма значение пребиваването в една или друга обвивка, на един или друг план, тъй като то продължава извън зависимостта от тези условия. Духовната връзка е толкова по-силна и по-висока от телесните условия, че представлява един вид непрекъсната верига, състояща се от взаимнообменни тънки енергии, вървящи над телата или обвивките, подлежащи на замяна в цикъла на поредните въплъщения. Затова телата и обвивките се отхвърлят и се заменят с нови, а духовната връзка и сътрудничество остават неизменни, растящи и усиляващи се във времето. Може да се говори за векове и даже за хилядолетия непрекъснато сътрудничество, непомрачено нито от отстъпничество, нито от предателство, нито от съмнения или недоверие. Истинският, изпитан сътрудник е сътрудник винаги и навсякъде. Само с такава мярка се измерва отсъденото ученичество. Пеперудите, мушиците и еднодневките, привлечени от силната Светлина и летящи към нея имат малко общо с тези, които ние наричаме отсъдени ученици. Тъй като еднодневките на духа, сгрели се в сиянието на Светлината или даже опарили се, ако са долетели твърде близко, често отново отлитат в тъмнината. Но синовете на Светлината, докоснали се до Светлината, не могат да се отделят от нея, тъй като са ѝ отсъдени. Така се и различават хората на дошли завинаги и минавачи. Ние знаем това, знайте и вие и се учете безпогрешно да различавате едните от другите, за да не изразходвате силите си напразно за тях, идващите временно, тези, които ние наричаме минавачи.

1965 г. 112. (Гуру). Считаме постоянната бодрост на духа за нужно качество. Именно в успех и неуспех, днес и утре, и винаги и при всички обстоятелства, щастливи и противни, ще пазим тази бодрост несломима от случайните комбинации на външните условия. Условията ще си отидат, както са дошли, но бодростта на духа ще остане с нас като вече неотнимаемо достижение.

1965 г. 113. (6 май). Можете да си представите колко здраво се сраства аурата на човека с дома или мястото, в което неотлъчно е преживял цял живот. Смяната на телата и въплъщенията се дава мъдро на хората, за да не се привързват твърде здраво към това, което ги обкръжава. Странстванията и пътешествията затова са необичайно полезни - колкото повече промени има във всеки отделен живот и колкото повече смени на домовете и жилищата, толкова по-добре е за духа, познаващ от опит временността и нездравината на земните домове. И все пак, независимо от този опит аурата успява да се срасне с поредното жилище. Тогава животът изпраща особено чести смени на външното обкръжение. Всяка учи на откъсване от тях, за да бъде откъсването от Земята при прехода на Великите Граници възможно по-лесно. Скитниците няма какво да губят и няма за какво да съжالياват, и няма към какво да срастват с аурата, тъй като те са в постоянно движение. Но живеещите в домове и апартаменти, и особено в свои собствени и смятащи ги за свои, се откъсват необичайно трудно. С всяка стая, привична вещ, предмет, които притежаваме сме свързани с нишка, образуваща обединяващ ток с нея в съзнанието. Съзнанието е приковано с хиляди невидими нишки към всички вещи, които счита за свои, към стените на къщите и към всичко, което се намира в тях или наоколо, към местата, в които живее човек.

Трудно е даже да си представите доколко е затрупано съзнанието с ненужни за духа вещи и доколко е оплетено, сякаш със здрава паяжина, от преплитащите се токове, протегнати от всяка притежавана вещ към нейния притежател. В това е проклятието на собствеността и в това е привързаността на човека към Земята. Но освобождението е в духа. Тези нишки могат да се скъсат в духа, можете да се учите да се освобождавате от вещите в духа, знаейки че всяка от тях е нужна само временно и че в действителност нищо не ни принадлежи, тъй като нищо не можем да вземем със себе си от Земята за по-нататък. Хората не освободили се от веригите на собствеността отиват в Тънкия Свят с вързани от нея ръце и крака. Трябва да се учите напълно да се откъсвате в съзнанието от уседналите места и жилища, изхвърляйки от него даже спомена за тях, тъй като спомените също привързват към местата и вещите. Оттук и особената полезност на честата промяна на външните условия. Сред всички тези смени на места и жилища и обстоятелства неизменни остават Учителят, Йерархията на Светлината, връзката с нея и тези основи, върху които се гради Учението на Живота. Трябва грижливо да се опазва тази неизменна Основа на Живота, за да не закриват най-важното и нужно за човека мяркащите се вълни на житейския поток. Не се привързвайте към нищо и няма да има какво да губите: нито към вещите, нито към жилищата, нито към местата, нито към минувачите и случайно срещнатите, тъй като всичко е само временно. Всичко върви, всичко тече, всичко преминава, но Аз Пребивавам вовеки и Съм с вас, над преходните течения на живота. Моля устремените към Мен: оставете земното, поточно, оставете привързаността към земното, освободете съзнанието от затрупващия го боклук, за да може да го изпълните с проявите на непреходното. Когато Говоря за съкровищата на небесата Имам предвид непреходните ценности на мисълта и натрупвания на духа, които той може да вземе със себе си по далечния път. Така и гледайте на всичко, което е наоколо: като на нещо, с което ще се наложи да се разделите и че всичко това не е ваше, всичко ви е дадено от съдбата или Кармата временно, за временно ползване. Човекът се ражда на света нямайки нищо и си отива от живота, без да вземе със себе си нищо. Откъде е тогава това чудовищно извращение на смисъла на вещите, които човек си въобразява, че притежава? Разбира се, от незнанието, тоест от невежеството, което е причина за всички заблуждения. Затова Казвам: знайте, знайте, преди да можете да освободите духа от веригите на плътния свят, за да бъдете в Надземния Свят напълно свободни от земните преживявания.

1965 г. 114. (М. А. Й.). Трябва грижливо да се отбележи как след заплащането веднага идва получаването. Мнозина биха искали да получат безплатно, тоест да придобият опита и знанието за живота даром, не заплащайки за това с трудности, страдания, горчивина и собствените пот и кръв. Не съществува лек път за познаване на живота. Ние не знаем такъв, не са го знаели и тези, които са преминавали преди нас по този трънлив път. Утехата е в това, че всички тези тръни обогатяват духа с нови находки и го подготвят за следващото стъпало на стълбата на живота. И колко грижливо трябва да се обмисля и анализира всеки опит, за да се извлече от него всичко, което той може да даде. В училище може по време на урок, занимавайки се с глупости, да се пропусне безполезно покрай ушите ценния урок. Точно така и в живота може безсмислено да се премине покрай това, на което Учителят иска да ни научи животът. Да

бъдем много внимателни към всичко, на което ни учи животът.

1965 г. 115. (Гуру). Ще считаме всеки настъпващ ден за още едно стъпало, за нова възможност за познаване на света. И тогава нашето око, насочено към придобиване на знания, няма да изпусне нищо, което този ден може да даде. Ако гледаш на всичко просто, като всички, много важно и забележително ще премине покрай теб без да остави следа. Но ако считаш себе си постоянно и всеки миг за ученик, тогава може да се научиш на много. Малките деца ги водят за ръка. Зрелият ученик върви самостоятелно и взема това, което Учителят грижливо му е приготвил по Пътя. Умението да се стои на собствените крака и да се действа самостоятелно е показател за зрялост на духа.

1965 г. 116. (7 май). Отначало нужната или желана мисъл изисква вниманието да бъде съсредоточено върху нея. После тя укрепва, кристализира и вече не са нужни никакви усилия, за да се удържи. А после тя става толкова силна, че е нужно усилие и то понякога много голямо, за да се освободите от нея. Силните натрапливи мисли, породени от човека, го съпровождат дълго след като ги е породил, макар и да не иска повече да бъде свързан с тях. Привичните мисли, повторните мисли, мислите, предизвиквани от нашите слабости и отстъпката пред тях са особено прилепчиви. А колко са силни мислите, отглеждани и подхранвани години с енергията на творческото въображение! Мислите са живи същности. Мисълта живее и вибрира в пространството. Тя може по-лесно да бъде породена, отколкото да се освободите от нея. От чистите, прекрасни, светли мисли няма необходимост да се освобождавате, тъй като те могат да донесат само единствено добро. Но какво да се прави с мислите с противоположна природа, с тъмните мисли, с мислите на злото? Всички мисли, както добрите, така и лошите, трябва преди всичко да се овладеят и да се научите да ги управлявате, отстранявайки ги от съзнанието със заповед на волята. Ако този навик не се утвърди на Земята, когато още сте в плътно тяло, то там, където мисълта движи всичко, ще бъде почти невъзможно това да бъде направено. Мислите са живи същности, те обкръжават човека независимо от това иска ли го той или не и ще пулсират с живот и ще въздействат на своя породител със силата на вложените от самия него енергии в тези мисли. Упражненията за освобождаване на съзнанието от всякакъв род мисли са много нужни и полезни. Затова е добре да се научите да пренасяте вниманието си от един предмет на друг, от един род мисли на напълно нов. Промяната на работата или занятието, замяната на едно с друго са много полезни с това, че позволяват заедно с това да се мени и течението на мислите, поточно облекчават този процес. Трябва да се учите на умението да управлявате своята мисъл. Това е много нужно за Надземното пребиваване. Човечеството може да се раздели на роби на своите мисли и свободни хора. Трудно е да се говори за някаква свобода на робите, намиращи се в плен на своите собствени мислени порождения. Но човекът е бил роден свободен. Той е надянал върху себе си веригите на робството, попадайки под властта на своите собствени мисли. Само мисълта за свобода може да вдигне роба на борба. Мисълта сковава и освобождава човека. Мисълта за свобода ще бъде преддверие на освобождението. Обикновеното робство е видимо за всички, но робството на мислите - от много малко. На Мен не са Ми нужни роби.

1965 г. 117. (М. А. Й.). Ако се дава според вярата, то според отричането се отнема. Оставете отрицателя сам, дайте му писалка и

хартия, и той ще проседи може би цяла година без да запише нито една мисъл, идваща от Нас. Но как да се отрича несъмненото, близостта, връзката, която се е установила между нас и която е толкова плодотворна по своите резултати. Тъмнината затова безумства, обкръжавайки те, защото ти си Ни близък и служиш на Светлината. А какво да се прави с тези, които вървят против теб, които докоснали се до Светлината отново са се обърнали към тъмнината? Не забравяй, че сега е времето на последните сметки и всеки определя своето бъдеще за дълъг срок. Нека всички естествено да се придвижат към фокуса на своето притегляне, тоест да се разположат по полюсите, тоест да направят избор. За тази цел на всекиго се дават изпитания, за да прояви своята същност и да тръгне или към Светлината, или към тъмнината.

1965 г. 118. (Гуру). Не се смущавайте прекалено когато физическото тяло, достигайки предела, не издържа натоварванията. На гмуркача е нужна поне глътка въздух, за да пребивава на дълбочина. Низшите слоеве близо до Земята са извънредно нагнетени. Нужни са много сили, за да се устои. Христос се е отдалечавал в пустинята за да възстанови силите, изразходвани за хората. Но как ще ги възстановявате вие, привързани към трудните условия, привързани здраво? Няма чист въздух, няма прана, няма пустиня. Няма къде да отидете... Остава само един изход, само към Владиката. Само в постоянно Общуване с Него може да се намери изход от създалия се тупик. А може би привидната безизходност затова се е и получила, за да приближи към Него завинаги.

1965 г. 119. (8 май). Тук и там, далече и близко, горе или долу, днес или утре, напред или назад - всичко това са земни представи за нещата. В духа всичко е сега и тук, и там, където е духът и съзнанието, там и всичките тези понятия, сега разделени от земното ограничено мислене, разбирания и представи, са слети в едно "Аз" на човека. Където е съзнанието, там е и всичко, там е и духът и неговото "Аз", но не малкото земно "аз", а висшето, нямащо нищо и владеещо всичко, тъй като се е отказало от всичко. Там, където е "Аз"-ът, там е и домът, домът на духа. Човекът, построил си дом за духа, не привързва съзнанието си към земния дом, а живее и пребивава в дома на духа. И тогава всички земни домове стават временни и духът не е прикован към нито един, не е погълнат от нито един, тъй като не смята нито един за свой, а за даден само временно, за да има някъде ъгъл за тялото, което се нуждае и от облегло и от покрив. Но духът не се нуждае от тях. Тази свобода от вещите и домовете и дрехите трябва да се разбере, за да не бъдете свързани с тях. Много е тънка тази граница на притежаване на вещи без чувство за собственост, тоест без свързаност с тях. Освобождението от вещите в духа е необходимо за да бъдете свободни в земния свят и още повече в Надземния Свят, където прекъснатите магнитни токове, съединяващи здраво собственика с неговата собственост, запазват своята сила и държат духа в плен на вещите, заобикалящи съзнанието. Астралните двойници на материалните вещи имат ярка видимост на астралния план и неосвободеният от земните вещи техен, тоест на тези двойници собственик, продължава да ги притежава, тъй като ги счита за свои. И вместо красотата на Тънкия Свят, вместо безпределното пространство, вместо сиянията на Далечните Светове или прекрасните пейзажи, невидимите за земното око планини и гори, снегове и морета, той ще вижда отломките на земните купища от ненужни вещи, несвършени и даже понякога безобразни, и ще се държи за тях, задържайки ги около

себе си. Не е ли това твърде висока цена за собственото невежество? Учете се да гледате на всичко, което съдбата е дала във ваши ръце, като на временно притежаване на вещи, нужни само на Земята, притежаването на които не трябва и не може да продължи във вашето съзнание нито за миг по-далеч от сроковете на земния живот. Пресечете в съзнанието си нишките на магнитните връзки с всяка вещь със срока на нейната необходимост и пригодност за Земята, за да не вземете със себе си нищо, даже случайно, там, в Надземния Свят. Когато неосвободеният дух напуска земното тяло, той тегли след себе си дългата влачеща се опашка на земната собственост, която ще се влачи след него дотогава, докато не бъде отсечена. А тъй като пребиваването в Тънкия Свят е много по-продължително от земното, то можете да си представите от какво лишава себе си човекът, обградил се с парцалите и отломките на земните преживявания. Робството на вещите се проявява в цялата своя сила, безсмисленост и нелепост не тук, на Земята, а в Надземния Свят, където се налага да се плати тежко за прелъстяването от призрачното чувство за собственост. Учете се да гледате на всичко, което е наоколо, на Земята и особено на вещите, които имате, както пътникът гледа на всичко, покрай което той преминава. Ние сме пътници по безпределния път. Ние сме безпределни и нищо не ни принадлежи. Всичко е само временно, само за известно време. Временни са вещите, временно е тялото, временни са чувствата. И само Гледащият на тях, Безсмъртният Регистратор, Безмълвният Свидетел вътре - Той е вечен.

1965 г. 120. Можете да обичате красотата. Можете да се наслаждавате на красотата на Земята и природата, на красотата на произведенията на изкуството, на красотата на прекрасните вещи и даже на красотата на облеклото или бита, но при условие, че не сте свързани с тях, тоест без чувство за собственост или желание да считате всичко за свое, завинаги принадлежащо на вас, на вас, на вашата личност. Всичко е оправдано от красотата, само не е оправдано желанието за присвояването ѝ като лична собственост. Можете да притежавате дори красива дреха, но знаейки нейния смисъл и временност на предназначението. Всичко е позволено, ако сте на свобода и нищо - ако сте в робство.

1965 г. 121. (М. А. Й.). Колко напрегнато текат тези дни, насищайки съзнанието с опит. Най-неприятното, най-тежкото, най-обременяващото става най-плодоносно в смисъла на духовни натрупвания. От всичко се извлича опит и находките на духа явно растат. Следователно и благоприятните, и противните обстоятелства започват усилено да служат на устремения дух. А тъй като противодействията се нагнетяват от тъмните, то започват да служат и те, предизвиквайки растеж на силите на духа от всичко вървящо против. Значи верността и предаността на Владиката и на нас има своята награда. Растежът на мисълта не може да се купи с никакви съкровища на света. И ако мисълта започне да расте буйно, пътят на духа е свободен. Свободата не е в отсъствието на препятствия или на тъмни противодействия, а в тяхното преодоляване, в победата над тях. Да се върви независимо от всичко, да се върви не нарушавайки ритъма на Общуването и възприемането, да се върви пред лицето на най-големите трудности и препятствия е победният път. Това е Нашият път. И Ние се радваме, когато устременият дух върви по този път.

1965 г. 122. (Гуру). Чудовищата са крака на Престола, чудовищата са подножие на Светлината. По гърбовете на чудовищата

героят се изкачва на планината на Светлината. Потъпкването на тъмнината се заключава в това, че по нея и над нея воините на Светлината се изкачват към Твърдината. Само победилият тъмнината може да се изкачи. Борбата е всекидневна и Победата се кове всекидневно. Не може да се отстъпи нито за миг или да се успокоите в действията, не може даже да се спрете задълго, тъй като спирката може да се превърне в застой. Задръжките са опасни, тъй като Учителят върви все напред и напред, и задръжалите се могат да изостанат.

1965 г. 123. Всичко свое нося със себе си. Всичко нося в себе си. Всичко действително свое нося със себе си и в себе си. И всичко свое ще отнесе със себе си в Тънкия Свят, когато тялото умре. Но какво е това "свое" и какво представлява само по себе си то)? Какво вземам със себе си, за да пребивавам с него и в него? Ето за това и трябва да се помисли, за да не се носи и отнася в Надземния Свят ненужното, вредното, тъмното.

1965 г. 124. (10 май). Аз Съм с вас винаги. Но защо не намерите сили и желание в себе си да бъдете и вие винаги с Мен? Опитът казва, че е достатъчно да започнете напрегнато да се устремявате към Мен и да държите Моя Лик в сърцето си и тъмнината яростно се нахвърля на дерзаещия. Светлината е ненавистна за тъмнината Яркото горене на сърцето кара тъмните да беснеят неистово, опитвайки се да съкрушат твърдината на запаленото сърце. Трудно е да се издържа натиска на тъмнината, тъй като тъмните са изострени в своите зли хитрости. Но Светлината, утвърждавана от Лика на Учителя, трябва да победи тъмнината. Отново и отново ще правим опити за всеизпълване на сърцето с Владиката, когато всичко останало трябва да отстъпи в съзнанието на заден план. Когато Владиката е на първо място в съзнанието, тогава победата е постижима. Ще се отбраняваме с Владиката и с Него ще победим. Борбата за Светлината ще бъде много трудна още известно време, докато космическите условия на планетата не позволят нейната пълна асимилация от съзнанието. Тъмнината още мърда, събирайки за последното яростно пламване всички, на които е отсъдено да станат Космически боклук. Но облаците ще се разпръснат, мракът ще се разсее, вълните на огъня ще преминат по планетата, изгаряйки Космическия боклук, очиствайки я и подготвяйки земните простори за новия, много чудесен живот. Новият Свят ще победи. Победата на вашата Родина над тъмнината е символ на победата на Новия Свят над стария, е залог и гаранция за нови победи и крайното тържество на Светлината и Правдата над тъмнината. Велико бъдеще е отсъдено на Света и Моята Страна, вашата Родина ще внесе безценен принос в построяването на Новия Свят. Да отбележим Деня на победата с разбирането ѝ за съдбите на света. Огромните жертви, които понесе великият народ за постигане на победата, не бяха принесени напразно. Напразно враговете се опитват да анулират нейните резултати.

1965 г. 125. (М. А. Й.). Няма да съжаляваме да споделим своята Светлина с другите. Кой е казал, че за да споделите Светлината си трябва да говорите за нея. Светлината се излъчва от аурата, а излъчванията се предават и въздействат мълчаливо. Ще се научим на мълчаливо даване. Проповедта е отишла в миналото, лекциите за Учението също. Остава животът и живото слово. Но словото, произнасяно мълчаливо, е по-силно от произнасяното с език. Мълчаливата жертва е по-силна. Мълчанието движи, докато в същото време думата може да прелети и да отmine. И не

всяко слово или слова могат винаги да се изрекат гласно. Но мълчаливата вибрация на Светлината, предавана с излъчванията на аурата, никога не остава без следствие. В мълчание и с мълчание може да се каже и да се направи повече, отколкото ще направят сто празнословци и бърбивци.

1965 г. 126. (Гуру). Хората не обичат да се гледат един друг право в очите. Защо? Не е ли защото имат в себе си твърде много неща, които им се иска да скрият от хората? Именно така е. Когато вие сте готови да гледате нас и Учителя в очите - това е много добър знак. Това означава отвореност на сърцето към Нас. Наблюдавайте внимателно хората и особено тези, които крият очите си. У всекиго има много неща, които иска да скрие. Очите са прозорец на душата.

1965 г. 127. (Гуру). Краят увенчава делото, а крайната победа покрива всички неуспехи. Към нея и трябва да се стремите, преминавайки спокойно покрай всички неуспехи, водещи към крайна победа, ако е прието решение в духа да я постигнете на всяка цена. Така неуспехът се превръща в успех и привидното поражение - в победа. Духът е непобедим ако е осъзнато, че всичко, което е наоколо, всичко отминава, а духът остава. И ако победата се утвърждава в духа над всичко, което е и което е било, то и победата остава с духа и в духа. Така върви през живота отсъденият победител.

1965 г. 128. Сборищата могат да бъдат твърде разнообразни по своя състав и настроения. "Където двама или трима са се събрали в Мое Име, там Съм Аз между тях". Но какво се получава, ако се събират в свое име? Какво може да се получи, ако сборището е заради хазартни игри, пиянство, разгул или други ниски цели, или е просто безцелно, празно и лишено от светли стремежи. Да отдаваш себе си на разкъсване от невежите или ниски съзнания е нецелесъобразно. По-добре е тези сборища да се избягват. Седенето на маса в компанията на опиянени хора не може да не окаже най-убийствено влияние върху аурата. Общуването с хората е добро и необходимо, но целта на такова общуване трябва да бъде на висота. Безцелните общувания са вредни, а още повече сборището на пияни хора.

1965 г. 129. (М. А. Й.). Дава се твърде много. И даже малката частица, удържана и приложена, ще представлява богатство. В това е щедростта на Учителя. Но трябва нещо да се приложи и колкото повече, толкова по-добре. Независимо от текучестта на процесите, извършващи се в обвивките, те са много упорити в изразяването на своята форма. Цветът на косите или на очите, или чертите на лицето и особеностите на физическото устройство остават за цял живот. Същото се отнася и до астралната и менталната обвивки. Коренните изменения в тях са много бавни и изискват упорита работа над тях. Те са много инертни и много упорити в противодействието на всичко, което върви в разрез с техните вродени или придобити свойства.

1965 г. 130. (Гуру). Човек живее с това, което го заобикаля. Доколкото се изменя вътрешният живот на човека при промяна на външните условия, толкова ще се измени той и при прехода в Тънкия Свят. Оттук извода: издържалият курса на сближаване с Йерархията на Светлината до края влиза в тези сфери, където се прекратява въздействието на тъмнината и където тъмните не могат вече да проникнат. Твърдината и Ашрамите и селищата в Тънкия Свят, пазени от Силите на Светлината, служат за убежище на тези, които са се стремили към Светлината и са побеждавали себе си.

1965 г. 131. (12 май). Аз Искам да приближа вашето съзнание до разбирането на всички видове материя, която тече като непрекъснат поток през вашите проводници и на законите, които я управляват. Връзката с формите, в които се облича или е бил облечен духът, не се прекъсва, макар и самата форма да е престанала да съществува. Духът е свързан с всичко, през което преминава и което преминава през него и неговите обвивки. Духът одухотворява материята и я разрежда и изтънчва. Само разредената или изтънчила се материя става подножие на органическия живот. Върху гол камък трева не расте. Почвата за растенията трябва да бъде постлана с неизброимо число обвивки от мъртви форми на низши организми и форми на живи организми, за да може да се развива животът. Едно се развива и расте за сметка на друго. Стълбата на живота, вървяща от долу нагоре, е сложна и дълга. Властта на човека над елементите, влизащи в състава на неговите проводници, се изразява преди всичко в способността на организма да ги асимилира и използва за изграждането на тези проводници и за поддържане на формата на всеки от тях. Тази власт и тази способност се задълбочава и расте. Възможностите за растеж на властта на човека над елементите, влизащи в състава на всичките му тела, са безпределни. Но този растеж е много продължителен. Осъзнаването на властта на човека над материята във всичките ѝ видове, съставляваща неговия микрокосмос се развива бавно. Свойствата на материята дават на човека безгранични възможности за растеж на съзнанието. Съзнанието и материята са тясно свързани, тъй като се явяват аспекти на всяка вещ. Неделимото не може да се разедини, но полярността на явленията позволява изучаването на всеки от полюсите. Младенческият материализъм, допускащ съществуването само на това, което е видимо за окото, си е отишъл в миналото. На смяна идва разбирането на безграничните аспекти на проявите на материята, започвайки от нейните най-груби форми и завършвайки с Фохат и Материя Matrix, след които идват такива степени на нейното изтънчване, за които даже е безполезно да се споменава. Важно е да се разбере, че полето за изучаване на материята е безпределно, както е безпределна в своите възможности и самата материя. Отначало предел за деленето на материята е била молекулата, после атомът, после електроните и атомното ядро, после са се появили десетки нови техни подразделения. Но къде е краят? И кой може да каже, че изтънчването на деленето на материалните частици не може да продължи по-нататък, че пределът вече е достигнат? А Ние Казваме, че искрите, цветните звезди, и петната, и всички изумителни светлинни образувания, които са видими с изтънченото зрение, всичко това са форми на проява на различните видове материя, засега още непризнати от официалната наука. Казвам "засега", тъй като наближава времето на изчезването на това "засега". науката не може да избяга от действителността, ще се наложи да се съобразява с нея и да признае много, отричано в настоящия момент. Важно е да се разбере, че в човека е съсредоточено всичко: било във вече проявено или в още скрито състояние. Трябва да се търси в човека. Неговата апаратура, апаратите на неговия микрокосмос могат да бъдат по-приспособени за изучаване на материята, отколкото апаратите, построени от човешките ръце, тъй като последните са още твърде несъвършени. Най-съвършената изчислителна машина е ограничена до това, което е вложено в нея от разума на човека, който няма граници на възможностите на своето развитие. При това е

добре постоянно да се има предвид, че всички натрупвания и достижения на човека по усъвършенстването на неговия апарат не могат да бъдат изгубени, тъй като се съхраняват завинаги в отлаганията на Чашата, представляваща неумираща съкровищница на неговата Безсмъртна превъплъщаваща се Триада. Затова изтънчването на своя апарат се отнася към разреда на тези действия, продължителността на които се губи далеч в бъдещето - отвъд пределите на един земен живот. С такива действия волята протяга нишката на живота далеч зад тази черта, която ограничава живота на тялото или живота в тяло. Трябва да се обърне особено внимание на това, колко краткотрайни са действията и постъпките на обикновените хора, обикновено не отиващи по-далеч от близките дни, месеци или години и почти никога не прекращащи по-нататък от смъртта на тялото. Мисълта за това, че човек умира заедно с тялото, е едно от най-величайшите заблуждения на нашия век. Даже тъмните йерофанти знаят за безсмъртието на духа, но те старателно пазят това знание за себе си. Обединяването на световите дава в ръцете на човечеството могъщ лост за преобразяване на живота. Великото време настъпва и истинската наука ще застане в защита и за утвърждаване на действителността, която ще отвори пред хората широки хоризонти за познаване на битието.

1965 г. 132. Незаспиващото копие над дракона е символ на това, че в устременото към Светлината съзнание протича постоянна борба между това, което представлява в дадения момент човекът и това, което той трябва да стане. Ако се изостави или даже се отслаби дозора, предишните натрупвания от несъвършенства започват да надделяват. Значи борбата е постоянна, значи преодоляването на миналото в себе си е постоянно. Миналото винаги е несъвършено, тъй като човекът расте и надраста себе си, и става по-добър отколкото е бил, ако се издига. Говоря за възхождащото съзнание, тъй като Виждаме и Познаваме множество низходящи. Процесът на слизване или инволюция на духа във всекидневието е почти незабележим, но във вековете Виждаме как едни се издигат по стълбата на живота, докато в същото време други слизат. Лесно можете да си представите накъде се издигат едните и накъде се спускат другите. Пътят нагоре е към Светлината, пътят към бездната - в тъмнината. Така в малкото всекидневие човекът извършва своя път към Светлината или към тъмнината.

1965 г. 133. (М. А. Й.). Мисълта за Владиката приближава към Него. Тогава защо да не отдадем или посветим на Него всички свои мисли, дела и постъпки. Ако дори обикновения разговор се води с мисъл за Него, беседата ще се озари със Светлина. Тогава даже мълчанието ще бъде светлоносно. Всеки миг, отдаден на Владиката, ще бъде наситен със Светлина. Мисълта за Владиката ще бъде мисъл за Светлината, тъй като Образът на Владиката е Светлина, събрана във фокуса на мисълта. Може да се каже, изменяйки известното изречение: "В Светлината на Владиката ще видим Светлината".

1965 г. 134. (М. А. Й.). Сливане в огъня, сливане в Светлината - колко много се съдържа в тези думи! Каква ли сила дава това сливане? Тази сила е любовта, която не секва, която винаги пулсира със златистите нишки на живата връзка. Любовта, която е от тялото, умира така бързо, умира понякога дълго преди тялото да умре. Но любовта, която е от духа, не познава смърт, тъй като не е свързана с тялото. Ще гледаме на любовта като на сияен мост за връзка между дух и дух. Не е ли все едно в

какво тяло и къде живее духът, ако той е свързан с такава любов с това или с тези, които обича, с любов, не умираща с тялото. Такава любов казва, че любимите са живи и обичат, където и да са те. Ще утвърждаваме любовта над всички плътни условия. Над всичко, което я отрича и ѝ поставя предел. Казалият "Аз Съм с вас винаги" ни е Свързал със Себе Си с любов. И ние в отговор ще свържем себе си с Него също с любов. Любовта е силна с взаимната връзка на сърцата и съзнанията, устремени едно към друго. За любовта е нужен Зов. Отговорилият на Зова се приближава с нея. Когато тя пламти, много неща стават вече ненужни, тъй като тя дава най-близък подход. Поливат всекидневно цветята и се грижат за тях. Сърдечната любов се нуждае от грижа и то постоянна, иначе тя ще изсъхне под студа на забравата. Нашата близост и близостта на Владиците утвърждаваме с любов.

1965 г. 135. (Гуру). Има два вида дела: едните живеят за кратко и умират бързо, другите не умират даже във вековете. Добре е когато човек отдава време и място на делата, които не умират. Погледнете как човечеството въздава почит на хората, творили неумиращи дела - безсмъртни велики произведения на изкуството. Човекът, разбрал смъртта и безсмъртието на нещата, може да отдаде себе си в служене на това, което не умира. Който на каквото и на когото служи, той с него и остава. Безсмъртните обкръжават себе си с безсмъртно: и с мисли, и с предмети, и с дела.

1965 г. 136. (13 май). Когато сложността на умствените постройки затъмнява чистия хоризонт на мисълта, всички те могат да се отстранят, извиквайки Моя Лик в съзнанието. Решението на всичко е в Мен и никакво умуване не може да закрие Моята Светлина. Мнозина са се заблудили в лабиринта на разсъдъчните постройки, забравяйки за това, че мисълта, идваща от сърцето, е по-силна от мисълта на разсъдък. Мислят всички, но колко различни са човешките мисли. И далеч не всяка мисъл заслужава да се общува с нея. Някои подвижници са постъпвали напълно правилно, повтаряйки Исусовата молитва безброй пъти. От светлите, ясносияйни мисли не трябва да се пазите, но от ноктестите глутници, носещи се в пространството, е необходимо да се опазите. Когато равнодействащата на енергиите на човешкия микрокосмос устремява съзнанието нагоре, можете да не се безпокоите твърде за подлежащите на изживяване натрупвания, тъй като духът не може да бъде победен от тях. Във всички условия и при всички обстоятелства можете да се движите напред, ако мисълта се насочи към Владиката. Такава мисъл движи мощно. Трябва само да се намерят сили поне донякъде да се отречете от себе си. И в този случай поддържането на равновесието помага. Без него всички енергии на човека се подчиняват много трудно на волята. Ще смятаме, че запазването на равновесието ще бъде първото условие за утвърждаване на своята власт над себе си. Да! Да! Само този вид власт се разрешава на човека. Да властваш над себе си безусловно, над своите емоции, настроения и страсти - значи да станеш победител. Защо да се позволява никакви мисли или настроения, или каквото и да било да влияят на съзнанието, когато на всичко това може да влияе волята, отдаваща неотменима заповед. Болшинството от хората са управлявани от всичко друго, но само не от собствената воля. Безволието е нищожество, нищожество на духа. Може да се мъчите, може да страдате, може да получавате най-жестоки удари от съдбата и хората, но да се допускат тези явления и да се приемат в безволие и нищожество е

невъзможно, ако поне до известна степен е усвоена идеята за нерушимостта и вечността на духа. Не може да бъде съкрушено това, което по своята същност не може да бъде засегнато от нищо, което е по-долу от огнената природа на ядрото на духа. Ядрото е неруσιμο. Всичко ставащо около него са само вълни на носещия се покрай него поток на живота. Духът се извисява над тях като скала над бушувашото море. Морето бушува, а скалата на духа стои. Трябва да се призове цялата воля, за да се заставите да осъзнаете огнената цялост и нерушимост на ядрото на духа.

1965 г. 137. (М. А. Й.). Пространството трябва да се насити с форми на кристализирана мисъл и с това да се донесат своите камъни за изграждането на величественото здание на Новия Свят. Ние внасяме своя принос. Внесете и вие, сътрудници наши. Ние виждаме вашето творчество и сила на самопроизводните лъчи и се радваме на нарастването на Светлината.

1965 г. 138. (Гуру). Силата на Светлината вътре се проявява в действие. Кой е казал, че действието трябва непременно да се изразява с думи или с помощта на ръцете или краката? Най-мощното действие е мълчаливото, извършвано в мълчание. Именно в мълчание е най-лесно да се хвърлят далечни котви.

1965 г. 139. (15 май). Нека никой да не се заблуждава от привидната лекота на достиженията. Малко е да достигнеш, трябва още и да удържиш достижението. Трудността е в това, че вековните натрупвания притежават голяма сила на инертна съпротивляемост. Те някакси поглъщат плодовете на достиженията и дърпат достигналия назад. Отново и отново се налага да се утвърждава достигнатото, за да се удържи. Периодите на удържане се сменят с периоди, когато от миналото се изправят привидно изживяни и вече забравени сенките на далечните дейности и отново нахлуват в съзнанието, затъмнявайки го. Отсечените глави на чудовището израстват отново. Това още един път показва колко зорък трябва да бъде дозорът. Всички тези пукнатини са много опасни, тъй като през тях се пропива пространствената отрова. Подобното се обединява с подобното, както глутниците вълци или птици, така и пространствената тъмнина се стреми да се слее с тъмнината, макар и временно допусната в съзнанието. А тъмните нашепници се стараят да раздухат всяка забелязана от тях възможност, тъй като също са постоянно на стража. Собственото затъмняване е заразно, тъй като затъмнява не само обкръжаващите, но и обкръжаващото. Получава се вече не лична, а обща вреда и отговорността е не само за себе си, но и за хората, за пространството, за неговата чистота. Човек може да се откаже от тази отговорност, но да я избегне и да се отклони от нея е невъзможно, независимо от това дали я иска и признава или не. Често усещането за неразбираема и безпричинна тежест на сърцето не е нищо друго, освен знак, че съзнанието носи върху себе си част от Бремето на Света за цялото човечество. Оттук грижата за благо на цялото човечество е задължение на всекиго. Това не са думи, това е огнената действителност на живота. Един за всички и всички за един - неизменният закон за колективния живот на хората. Може да го отричаш, може да го потъпкваш, но нито един човек не може да избегне страшните кармични следствия от неговото нарушаване. Всяка постъпка и всяко действие, вървящи против него, против идеята за всеобщо братство на човечеството, предизвикват обратен удар, който рано или късно се

стотарва върху нарушителите. Откъде са тогава бедствията, болестите, войните, стихийните катастрофи и всички тези нещастия, които постигат хората? Окъде са измиращите народи и загиващите цивилизации, и огромните развалини на някога цветущи градове? Можете да не признавате отговорността на всеки човек за своята планета и съдбата на нейните народи, но никой не може да избяга от тази отговорност. За нарушаването на Закона за Братството на хората плащат всички без изключение.

1965 г. 140. (М. А. Й.). Трябва да застанете още по-близо и трябва да пребивавате в това състояние на близост постоянно. Минутите на Общуване представляват един вид кулминация на тази близост, но идеалът за сливането на съзнанията е неговото постоянство. Да се удържа това възвишено състояние не е лесно дори и поради това, че е твърде огромна разликата между вибрациите на обкръжаващата среда и напрежението на момента на Общуване. И все пак трябва доколкото е възможно, това високо състояние на съзнанието да се удържи. Обърнете внимание на това как всяко съприкосновение с обикновените хора размагнетизира, освен ако вътрешните огньове не са прикрити и не са опазени от потъпкване. Светлина се дава на всички, но не светилника, тъй като без светилника има тъмнина.

1965 г. 141. Семената на разпуснатото мислене са ужасни. И пред Учителя ще се изправи пространственият посев, циментиран с огньовете на мисълта. Както димът преминава през цепнатините, така и тъмнината – през цепнатините на разпуснатата мисъл. Тъмната мисъл образува отвор в тъканта на светлината, в тъканта на заградителната мрежа на светлината.

1965 г. 142. (16 май). Страхът пред каквото и да било лишава човека от сила, толкова нужна му за преодоляване на явленията, предизвикали страха. Чувството на страх е лишено от положително начало, то трябва да се изхвърля от съзнанието веднага щом възникне заплахата от него. За опасностите трябва да се знае, от тях се налага да се пазите, могат да се вземат всички мерки за защита, но е недопустимо да се позволява на страха макар и за миг да помрачи съзнанието и с това да обезсилите себе си. Несъстоятелността на това чувство се доказва с това, че в него няма нито едно положително или съзидателно свойство, докато в същото време всички разрушителни са налице. Със страх не можете нито да увлечете, нито да привлечете, с него може само да заразите. Страхът е страшният и неумолим поглъщач на психическа енергия. Боящият се губи всичко, докато безстрашното сърце е готово в пълно въоръжение да посрещне най-заплашващите условия или най-чудовищните облици и да излезе победител от стълкновението. Мъжеството се съчетава с предпазливост и бдителност. Безразсъдната смелост не е далеч от глупостта. Приветстваме смелостта, но в съчетание с ума. Страхът парализира силите и лишава от защита. Заградителната мрежа помръква и открива вътрешната същност на човека за всеки удар. Качеството безстрашие е характерно с наличието на съответстващи на това свойство огньове, запалени в микрокосмоса на човека. Огънят на мъжеството е особено ярък. Той притежава силата на особено тонизиращо въздействие върху целия организъм. Когато Нашият воин намира в себе си решимост да замени гримасите на страха с усмивката на мъжеството, той е близо до победата. Победата и безстрашието са много близки понятия. Ще запазваме мъжеството във всички условия на живота.

Облеклата на страха са разноцветни. Огънят на безстрашието изгаря облеклата на страха. Мъжество, мъжество, мъжество ви е Заповядано, воини Мои. Много такова ще е нужно в тези смутни дни преди Пришествието. Искам да видя всеки от вас облечен в бронята на безстрашието. Изпращам ви сила на мъжество в Лъчите, за да укрепя доспехите на боя.

1965 г. 143. Ще отбележим двуполюсността на качествата. Всяко положително качество има своя противоположност: безстрашие и страх, любов и ненавист, равновесие и неравновесие, воля и безволие. Всяко има свой антипод, отричащ неговите положителни свойства. Това обстоятелство има своите добри страни, тъй като дава възможност да се трансмутират нежеланите качества по линията на родствените противоположности в желани качества. Именно полярността допуска проявата на трансмутация. Не може да се трансмутира това, което не е проявено на полюсите. Този, който не е нито студен, нито горещ, а е само топъл, е човек не проявил в себе си нито положителни, нито отрицателни качества, тоест техния потенциал. А потенциалът, даже отрицателният, дава възможност в същата степен да се изрази и потенциалът на положителното, тоест неговата сила, докато топличкият няма какво да изразява. Топличките не са годни за еволюцията. Учителят по-скоро ще приближи разбойника или блудницата, отколкото топличката захаросаност, тъй като потенциалът на разбойника и блудницата при трансмутация дава ценни следствия, докато топличкият, колкото и да се старае, не може да постигне нищо. Непригодността на топличките за еволюцията много своеобразно е изразена в древното положение: „Ще те избъльвам от Моите уста, тъй като ти не беше нито студен, нито горещ, а само топъл“. Така отдавна е било споменато за Космическия боклук. Разбира се, участта на тези, които отхвърлят трансмутацията, е незавидна, тъй като остават на страната на тъмнината. Но още по-печална е съдбата на трансмутаторите на светлите качества на духа в тъмни качества, тъй като колкото по-високо е било издигането, толкова по-стремително е падането.

1965 г. 144. (М. А. Й.). Законите на Общуването са много сурови. Ние не можем да дадем повече от това, на което имаме право. Много неща бихме искали да кажем и за много да предупредим. Но Законът забранява предаването на преки указания, влияещи на свободата на волята. Трудна е задачата на Учителя едновременно да Води и да не нарушава Кармата. Затова самодейността се приветства, тъй като към вече устремената воля или към действието Ние можем да приложим своята ръка без да нарушаваме свободата на волята. Ето защо е дадено Указанието: „Устремете се“, тоест дайте към какво да се приложат енергиите на Учителя. Законът трябва да се знае, за да можете съзнателно да се ползвате от него. Ненапразно се казва, че под лежащия камък вода не тече. Проявете се в самоизходящо действие и много ще ви се приложи. Ние сме готови и много желаем да помогнем, но дайте възможност, дайте вие сами, с мъдро разбиране на условията за прилагане на великия Закон.

1965 г. 145. (Отговор на въпрос за това какво се случва в света – *Б.Н. Абрамов*) Слушай: война няма да има. Но събитията ще протекат под знака на войната дотолкова силни, че мнозина биха предпочели войната пред ужасната тежест на напрежението, не получаващо разреждане. Пришествието ще реши всичко. Преди Пришествието нагнетяването ще

нараства навсякъде, в съзнанието на всекиго. Разреждане не очаквайте - за да бъде съкрушена тъмнината трябва да ѝ се позволи да се прояви цялата, до края. Непроявена, ще остане като скрити абсцеси. По друг начин планетата няма да се очисти от огнищата на зараза. В тези дни да се запази равновесие ще бъде знак за сътрудничество с Нас. Ще проявим ликовите на тъмнината, няма да Позволим на барса да скочи.

1965 г. 146. (Гуру). Защо страданията понякога достигат до предела на поносимост? Само за да се определи и утвърди пределът на устойчивостта на духа. Но устойчивостта на духа е едно от най-ценните качества. А свойство на качеството е неговата безпределност. Следователно предел на устойчивостта на духа няма. Духът може да издържи всичко, ако са призвани всички спящи сили в него. Погледнете тези, които в миналото толкова победно са преминали през най-тежките изпитания с Името на Учителя на уста. Никой не се е пречупил, никой не е бил сломен. Нито кладите, нито мъченията, нито гаврите, нито заплахите, нито опасностите - нищо не е могло да съкруши устойчивостта на духа на тези, които са вървели с Неговото Име. Да се покаже несъкрушимост на духа във всички условия на живот ще бъде победа и преди всичко над себе си, а следователно и над тъмнината, тъй като тъмнината иска да съкруши духа.

1965 г. 147. (19 май). Всяко чувство има видима форма на своето изразяване на този или на другия план. Колкото по-устойчиво и по-повтарящо се е чувството, толкова по-устойчива е и формата. Във физическото тяло чувството се изразява също и външно според степента на своята сила и умението да се владее то. Постоянно обидените или поточно чувстващите се обидени хора запазват на лицето си маската на обидата, други - на злобата, трети - на жестокостта, четвърти - на добродушието. С други думи, устойчивите емоции налагат на външния човек печата на своето изражение. Същите тези отпечатащи носят в себе си и астралният двойник и тънкото тяло. Но не всичко е отпечатано рязко върху физическото тяло. Често зад красивото или малко изразителното лице се крият цял ред чувства, които към старостта ще наложат върху него своя отпечатък. При това някои хора умеят да се владеят прекрасно външно и да крият своите преживявания, но това не се разпространява върху тънкото тяло. Освободило се от физическата обвивка, тънкото тяло приема този вид, който съответства на същността на неговия притежател. Всички положителни и отрицателни качества са явно видими и устойчиво запечатани върху този проводник на съзнанието, който притежава пластичността или подвижността на образуващата го материя и в който всяка мисъл или чувство предизвикват съответстващи на тяхната природа външни изменения. Всеки носи върху себе си в ярко, видимо изражение това добро и хубаво или тъмно и лошо, което е имал в себе си и е натрупвал в течение на своя земен живот. Не може да се освободите от тази форма, ако не сте се освободили при това от свойствата или причините, предизвикали една или друга форма. Очистването от тъмните преживелици означава и освобождение от нежеланите облици. Стражът на Прага или обективизацията на вътрешната отрицателна същност на човека няма да пусне своя породител дотогава, докато този последния не намери в себе си достатъчно сили и решимост да го отхвърли, тоест да победи своята низша дуада, явяваща се носителка на всички пороци, страсти, слабости и постъпки на низшата природа на човека. Тази борба със стража на Прага е пълна с драматизъм, тъй като човекът е длъжен в

буквален смисъл да изтръгне от своята същност част от самия себе си и да я отхвърли. А нали той се е сраснал така здраво с нея, той я е обичал и я е поощрявал, той се е отнасял грижливо към нейните желания и склонности, той е мислил за тях и ги е носил в своето съзнание. Как може той да се раздели с тях сега, след като не се е разделял цял живот, позволявайки им да се внедрят дълбоко в проводниците. Борбата не е лека. И само разбирането на ужаса от поражението и безизходицата на неговите резултати може да му даде сили да преодолее себе си и даже не себе си, тъй като „Аз“ - това е висшето, което е в човека, а своето низше „аз“, средоточието на страстите и възжеленията. Затова овладяването на своята низша природа трябва да се достигне още на Земята, за да се знае отрано, че в това последно стълкновение с нея ще победи висшето „Аз“ на човека, отхвърлил от себе си целия товар на земните преживявания. Трябва да се постигне победа, тъй като поражението означава да се предадете на тъмнината.

1965 г. 148. (М. А. Й.). Много хора се намират в много по-лошо и тежко положение. С тази мисъл може да се установи по-справедливо отношение към това положение, в което е поставила Кармата. Само в сравнение с други е възможно да се оценят едни или други условия. Когато те са тежки ще ги сравняваме с още по-тежките, преживявани от други хора, които не знаят нищо нито за нас, нито за Владиката, нито за Другите Светове, нито за бъдещето на човека. Именно тяхното положение е действително тежко, тъй като не знаят къде да вървят и заради какво трябва да носят върху себе си тежкия кръст на живота. Но знаещите притежават това, което е по-ценно от всички земни съкровища.

1965 г. 149. (Гуру). Защо едни и същи неща огорчават едни, а други не, или даже огорчават или не огорчават един и същи човек при различни състояния на неговия дух. Не е ли защото въпросът съвсем не е в огорчаващите и радващи вещи, а в самия човек. Древната формула, гласяща че човекът е мярка за нещата, може да се разбира много широко и да се счита, че човешките емоции се обуславят съвсем не от външните обстоятелства, а от вътрешното състояние на човека, от неговото отношение, от ъгъла на зрение, от който той гледа на нещата и на света. Но ъгъла или гледната точка всеки може да избере за себе си сам или да я измени, или да се откаже от нежеланата. Това е във властта на човека, тъй като самият човек е мярката на нещата, зависеща от неговата воля, стига само да поиска да разбере това и да го приеме в съзнанието си за прилагане в живота.

1965 г. 150. (20 май). Как да се примири несъвършенството на настоящето с величието и великолепието на бъдещето? Само напрягайки устрема и стараейки се съзнанието да заживее в това бъдеще. Въображението се нарича творческо, тъй като има способност и власт да претворява творческата мечта в живота и в този процес сякаш прехвърля мост от настоящето към бъдещето. Само бедността и невъзпитаността на въображението шепне за невъзможност, докато в същото време същността казва: всичко е възможно. Разбира се, всички възможности се намират в пределите на законите на материята. Но какво представлява материята? Да се ограничи материята в известната на науката скала на елементите в Менделеевата таблица, макар и разширена и допълнена, значи да се признае, че материята във всички нейни видове и свойства е изучена до края. Но това не е така. Човечеството е също така далече от постигането на всички нейни свойства в настоящо време, както и в самото

начало на нейното изучаване, тъй като безпределността е във всичко, а също и в проявите и в комбинациите на всички известни и още неоткрити от науката видове материя. Трябва само да се разбере, че отричането и съмнението са недопустими там, където започва истинското разбиране на материализма. Всичко съществуващо е материално. Светлината е материална, звукът е материален, ароматът е материален. Материална е мисълта, материална е субстанцията, от която поетът твори своите образи. Всичко, което е материално може да бъде видяно или чуто и фиксирано било от апарати, било от външните или тънките чувства на човека. Невидимо съвсем не означава, че явлението не съществува. Линиите на магнитните течения са невидими, обаче простият компас ги открива. Така че много невидимо и отричано сега ще бъде утвърдено било с помощта на нова апаратура, било с помощта на развиващите се нови чувства на човека. Много неща ще се наложи да бъдат признати от съвременната наука и с това да се разширят още повече пределите на материалния свят. Няма нематериален свят или светове. Астралното тяло е материално, тънкото тяло е материално, огненото тяло е материално. Материални са Материя Луцида, Материя Matrix и всички видове Фохат. Най-височайшият Планетен Дух е материален, каквито и височайши форми на светеща материя да Го обличат. Не съществува нещо, което да не е облечено от материя. Материален е даже хаосът, макар че той е толкова далеч от проявения живот, че е неосъзнаваем от човека. По такъв начин истинският материализъм не отрича нищо, а утвърждава безпределността на възможностите за проява на материята. Време е вече да се разбере, че материята, енергията, разумът и живота са разновидности на свойствата на същата тази материя. Много важно е да се утвърди в съзнанието, че с тези свойства и въобще с всички свойства, изучени от науката, свойствата на материята не могат да бъдат ограничени. Например „свойството“ еволюция или стремежа на материята и нейните форми към еволюционно развитие даже и не се включват в числото на свойствата на материята, а между другото явлението еволюция на проявените в Космоса светове е факт, който се разбира от само себе си. Или разумът, скрит в строежа на всеки атом, или подчинението на строежа на материята на законите за числата, пропорциите и хармонията. За едни тънкото тяло е фантом, привидение, продукт на разстроено въображение, за други - явление от чисто материален порядък, но извън пределите на общоприетите от съвременната наука факти. Но фактът, самият факт на съществуването на тънкото тяло си остава такъв, напълно независим от това признава ли го науката на двадесети век или не го признава. Земята е била и си е останала кълбо независимо от това, че в своето време учените, представители на същата тази наука са го отричали. Независимо от техните яростни отричания Земята се е въртяла около Слънцето, а не Слънцето около нея. Отричанията и твърденията на науката още не са доказателство за това, че тайните на материята са постигнати от нея изцяло. Затова мъдростта твърди, че отричанията трябва да се оставят, и явленията и фактите да се изучават непредвзето. Това и ще бъде истинският научен подход.

1965 г. 151. (М. А. Й.). Трябва да се примири непримиримото, тоест да се съгласуват в съзнанието полюсите на двойките противоположности. От една страна позицията на Махатмите: „Ние не вярваме в Бога“, от друга думите: „Без Бог няма път“. Присъствието на Йерархията говори за това, че даже над създаването на

планетите са се трудили Велики Съзнания. Създателят на планетата, Планетният Дух, е неин Творец. Но това не е Бог, тъй като понятието Бог трябва да обхваща целия Космос. Ще отидем по-нататък: над всяка планета се е трудил нейният Творец. Над всяка система от светове и над слънцето, и над мириадите слънца са се трудили техните Творци. А също и над създаването на цели Галактики. Стълбата на Йерархията на Създателите на светове продължава на такива висини, че човешкият ум е принуден да спре пред Неизречимото, пред това, което той няма сили да обхване. Двойките гореспоменати противоположности могат все пак да се уравновесят в съзнанието, но да се види със земно око всичко до края, там, където цари Безпределността, е невъзможно, невъзможно е даже със световно око и само "Безпределното Око" може да гледа в Безпределността.

1965 г. 152. (Гуру). Колкото и да е сложен въпросът, той се осветява от съзнанието и се решава в съзнанието. Следователно съзнанието, неговото собствено съзнание остава за човека това условие, от което той не може да избяга. Човек не може да надскочи себе си. Той също не може да осмисли нещо по-широко от своето разбиране, тоест над вместимостта на съзнанието. Затова задачата за разширяване на съзнанието остава най-главната. Тя е трудна докато центровете още спят. Но науката Огнена Йога има предвид именно отваряне на центровете. Към това Води и Учителят. Процесът е бавен, сложен и много опасен. В градовете той е невъзможен. Човекът с отворени центрове, живеещ в града, ще бъде подложен, благодарение именно на необичайната изостреност на своите възприятия, на такива мъчения, че животът ще се превърне в изтезание. Учителят мъдро Предупреждава да не се форсира процесът. Много обременявания, много преживявания, много болка се налага да се издържат благодарение изострянето на възприемчивостта даже и при съвсем леко приотворени центрове. Нужно е много да се пазите. Недисциплинираното и невисоко мислене, разпуснатостта на астрала насищат атмосферата на градовете с тежките флуиди на разложението. Ще се наложи да се поработи още много, за да се научат хората да не отравят пространството с отровата на своите психически продукти, да не отравят с тях себе си и тези, които ги обкръжават.

1965 г. 153. (21 май). Как му се иска на всекиго да стигне и да достигне, но как му се иска да приложи малко усилия за това и да не се разделят с нищо от това, което виси като тежък багаж и товар на раменете. От какво все пак произтича такава несъизмеримост? Всички искат да получат, но не искат да се разделят с нищо. Не може да се служи на две противоположни явления едновременно. Служенето на Светлината и служенето на себе си са несъвместими. Но нали дори в боя, дори при вдъхновена работа човек забравя за себе си. Това и ще бъде отричането от себе си, когато човек е отхвърлил своята личност. Когато е постигнато такова състояние на съзнанието, тогава може леко и свободно да се движите по-нататък. Най-трудното препятствие по Пътя - това е себелюбието. То ляга като тъмна завеса на Пътя и го прегражда. Но нали светът на личните явления е толкова кратък, толкова ограничен и е така невъзможно в него да се вмести макросвета. Характерен признак на личния свят се явява неголямата му продължителност във времето. За пример може да вземем която и да било биография на обикновен човек и да видим, че със смъртта на тялото за него свършва всичко, с което е живял, към което се е стремил, което е осъществил в своя живот. А после

настъпва крайт на всички тези често трудоемки начинания. Това, което прекращава извън пределите на личния свят, се отнася вече към сферата на проява на Индивидуалността или на Безсмъртната Триада, и колкото повече са свръхличните явления, толкова по-ярко се проявява тя в условията на плътния свят. Страданието за себе си е обичайно, страданието за другите – свръхлично, тъй като разширява границите на личния свят. Само приемането на цялата Чаша на Общото Благо решава въпроса. Бремето на този свят и Общото Благо са тясно свързани. Приелият Чашата на Общото Благо приема и Бремето на този свят. Тогава Общото Благо става неотделимо от личното, а личната тежест става Бreme на Света и тогава личното се разтваря в Светлината на Безсмъртната Индивидуалност.

1965 г. 154. (М. А. Й.). Да! Да! Именно така, именно Общуването е и сливане в Светлината. За неговата проява трябва само своята светлина вътре да се слее със Светлината на Този или на тези, към които се устремява духът. Условието за собствена светимост е необходимо, тъй като без нея как може липсата ѝ, тоест собствената тъмнина да се слее със Светлината. Затова за да се влезе в Общуване съзнанието трябва да издигне своите вибрации до състояние на светлоносимост. Затъмненото съзнание няма да привлече нищо, освен тъмнина. Може да се каже: “В Твоята Светлина ще видим Светлината, Владико!”, но при това трябва да се знае: за да се види Светлината на Владиката е необходимо да се принесе своята Светлина, тоест да се установи такова състояние на съзнанието, когато от него е изгонена тъмнината или затъмнението, или всички тези чувства, емоции и преживявания, които го помрачават. Значи преди Общуването съзнанието трябва да се подготви за това и в него да се установи равновесие, устременост и тези качества на духа, които придават светимост на аурата. Устремеността означава и светимост, както и любовта или предаността, или другите качества на духа. Симфонията от качества най-добре от всичко способства Общуването. Нито едно от тях няма да бъде излишно. Всичките принасят своята светлина за Общуването със Светлината на Тези, Които Стоят на Стълбата на Йерархията на Светлината.

1965 г. 155. (Гуру). Съзнанието се раздира от привличането на противоположните полюси, полюсите на Светлината и мрака. Полюсът на Светлината привлича в съзнанието тези елементи на Светлината, които са налице и са натрупани в него. Полюсът на тъмнината привлича съзнанието към себе си с тези елементи, които съзнанието е натрупало в себе си. Борбата между полюсите в съзнанието на човека протича постоянно. Елементите на тъмнината са елементи на смъртта и разложението. Елементите на Светлината са елементи на безсмъртието и живота. Така Животът, вечният Живот и смъртта се борят в съзнанието на човека за надмощие. Но човекът не е безволна играчка на съдбата. Той е снабден със свободна воля и разполага със свободен избор винаги да предпочете явленията на живота пред явленията на разложението, зад които стои смъртта. Всеки миг човек избира и усилва в себе си елементите на Светлината или елементите на тъмнината. Върху каквото се е съсредоточило съзнанието, на което отдава своите мисли, с него и пребивава. Във всеки даден момент волята решава какво избира. И вече няма на кого да се сърдите, ако собствената воля е предпочела тъмнината пред Светлината. Но волята е свободна и изборът в тъмнината или към Светлината решава тя.

1965 г. 156. (22 май). И тъй, само в своята светлина можем да видим Висшата Светлина. Оттук грижата за собствената светлина, за това аурата да я излъчва. Всички мисли, емоции и чувства на човека притежават една или друга степен на светимост или затъмненост. Случва се лицето на някого да свети от радост или да тъмнее. Това са излъчванията на аурата, които се отразяват на физическото тяло. Отразява се всяка мисъл. Контролът над мислите установява и контрола над аурата. При това не може да не се отчете и обстоятелството, че пространственото благополучие или неблагополучие също силно влияе, тъй като може да освети или да помрачи аурните излъчвания. И тук контролът е особено нужен. Колкото и тежък да е текущият момент, все пак не трябва да се поддавате на неговото въздействие. Бодростта и устойчивостта на духа могат да се съхраняват и при най-силните антагонистични токове. Не Говоря за радостта, тъй като радостта е особена мъдрост и не всеки е способен да я задържи при неблагоприятни пространствени въздействия. Цялата работа е в това причините за преживяванията да не носят личен характер. Свръхличната скръб, печал или тежест не затварят съзнанието в кръга на безизходицата, докато личните го лишават от достъпа на Светлина. Този, който се е докоснал до пространствения живот, знае, че в пространството невинаги звучи и не само единствено радост. Пространствените вопли и стенания са чуваеми за отвореното ухо. И двата полюса на живота стават възможни за познаване. Огънят на живота е двуроден. И трябва да се върви към Мен и в радост, и в мъка, без да се губи ритмичността на крачката под въздействието на противоположните енергии.

1965 г. 157. Сине Мой, не се смущавай от скръбта, тъй като тя ще бъде в радост. В света на двойствените противоположности не може да се изпита нито едно явление, ако не си си утвърдил при това неговото противоположно явление. В лично-астралната област съзнанието постоянно се намира в сферата на влияние ту на единия, ту на другия полюс и изпитващият радост от лична емоция по този начин предизвиква за манифестация противоположното чувство. И може да се забележи как в живота на хората всичко това, което обикновено служи като причина за радост, след известно време предизвиква печал или съвсем нерадостни преживявания. Единственият начин да се избегне от тази двойствена зависимост от собствените преживявания ще бъде отказът от преживяване на единия от полюсите на проява на едни или други емоции. Но тъй като човек желае приятните усещания и охотно ги посреща, забравяйки за другия полюс, то само отхвърляйки ги, може да се избегне проявата на техния антипод. Ние Казваме: не се радвайте и не скърбете твърде, тъй като нищо лично не заслужава нито едното, нито другото. Така може да се удържа равновесието, избягвайки излишните люшкания. Имаме предвид преживяванията от личен характер. Свръхличните и пространствени мъка, радост и грижи носят вече друг характер и те са обусловени от възприемчивостта на центровете. През свръхличната полярност на усещанията също трябва да се премине, но това ще бъде вече висша степен на съзнанието, степен на космическото съзнание. Бремето на този свят не е леко за Тези, Които го Носят за планетата.

1965 г. 158. (Гуру). Законът за свободната воля изисква устремът да произхожда от ученика, а не от Учителя. Учителят насища устрема на дошлите при Него. Когато е оформено желанието на ученика, Учителят, ако това го допуска Кармата, го удовлетворява, но никога не

Решава Сам за ученика, ако такова решение може да наруши свободната воля.

1965 г. 159. (23 май). Приятелю Мой, всеки ден, всеки час, всеки миг ни приближават към бъдещето. Бъдещето е неотменимо. Това усещане за бъдещето и че никакви сили не могат да спрат бяга към него дава увереност, че отсъдените срокове ще настъпят, а с тях ще дойде и всичко това, за което се говори в Учението. Стига само мъглата на настоящето да не закрие сияйното утре. Не е беда, ако днес още много не е постигнато. Стремешът към постигане на определената цел, очертана точно и ясно, рано или късно, но ще доведе до нея. Осъзнаването на най-нужното в настоящето като цел, която трябва да бъде постигната в бъдеще, неотклонно приближава към нея. Колко усилия полага най-обикновеният човек, за да постигне най-обикновени цели. Ако такива същите усилия се положат за постигане на необикновеното, успехът е осигурен. Но защо ли често се случва така, че при най-високи и прекрасни стремежи все пак не достигат силите и решимостта те да се доведат докрай. Ако бъдещето е неотвратимо, ако отсъденото трябва да се осъществи, то и всяко усилие и даже опит да се постигне целта ще даде своите резултати, също така неизбежни, както и самото бъдеще. Микрокосмосът на човека е най-чудният и най-тънък инструмент или апарат, чиито възможности са безпределни. Именно самата Безпределност се съдържа в човека и в това е неговото космическо наследство. Човекът може да бъде наречен син на Космоса и сънаследник на Космоса и в това е неговото Космическо Право за овладяването на всичко, което е в него и което е приготвено за човека от началото на времето.

1965 г. 160. (Гуру). Често се случва, че в течение на деня хората, даже добре познаващи Учението, отдават по-голямата част от времето си за глупости, суета и ежедневни неща. А времето върви, времето си отива и скъпоценните часове се губят напразно. Тъй като, даже ако най-незначителните неща се вършат с мисъл за Учителя, държейки мислено Неговия Образ пред себе си, то дори дреболиите ще загубят своята безполезнаост. Дори най-незначителният разговор, изпълнен с невидимото Присъствие на Учителя в духа, вече няма да бъде празен. Ще бъде принесено благо на пространството, даже ако нито Името на Учителя, нито Учението не бъдат споменати изобщо. Да се разпространява Учението не значи да се говори за него навсякъде и винаги. По-добре е съвсем да не се говори за Учението, но да се мисли за него постоянно и постоянно да се държи Образът на Учителя в своето сърце, отколкото да се говори забравяйки, че целият смисъл и значение на Учението не е в думите за него, а в прилагането му в живота. Мълчаливото пространствено разпространение на Учението е по-действено, отколкото това с думи, лишени от огньовете на сърцето. Невинаги е възможно разпространението с думи и тогава остава мълчаливото пространствено служене, което е много по-трудно, тъй като изисква условието на запаленото сърце.

1965 г. 161. (24 май). Много може да се даде на хората, но са още малко подготвени. Какво ще ги подготви за момента на Пришествието? Животът. Не само вас, животът готви всички за това планетно събитие. Човешкият дух се мота в мъки при раждането на новото съзнание. Всички са в напрежение. Няма среден път. Изходът е в това да се присъединиш към полюса на Светлината или полюса на мрака.

Борбата е напрегната до предела. Безгрижие няма, даже върху лицата на подрастващите. Всяко сърце усеща последния акт на планетната драма и реагира тежко, макар и да не си дава ясна сметка за ставащото. Но тези, които го осъзнават, на тях е двойно по-тежко. Всички носят бремето на близостта на сроковете. Знанието не облекчава Пътя, тъй като тежестта на Кръста нараства с изкачването. Но къде и в какво е решението. Решението е в това да се върви и да се върви, напред и напред, без да се забавя крачката и без да се променя посоката. Вървящият ще достигне. Вървят всички, независимо дали знаят това или не. Но накъде? Пътят е неизбежен в тъмнината или към Светлината. Знаещият върви към Светлината и ще достигне неизменно, тъй като е в Лъча. И все пак трябва да се съберат всички сили, за да не се отклоните. И ако нещо не се удава, то усилието трябва да се повтори дори хиляда пъти. Преодолелият себе си достига. Първият признак за успех и гаранция за победата е в това, че нищо, никакви неуспехи вече не са в състояние да спрат все новите и нови усилия да се постигне поставената цел. Тогава всеки ден носи нов импулс от енергия, устремяващ духа по Пътя. Аз Казвам: искащият ще достигне.

1965 г. 162. (М. А. Й.). Владиката Иска да види във вас непоколебима твърдост на устрема към Светлината. Този, който е светъл и чист и се стреми към Владиката, има по-малка заслуга от този, който, бидейки обременен със своите несъвършенства, все пак намира в себе си сили да се устрemi. Не светци и достигнали са виждали около Учителя, а просто хора, прости, несъвършени и даже разбойник, и даже блудница. Нека това разбиране да ви даде сила и увереност, че не вашите недостатъци и всичко неизживяно във вас цени Учителят, а вашия стремеж, вашето желание, вашето решение да вървите след Него до края. И даже разбойникът, решил своя път с Него, ще бъде с Него и ще бъде близо до Него, отколкото изкусният в книжната мъдрост книжник, заблудил се в догмите и мъртвите думи и забравил за духа. Владиката ще ви Срещне според устрема и предаността. Затова няма да се смущаваме от нищо и от никого, и от никакви призрaци и чудовища на мрака, които могат да ни срещнат по Пътя. Пътят е пряк към Сърцето на Владиката, ако преминава през сърцето - от сърце към Сърце. Това е Нашият Път. Огънят на сърцето преодолява всичко, не познава непреодолими препятствия, тъй като нищо не може да му бъде преграда.

1965 г. 163. (М. А. Й.). Как бих искала да ви науча на устременост със сърцето към Владиката над наслоенията, дрипите и отпадъците, шума и суетата на текущия ден, на текущия час и на всички преходни и бързотечни ваши чувства и преживявания на момента. Всичко това е така краткотрайно и всичко е така маловажно, колкото и значително да ви изглежда. Друго е важно. Важно е да се разбере, че Близостта на Владиката е неотнимаема и е над всичко, случващо се в обвивките и над устремения през тях поток. И те, обвивките и потокът - всичко ще остане назад, а вашият дух, устремен към Владиката, ще пребъде с Владиката, тъй като е над всичко, тъй като е над плътните, астрални и други условия над преходните светове.

1965 г. 164. (Гуру). Да! Времето отмина, годините отлетяха. И как се измени всичко наоколо, всичко стана друго, други са и хората, други са местата, други са условията на живот. Но близостта с Нас остана и само се задълбочи с годините, ставайки още по-здрава. В калейдоскопа на събитията и измененията това нещо остана незасегнато и нерушимо от

обичайното течение на живота. Това именно е което ви служи като свидетелство за устойчивост на основата, върху която се строи домът на духа. На същата тази основа строим и Ние, решително и твърдо отхвърляйки всичко странично, всичко различно, всичко, което пречи. Така вървете и вие, като знаете Кой ви Очаква, когато достигнете.

1965 г. 165. (Гуру). Откъдето и да се движат хората към полюса, всички те ще се съберат в точката на полюса. Така и в движението към полюса на Светлината, към неговата централна точка, всички ще се съберат в нея, макар и в дадения момент вървящите да са разделени от големи разстояния, планини, пропасти, реки и всякакви други препятствия. Това трябва да се помни и да не се смущавате от различието в положението и условията, и местонахождението на всички вървящи към Светлината, тъй като целта на всички е една.

1965 г. 166. Хората разпънаха Учителя на Светлината. Разпъваха, изтезаваха и убиваха тези, които вървяха след Него. Разпъват и изтезават и вас. Явлението се повтаря, видоизменяйки с според степента на съзнанието и в зависимост от условията. Но същността на явлението остава все същата.

1965 г. 167. Настъпи часът на времето. В орбитата на действие на Моите Лъчи попадат всички, които могат да се отзоват поне в някаква степен. Само реакцията на приемане (на тези Лъчи) ще даде притегляне към Единния Фокус на Светлината. Останалите глухи ще се отзоват на притеглянето (на фокуса) на тъмнината и ще бъдат въвлечени в орбитата на тъмното привличане. От море до море, пресичайки пространството на планетата, ще блесне с ослепителна Светлина Разделящият Меч. Велико време на съд, когато всеки е съдия на самия себе си, правещ своя последен избор и извършващ съд над себе си. И никой на никого няма да помогне и няма да има сили да помогне на този, който се окаже от другата страна на Меча, в областта на сянката. Мълнията на Духа ще блесне със Светлина като в буря и, прелетяла, ще остави хората свършено други. Ще се преобрази аурата на планетата и в нея няма да има място за тъмнината. И тя ще загуби сила да влияе над съзнанията на множествата. Поразена от Светлината тя ще си отиде от планетата, а с нея и всички (тези), които са ѝ останали верни, всички издънки на тъмнината, всичко съзвучно с нея, не приело Светлината. Няма думи да се предаде величието на планетния момент - на космическото Тържество на Победата на Светлината над тъмнината. Така Казвам Аз, Владиката на Шамбала, в Надвечерието на Съдния Час над хората.

1965 г. 168. (25 май). При преглеждане на филма на собствения живот може да се отбележи следното: от миналото не остава нищо, освен образи и картини, съхранили се в паметта. Тези форми въздействат по различен начин на съзнанието, по-точно, съзнанието реагира по различен начин на тях. Едни не му правят никакво впечатление, други събуждат заспали чувства, карайки го да преживява миналото отново. Понякога те даже пробуждат заспали страсти и въвлечат мисълта в орбитата на минали действия. Много важно е да се отбележи при това какви именно форми не са загубили своята власт над човека, тъй като те, не загубилите, ще имат сила да влияят и след освобождението от плътното тяло. Като се знаят тези форми и като се установи силата на въздействие над съзнанието и способността им да влияят, може да се започне борба с тях за пълно освобождаване от тяхната власт. Победата ще бъде постигната тогава, когато нито една от формите на филма на изминалия живот няма

да може повече да удържа вниманието върху себе си, извиквайки заспалите чувства. Разбира се, имат се предвид формите на мисълта, картините и чувствата, несъответстващи на това стъпало, което е достигнал духът в своя възход към Светлината. Много несъвършено е могло да бъде допуснато в миналото. Но да му се позволява да има власт над съзнанието и да му влияе ще бъде вече отстъпление назад и потапяне в това, което отдавна е трябвало да бъде изживяно. Потапянето в миналото с това е и опасно, че то увлича духа във водовъртежите и вихрите на миналите слабости, простъпки, грешки и други несъвършенства. Но миналото може да се гледа без забрана, когато неговият филм вече не предизвиква равновесие или някакви недопустими емоции. Всичко минало и всичко, което в него е било от Светлината, наситено със Светлина и водело към Светлина, не представлява опасност от рецидив, тоест издига съзнанието и го устремява напред по пътя на възхода. Самопроверката на съзнанието за силата на въздействие на формите на преминалия живот е необходима, за да го въоръжи за бъдещето и да знае точно и определено какво именно подлежи на неотложно изживяване, с какво още трябва да се бори и какво да отстрани. Тези форми могат да бъдат или приятели, или врагове. Да запомним: от миналото не остава нищо, освен тези форми, които, наред с паметта на човека, съществуват в цялата своя жизненост отпечатани в записите на пространството. Те могат да пресекат по-нататъшния път на човека, ако неговото съзнание бъде привлечено към тях и попадне под тяхно въздействие дотолкова, че да предпочете пребиваването с тях, в тяхното общество, пред възхода във Висшите Сфери. Мнозина така и постъпват, и пребивават в атмосферата на тези форми, докато не се изчерпи тяхната сила, вложена в тях от виновника за тяхното пораждаване.

1965 г. 169. Да се върнем към древната формула: “каквото свържете на Земята”. Печатът на последното решение на волята, наложен върху всяко явление на съзнанието ще бъде тази сила, която ще определи бъдещото поведение на духа в пространството на Тънкия Свят. Затова е много важно да преразглеждате от време на време своя психически багаж, за да не вземете със себе си поради невнимателност или лекомислие това, което може да обремени или даже да утежни непосилно. Ако печатът е наложен съзнателно, от него се определя линията на действие на съзнанието. Ако ли не, то в сила влиза предишното, може би отдавна забравено решение на волята. Ако, да кажем, нещо е било извършено преди двадесет години и е било одобрено, и е било напълно забравено, и не е било припомняно нито един път през целия живот, то след смъртта то ще остане в склада на духа с печата на предишното решение и ще влияе и въздейства на него в съответствие с това решение. Да вземем за пример как, скарал се здраво с приятеля заради дреболии, човекът е решил: “това е мой враг”, а после, разделяйки се с него, напълно забравил и никога не спомнил си за него. В Тънкия Свят ще действа отдавна взетото решение. И ако решилият не се е издигнал дотолкова, че в него въобще да изчезне чувството за всякаква вражда към когото и да било, враждата възниква отново, тъй като човекът не се е освободил от нея с последващо решение на волята. Затова печатът на последното решение на волята, наложен върху явлението съзнателно или освобождава, или свързва човека, когато той преминава в Света (Надземния), където всичко се движи от мисълта.

1965 г. 170. (М. А. Й.). Цитаделата на духа. Даже в обикновения

земен живот условията на външното обкръжение се променят постоянно, но човекът остава. Сменят се клетките на тялото, на тъканите, молекулите и атомите, но неговата форма остава. Сменят се чувствата и мислите, но геният си остава гений, а глупакът – глупак. Нещо постоянно се променя в човека при постоянството на нещо друго. Способността към математиката остава, макар и аритметиката да се сменя с алгебра, а алгебрата с диференциали и интеграли. Скандите остават основно за дадения живот, но даже и те се развиват. И все пак вътре в човека остава нещо, откъдето той, като от върха на кула може да гледа всичко, случващо се с него, да гледа сякаш отстрани, сякаш е страничен наблюдател, както зрителят в театъра гледа веселата или трагична пиеса. Именно това нещо може да стане цитадела за духа, където той може да се изолира, когато вълните на житейското море станат твърде неспокойни. Цялото настояще ще стане минало и ще загуби своята способност да влияе с тази сила, с която то влияе сега. Струва ли си на това, което днес влияе, за да престане утре и да бъде забравено, да се позволява твърде силно да обременява съзнанието. Възможно е, изкачили се на кулата в цитаделата на духа да се затворите там от външните въздействия помейки добре, че “даже и това ще премине”, ще премине всичко, което днес влияе, за да се забрави утре.

1965 г. 171. Защо изведнъж бъдещето започва понякога да звучи напрегнато и остро? Не е ли затова че се извършват някакви промени в пространството. Често в плътния свят още нищо не е станало, но пространството вече звучи, оповестявайки всички, които са в състояние да чуват. Не трябва да се преминава равнодушно покрай тези явления. Всичко това са зари на бъдещето, даващи отблясъка на идващото щастие. Точните срокове са скрити даже от близко стоящите и никой не може да каже кога ще се състои Пришествието. Но незнаенето на сроковете не освобождава от необходимостта да бъдете в постоянна готовност. Вестителят може да почука и преди Пришествието и неготовият няма да Го посрещне. По такъв начин състоянието на готовност е необходимо дори двойно. Учителят ще Дойде. Великото Пришествие засяга всички. Готовността за него е необходима. Според степента на готовност е и осъзнаването. Чакащото сърце ще види, ще чуе, ще усети и ще знае. Очакващи, слушащи и внимаващи, благо на вас. Но на прилагащите Моето Слово благо, умножено многократно. Моята Светлина е Благо. Прилагащият я поглъща и изпълва с нея цялата своя същност и започва да свети вече със самопроизводна светлина. Заимстваната Светлина свети докато Източникът на Светлина е наблизо или докато действия насоченият Лъч, но самопроизводната светлина дава вече свой лъч, даже без тези условия Светлината става безусловна, тоест не намираща се в зависимост от нещо, което е вън. Ценим самопроизводните лъчи. Тъй като това вече е стъпалото на Архата. Кой може да каже за силата на вашата светимост, но Ние Знаем. Степента на самосветимост се отбелязва в записите на пространството като достижение с особена огнена значимост. Всяка мисъл, приложена на практика в живота усилва самосветимостта. Това достижение е неотнимаемо. Пътят към него е труден, тъй като изисква дела, а не думи. Колко има такива, затъващи в красотата на собствените думи и на най-високите речи! Но на Нас са нужни прилагащите. По вехите на прилагане на Нашите Завети в живота Отбелязваме Пътя, водещ към Нас, Пътя на устремения към Нас съзнания. Когато тяхната самопроизводна светлина се слива с Нашите Лъчи, за Нас е радост. Да се

порадваме за тези, които Ни принасят всекидневно светлина, за да я слеят с Нашата.

1965 г. 172. (М. А. Й.). Висшето щастие на Земята и в световите е щастието от приближаването към Владиката. То е здраво, устойчиво, непреходно, тъй като е сближаване завинаги. Може ли измамните блясъци на земното щастие да се предпочетат пред щастието от Близостта с Учителя на Светлината? Оказва се, че може и мнозина предпочитат. Да видим какви са резултатите. Да видим какво остава от призраците на земното щастие даже след кратко време. Колко бързо отпадат неговите листенца, колко бързо вехнат до неотдавна цъфтящите и пищни стъбла и колко скоротечно е то. Нито красотата, нито младостта, нито здравето, нито богатството, нито благополучието могат да го гарантират или, ако то се е състояло, да го продължат. Трябва да се знае, че вибрациите на астралната обвивка, носител на земно щастие, не могат да продължават по-далеч от известен срок, не предизвиквайки пулсации от противоположен порядък и не притъпявайки първоначалната повторемост на усещанията. Колкото по-висок е проводникът, толкова по-устойчиви могат да бъдат преживяванията в него. Астралната любов и любовта със сърцето се различават с това, че първата е изменчива, кратка и непостоянна, а втората може да продължи дотогава, докато бие сърцето. А тъй като сърцето бие винаги, то неумиращата любов, безсмъртната любов олицетворява лика на огнената действителност, тържествуваща явно над смъртта. Огненото щастие от приближаването към Владиката се твори с любовта, пламтяща в сърцето.

1965 г. 173. (Гуру). Домът на духа е тази област на съзнанието, където е съсредоточено всичко, което се отнася до духа. Тя може да бъде или много малка, или огромна - всичко зависи от натрупванията. Но каквато и да е тя, голяма или малка, тя може постоянно да се разширява и изпълва с нови съкровища. Всичко, което е от Красотата, всичко, което е прекрасно, може спокойно да се влага в тази област. Принципът на Красотата ще бъде безпогрешният критерий при определяне на събирания материал. Точно така и всички положителни качества на духа ще украсят неговия дом. Интересно е да се отбележи, че на положителните качества на духа безусловно съответства принципът на Красотата. Страхът, малодушието, лицемерието, предателството, злобата, раздразнението и всички други тъмни качества са безобразни. Но домът на духа се украсява от Красотата. Точно така също и мислите, ако са прекрасни, ще послужат като украшение на дома. Всеки миг той може да се доукраси, това може да се прави винаги, не допускайки в съзнанието безобразия. Домът на духа принадлежи на неговия притежател. И от притежателя зависи как да го направи още по-сияен и прекрасен.

1965 г. 174. (27 май). Да се опирате на настроенията на момента, каквито и да са те, означава да поставяте себе си в зависимост от тях. Ако пък, отхвърляйки ги, установите най-близка връзка с Мен - това значи да се опирате на нещо здраво и устойчиво, стоящо извън ежедневието, извън постоянните изменения и колебания, ставащи наоколо. Отправната точка на мисленето обуславя резултатите. Удивително е колко изменчиви са настроенията на човека. Може ли да се разчита на тях, може ли с тях да се свързва най-нужното! Ето защо е нужен дом на духа, за да се намира в него крепост и пристанище от непостоянството на преходните явления. Негова основа ще бъдат Основите, от които не може да се избяга. Върху Основите може да се

издигат стени, върху стените – покрив, а после вече да се заемете с вътрешната подредба. На всичко, внасяно вътре, може да се поставя печат “годно за дома на духа”. Всичко негодно остава вън. Това разделяне на психическите продукти на годни и негодни ще помогне безпогрешно да се ориентирате в този безкраен поток от впечатления и мисли, които текат през съзнанието. Подреждането на мисленето ще се облекчи. Дори само знанието, че нещо е добро и годно за бъдещето, а нещо е ненужно, един вид прокарва черта между двата вида мислене. Не е лесно да се овладее мисленето, затова разделящата черта ще помогне. И кой ще полива съзнателно плевелите в градината си, да се грижи да тях и да им отделя време. Мисълта, осветена от лъча на съзнанието за анализ на нейната природа, ще покаже своята същност и годност за съчетаване с нея. И ако човек отрано знае, че мисълта не е добра, че тя, затъмнявайки съзнанието, ще принесе с това вреда и ще даде също такива резултати, той толкова по-бързо и по-лесно ще я отхвърли. Разбира се, ще се наложи да се съобразявате и с това, че свойствата на вехтия човек вътре са много упорити. Всички тези свойства се оставят зад чертата като нещо, подлежащо на унищожение, тоест на изживяване. Те не могат да се подтиснат, тъй като подтиснати отново ще вдигнат своите глави, но може да се изживеят като не им се дава храна и непрекъснато се държат извън чертата. Човек се изолира от външна зараза много грижливо, толкова повече грижа трябва да се прояви при изолирането от вътрешната зараза, която е несравнимо по-вредна от външната. Градината на съзнанието изисква грижа и внимание, а домът на духа – защита и охрана, за да не проникне там нищо негодно.

1965 г. 175. (М. А. Й.). Някои стоят в Тънкия Свят неподвижно като истукани, други летят леко и свободно. Свободата на полетите в Надземния Свят човек придобива на Земята, събирайки и натрупвайки в себе си огнени елементи. Само наличието на огън в човека дава възможност за полети. Може или постоянно да се натрупва в себе си Огънят, свещеният Агни, или да се разхищава. Всеки миг може да бъде момент на натрупване или разпиляване. Много приятно, радостно и леко е когато полетите са достъпни. Но свързаният и лишен от движение дух прилича на затворник в душна тъмница. Но тази свобода или свързаност се утвърждава в земния живот. Съзнателното натрупване на огненост или психическа енергия изисква постоянна грижа и изтънчена бдителност. Знаете, вече добре знаете разточителите на огнена сила: това са страхът, съмненията, колебанията, неустойчивостта, раздразнителността, злобата, малодушието, половинчатостта и всички, всички недостатъци и пороци, всички слабости и отстъпки на човека. Допускайки ги човек лишава себе си от най-скъпоценното, което има, от съкровището на огнената мощ. Добре е добре да се помнят и всички събирачи на психическа енергия знаейки, че утвърждаваните качества са контейнери на огън. Нека огнената черта да раздели поглъщащите от събирачите, и нека всеки миг носителят на огън да знае дали го разхищава или натрупва. Думите разхищават, разреждат натрупания пламък, а мълчанието го нагнетява. Не трябва да се забравя какво определя и обуславя Надземното пребиваване на човека. Земният живот дава пълна възможност да се натрупа Агни и да се умножат в Чашата кристалите от неговите отложения. Агни е нужен навсякъде, във всички светове. Да се опазим от неговото разхищаване с всички възможни мерки: в мисленето, в делата и постъпките и своите чувства - те или разхищават невидимата мощ, или я

натрупват.

1965 г. 176. (Гуру). Малко е да събудиш в себе си действието на Агни, трябва да можеш да го управляваш или да го овладееш. Ако неуправляемите огньове овладяват човека, то по-добре е било за него изобщо да не се докосва до огъня. Много безумия се пораждат от огньовете, овладели човека. Огненият процес е много опасен и изисква голяма подготовка. Трябва твърдо да се знае как могат да се управляват огньовете и, като се знае, да можете да го правите. Отвлеченото или теоретично знание не дава умение.

1965 г. 177. (28 май). Ликът на Учителя, въведен в сърцето, постоянно преобразява съзнанието. Съзнанието, преобразявайки се, преобразява не само физическото тяло, но и всички обвивки на човешкия микрокосмос. Това преобразяване може да се нарече изтъняване или разреждане на по-плътната материя в по-тънка. Всяка мисъл и чувство в една или друга степен влияят дори на физическото тяло, предизвиквайки в него ответни реакции. Даже мисълта за свеж, сочен резен лимон предизвиква слюноотделяне. Това се усеща явно. Но колко неусетни и неотбелязвани от съзнанието реакции протичат в организма през цялото време. За усиление действието на светлоизлъчването на Лика трябва да се съблюдава мисълта. Тъй като мислите, въздействат върху всички обвивки или ги възвишават и устремяват нагоре, или ги затрудняват, затъмняват и влекат надолу. От мисълта не можете да се откажете. Без мисъл съзнанието не живее, но мисълта може да се очисти и възвиси. Преображението на мисълта предшества преображението на тялото и обвивките. Мисълта води.

1965 г. 178. (М. А. Й.). Да помислим за това, че дори най-малкото усилие в нужното направление дава благо следствие. Всички живеещи на Земята изцяло са заети със земните интереси, въпроси и проблеми забравяйки, че Земята е подготвително стъпало за по-продължителния живот в Надземното. Правилно е казал Соломон: „Каква е ползата за човека от целия му труд, с който се труди под слънцето“. И действително, каква е ползата, ако някога велики цивилизации са загинали и са изчезнали народи заедно с материците, които са населявали: каква е ползата, ако изчезне и нашата. В бяга на времето всичко е обречено на унищожение. Но ползата от целия земен труд се оказва в друго измерение. Плодовете на целия човешки труд, с който той се труди под слънцето, се събират в Чашата. В Чашата става натрупване на опитните отложения. И човек отнася със себе си от видимостта в невидимостта резултатите на своите постижения. В прилагане към земния план въпросът е бил напълно правилен, тъй като хората, забравили за духа, са ограничили своето битие със Земята и земното. Но духът съществува, духът не умира, духът е независим от това знае ли земният ум на човека за това или не знае. И целта и смисълът на земното пребиваване могат да бъдат обяснени единствено само със задачите на духа, черпещ опит и знание и умножаващ ги във всяко възплъщение в тяло. И тогава човек може да извлече огромна полза от своя земен живот и от целия си труд, с който се труди под слънцето, тъй като, озарен от разбирането на задачите на еволюцията на духа, той приема съвсем друго значение и става средство за достигане на все нови и нови стъпала в еволюцията на цялото човечество.

1965 г. 179. (Гуру). Мисълта расте при постоянно съсредоточване върху нея и често връщане към нея. Въпросът е в това

какви мисли се избират за съчетаване с тях. Мисълта се съчетава със съзнанието, ако е допусната в него. И в това е опасността от нежелателните мисли и дори, може би, много желателни, но уви, недостатъчно чисти. Отначало трябва да се установи какви мисли са желани; после да се определи степента на тяхната чистота и годност, а после вече сурово да се изгони всичко, несъответстващо на нивото на достигнатото стъпало. Избират приятели след преценка, а толкова повече това важи мислите. Тъй като това са също приятели и не е добре когато те се превръщат в люти врагове и тирани, от които е толкова трудно да се освободите.

1965 г. 180. (29 май). Кармата допуска известна степен на свобода, но в пределите на тези рамки, с които тя ограничава човека. Не е трудно да се види, че ограниченията на Кармата не могат да се нарушат, както не може да се премахне гърбицата от гърба на гърбавия, макар и той много да иска това. Понякога е много полезно да се усетят тези железни ограничения на Кармата. На пръв поглед изглежда, че нужните условия са налице, за да се постъпва съгласно собственото желание, но Кармата е на стража и желанието остава неосъществено. Пред човека винаги има свободен избор, но в пределите, позволени от Кармата. Кармата е добър тъмничар. Затворникът има свободен избор да се движи из килията или да седи и да избира едни или други мисли, но не може да излезе от килията. В това е кармичната свобода на избора. Разбира се, това не е нещо друго, освен известен вид робство. Освобождението от Кармата и нейните вериги се състои в пораждаването на Карма на свободата, тъй като от Кармата на свободата или Кармата на робството не може да се избяга, но може да се избира, по-точно да се поражда всякаква. Когато Кармата на робството изчерпи своите енергии, започва Кармата на свободата. Освобождаването от Кармата на робството се състои в освобождаване от желанията. Човек желае твърде много и затова се намира твърде много в робство на своите желания. Да се желае в обичайния смисъл е безсмислено, тъй като всяко желание, бидейки удовлетворявано повече или по-малко често, губи своята привлекателност и трябва да се заменя с друго, също толкова нездраво. Пътят на желанията е неверен. В крайна сметка той не дава нищо и довежда до задънена улица или пропаст. Пияницата и наркоманът се оказват в такъв тупик. Трябва през цялото време да се увеличава количеството отрова, докато това не доведе до умъртвяване на тялото. Пътят на Йога е път на освобождение от всякакви желания. Безполезно е напразно и вечно да се желае. Единственото, което може да се желае, това е да се изчерпи старата Карма и да си изплатите дълговете. Процесът на разплащане не е лек. Веригата на старата задълженост се простира надалеч. Трябва да се учите да плащате спокойно, тъй като друг изход няма, ако целта е да се освободите. Разбирането на идеята за свобода ще помогне по-ясно да се видят веригите на своята собствена Карма, за да се утвърди желанието да се освободите от тях.

1965 г. 181. (М. А. Й.). Да не желаеш нищо за себе си, да не се стремиш към нищо за себе си, да не искаш нищо за себе си на Земята – такъв е Обликът на Архата. Всичко за другите, всичко за хората, всичко в Името на Общото Благо. Но кой ще се съгласи да приеме този идеал за водещ в живота. Кой ще се съгласи да приеме цялата Чаша на Общото Благо? Кой? Къде са те, отвърналите се от себе си? Къде са те, отдалите всичко заради Учителя на Светлината? Къде? Къде са дошлите само за

Светлина, а не за получаване на земни плодове. Къде са те, искащите Светлина?

1965 г. 182. (31 май). Приятелю Мой, пространството на другите измерения представлява все същото пространство наоколо, само че се изменя апаратът или проводникът, с който се ползва съзнанието, видоизменяйки на свой ред и самото съзнание. То става малко по-друго. Много трудно е да се предаде същността на това видоизменение, прилагайки обикновения език, тъй като се налага да се говори за необикновеното, нямащо еквивалентни понятия на вашия език. Няма горе и долу, но те съществуват; няма тук и там, но те съществуват; няма далече и близко, но и те съществуват; няма днес и утре, или вчера, но и те съществуват. Всичко е тук и навсякъде. Няма време, но има последователност на явленията, подчиняваща се на мисълта. Всичко се движи от мисълта, нямаща продължителност във времето, но в същото време сякаш създаваща тази продължителност. Няма физически усещания, но те съществуват; няма физически предмети, но те съществуват, обкръжаващи човека и в същото време не проявяващи свойствата на предметите от плътния свят. Има свят ярък, цветист, подвижно пластичен, поддаващ се на въздействието на знаещата воля и непреодолим и тъпо инертен - за спящата воля. Няма две представи за това пространство, сходни помежду си, макар законите на пространствата на другите измерения да са неизменни и постоянни. Всяко съзнание възприема по своему чрез своето индивидуално разбиране. Границите между Светлината и тъмнината са явни, но са различни възприятията на пребиваващите в сферите на Светлината и тъмнината. Възприятията се обуславят от Закона за съзвучието. Законът е еднакъв за всички сфери, но постъпленията в съзнанието са напълно различни. Даже на Земята двама човека, наблюдавайки едно и също явление, могат да го възприемат напълно различно. А там това различие се изостря и задълбочава безкрайно, тъй като същността на получаваните впечатления се определя от съзвучието. Съзвучните съзнания получават повече или по-малко близки впечатления, но и те се различават също.

Реалността, по-точно илюзията на новия свят ще създаде този проводник, чрез който ще действа съзнанието, което, възползвайки се като проводник от физическото тяло на Земята, създава илюзията на плътния свят. Във Висше разбиране всичко е само Майя. Майя, създавайки илюзията за различните светове, олицетворява със себе си реалността. Именно в пространствата на другите измерения като никъде другаде е нужно умение и знание как да се обединят противоположните полюси на единната вещ, тъй като чрез съзнанието те могат да бъдат видими едновременно. Така например началото, развитието и края на деянието, извършено на Земята, могат да се преживяват едновременно и цялостно, не разделени от време или продължителност. Разбира се, всичко това е необичайно за обикновеното съзнание и за привичното земно мислене, затова е толкова трудно да се говори за него. Но все пак някой нещо ще разбере и ще си състави нужните заключения.

1965 г. 183. Трябва много внимателно да се следи чрез храната, пиетието, въздуха, мислите и чувствата да не проникват в микрокосмоса на човека елементи на разложението и тъмнината. Нека мисълта и волята да бъдат постоянно на стража. И нека заразата, идваща от тъмните съзнания, да не проникне през заградителната мрежа. Когато мрежата е в порядък и е напрегната, заразяването е невъзможно.

1965 г. 184. (1 юни). Астралната заинтересованост поражда неравновесие. По-точно тя представлява неравновесие, тоест разрушава равновесието, тази сила, която е толкова нужна за осъществяване на мисълта. Против равновесието не може да окаже продължително съпротивление нито една енергия от микрокосмоса на човека. Но астралната заинтересованост, нетърпението, неувереността, съмнението и всички останали отрицателни енергии, излъчвани в пространството от съзнанието, представляват антипод на равновесието и тази концентрация на сили, която то събира във фокуса на устрема за постигане на набелязаната цел. По такъв начин първата задача е да се удържи равновесието, втората – да се действа в това състояние. Много, даже положителни чувства, не бидейки сдържани го нарушават. Всичко това отклонява и отдалечава човека от целта. Бъдете непоколебими и уверени във вярата, тогава ще бъде много по-лесно да ви се помогне. Нужно е, много е нужно съзвучие или съответствие на съзнанието, на което се оказва помощ, със съзнанието на Този, Който Помага. Това е мост, по който преминава помощта. А колко често разрушават този мост, лишавайки себе си от това, за което молят. Обръщайки се за помощ към Нас, трябва да се помнят тези елементарни положения. Чудеса няма, всичко се подчинява на определени закони, за които не трябва да се забравя.

1965 г. 185. Така или иначе, добре или зле, но все пак живеете. И трябва да преживеете до края. Тогава не е ли по-добре да се направи от лошото добро, отколкото от доброто лошо. Не е ли по-добре да се преживее животът, какъвто и да е той, запазвайки достойнството на духа и събирайки сили за съпротивление на тъмнината. Защо животът удря така жестоко? Само за да укрепи бронята на духа. Всеки удар укрепва, тъй като кове непобедимия доспех. Мъдрият се радва на ударите на съдбата, глупавият се разлага в опиянението на благополучието и доволството. По-добре е да встъпите в Надземния Свят закалени от ударите на съдбата и облечени с невидимия доспех, добре подготвени за него, отколкото да се окажете там в пълна безпомощност и незащитени, и да станете жертва на астралните вихри, влачени насам и натам от теченията на непобедените енергии. Затова няма да се оплакваме от суровостта на съдбата, грижливо и щателно подготвяща ни за трудните условия на Тънкия Свят. Но къде да се намерят сили да се претворят Моите думи в действия? Само в прилагането на Моите Указания в живота. Даже малкото прилагане ще даде прилив на сили. Всяко претворено в действие Указание дава отлагания на кристали огън, увеличавайки натрупванията на Чашата. Методът не е лек, но друг не Знаем. Не се заблуждавайте и не се мамете - няма друг Път.

1965 г. 186. (М. А. Й.). Ще се наложи да гледате и да виждате не само за себе си, но и за стоящите наблизо. Поразително е как ясно видимото, разбираемо за вас, е невидимо за тях. Налага се да се разяснява, сякаш сваляйки пелена от очите, като че надяната от някого. Надяната обмислено и с разчет, за да не виждат заслепените. Но вие виждате. Затова така не ви обичат тъмните. И в миналото, и сега имате свидетелство за това как тъмнината ослепява своите жертви, за да подхвърли след това по-голяма вреда. Вашият дълг е да разобличавате и да обяснявате, и да изкарате всички измислици на тъмните навън. Разобличени те губят силата да задълбочават причиняваната вреда, но трябва не само да се види вече нанесения ущърб, но и да се предвидят

възможните следствия. Трябва още и още да се усили зоркостта и да се опазят приятелите.

1965 г. 187. (Гуру). Веднъж предател е винаги предател, веднъж измамник е винаги измамник, веднъж неверният и половинчат в дружбата ще съхрани тези свойства задълго. Затова в прогнозата за възможните взаимоотношения в бъдеще ще се наложи да се отчитат тези особености и свойства на характера, които са били проявени преди. Така ще има по-малко разочарования и огорчения и повече здрав смисъл. Но осъждането все пак ще се наложи да се остави. Осъждането се заменя с познаване на човешката природа. Знанието без осъждане е свойство на Архата. Ще се учим да познаваме човека и от приятелите, и от враговете, тъй като това познание е продължително. И ще се радваме, ако самият живот ни дава възможност да познаем скрития облик на човешката същност.

1965 г. 188. (М. А. Й.). Огънят е победител на пространството, победител на времето и разстоянията. Това е талисманът, за който са мечтаели и говорили алхимиците на средновековието. Този огън може да се събира, натрупва и акумулира в апарата на човешкия организъм. Няма задача по-неотложна от тази, тъй като огънят е живот, това е енергия, това е безсмъртието на човека, ако е събран в достатъчно количество. Разбира се, духът на човека е безсмъртен, неунищожим и вечен, но ако човек не е натрупал съзнание в необходимата степен, той даже няма да бъде в състояние да осъзнае своето безсмъртие. Да се натрупа съзнание - значи да се натрупа неговата огненост, значи да се натрупа огън и да се събере в своята Чаша. Хубаво и леко, и приятно е да се говори за огъня, но е много по-трудно да се събират неговите елементи. Тази задача е толкова важна, че всеки миг, посветен на нея, не може да не даде желаните следствия, право пропорционални на положените усилия. Ето човек е сдържал ненужното словесно изригване; ето обуздал е раздразнението, злостта, недоволството; ето спрял е недобрата мисъл, насочвайки вниманието към друго; ето намерил е сили да изпрати помощ на някого; ето, ето, ето извършил е цял ред действия, които са събирачи на огнена сила. Ето сурово е пресякъл емоциите, поглъщащи психическа енергия. Всичко това е благо, всичко това акумулира огнена мощ. Много полезно е по-често да се мисли за това как да се събере тя, как да се удържи и как да се овладява тази сила. Малко е да събереш, трябва да умееш, трябва да се научиш да я управляваш. Тя расте в прилагането, тази сила расте като мускулът, който се упражнява постоянно. В бездействие мускулите атрофират, така също и огнената сила в човека. Действието винаги трябва да бъде сдържано. Колкото по-огнено е действието, толкова то е по-сдържано. Колкото по-силно е налягането и е сдържана парата, толкова по-силна е работата, която тя произвежда. Това съпоставяне на сдържаността и действието или на сдържаността в действието трябва добре да се разбере, тъй като изчерпаността, този антипод на сдържаността, представлява вече не сила, а безсилие. Даже и единствено само качеството сдържаност представлява мощен събирач. Много може да се каже и за другите акумулиращи огън свойства, но даже едно утвърдено ще бъде безценна придобивка. Добре е да започнете съзнателно да натрупвате Агни в своя организъм.

1965 г. 189. (Гуру). Съкровище от енергия - така го Нарече Самият Владика, Говорейки за натрупването на Агни. Събирачи са всички. Всички събират. Въпросът е само в това какво събират и как.

Може ли да има нещо по-безсмислено от събирането на земни предмети? Безумието на скъперника-рицар, седящ над своя сандък със злато, е чудовищно. Защото той ще седи така над него и след смъртта. Земните съкровища няма да му дадат свобода, но затова пък ще дадат робство, тъй като ще бъде в плен на всяка монета, която счита за своя. Свободата е в събирането на съкровища на „небесата“, тоест на нематериални предмети. Такова съкровище ще бъде и огънят, събиран в Чашата във вид на кристали. Това ще бъде съкровището на „небесата“, тоест неунищожимо едновременно с тялото или оставено от човека на Земята, тъй като земните съкровища не могат да се вземат със себе си на небето, тоест в Надземния Свят. Агни - това е действително съкровище, тъй като дава на човека свобода на движението и полетите в пространствата на Тънкия Свят. Но освен полети той дава и още много. Колкото повече е огънят в човека, толкова по-ярко и силно той може да твори. Огненото творчество, за разлика от обикновеното, тоест от творчеството на обикновените развъплътени, притежава много устойчиви форми. И когато те са наситени с Красота, тогава аурата на планетата наистина се украсява с нетленните съкровища на творчеството на духа. Без огън няма творчество, без Красота то е лишено от смисъл. Така огънят се съчетава с красотата на създаваните форми. Натрупванията на Агни са нужни не толкова на Земята, колкото в Надземния Свят, тъй като хората на Земята даже почти без огън все пак успяват някак да живеят, по-точно да преживеят, но там без огън не може да се преживее. Неподвижните истукани, представляващи подобие на хора, се тълпят в низините на Тънкия Свят - това са те, хората лишени от Агни, прахосали своя огън през своя живот на Земята.

1965 г. 190. (3 юни). (М. А. Й.). Всеки път, когато сърцето ме призовава, аз съм близко. Зовът на сърце към сърце притежава могъща магнитна сила, която непреодолимо влече един към друг свързаните с любов духове. Любовта - това е връзка на две сърца, устремени едно към друго. И когато в стремежа се влага воля за съзнателно общуване, се установява контакт, независимо от всички ограничения на плътния свят. Това се знае от сърцето, умеещо да обича и признаващо любовта извън пределите на временните условия. Прехвърля се мост в бъдещето през пропастта на плътната невъзможност и по този мост се установява най-близка връзка. И просто, и чудно, но колко е трудно всичко това и даже невъзможно за тези, които не вярват, че с любов се побеждава и времето, и пространството, и смъртта.

1965 г. 191. (Гуру). Ето това разбиране, че няма никой по-близък от Нас и че в световите, този и другия, никой няма да Ни замени и да стане по-близък, и никой не може да стане по-близък от Нас, представлява и признак на правилността на избора от вас - на нас и Владиката, и от нас и Владиката - на вас. И за Нас е радостно да знаем, че за вас няма и не може да има никой по-близък и че вие знаете това безпогрешно. Светът е огромен и в него има много духове, много съзнания на различни стъпала от стълбата на живота, но при цялото многообразие и безчисленост на съзнанията Гуру е един, Майката е една и е само един Владиката. Звената на йерархичната верига са едни, незаменими и несменяеми. Колко наставници и учители сменят тези, които не знаят. Но този, който знае Закона, е постоянен и непоколебим в своя един път и завинаги направен избор. Не трябва да се измъчвате кой от Нас е по-близък на сърцето. Близки сме всички и всички сме

незаменими от никого. Сърцето никога повече няма да приеме никого, който би могъл да застане на мястото на любимите, признати от него, и на призовалите го към Светлината. Ще отговорим на Зова с вяност и преданост.

1965 г. 192. Къде и към кого ще тръгнат те, отхвърлилите земното тяло? Но трикратно е щастлив знаещият къде и при кого отива. Пътят се утвърждава сега, за да може после, когато е оставен плътния свят, той да бъде чист, да бъде пряк и да бъде свободен. Какви чудовищни натрупвания закриват пътя към Светлината на тези, които не са се погрижили за нея на Земята. Каква страшна и често безнадеждна борба им се налага да издържат. Какви чудовища на мрака преграждат движението нагоре. Но знаещият къде и при Кого отива ще премине победно покрай и през тях, тъй като силата на Магнита, увеличащ го към Себе Си, преодолява всички порождения на мрака. Магнитът на Великото Сърце действа мощно.

1965 г. 193. Колко често хората грешат, прилагайки свое съждение. Отдалечи се, отдалечи се от своя живот, за да осъзнаеш Моя. Тогава в твоите дни ще се утвърди Моят живот, Моето Царство, Моите възможности, Моето щастие, Моят Свят и Моите Дни. Не толкова съсредоточаването, колкото огньовете на сърцето утвърждават връзката. С любов запаленото с любов сърце може да постигне много.

1965 г. 194. Как да се примири най-горчивото с най-сладкото, горчивината на земния живот с радостта на огнените достижения? Само с пълно доверие към Водещата Ръка. Но преди да достигне колко пъти ще се изхитри воденият и ще се огорчи, и ще се помрачи, и ще прояви недоволство, и ще се оплаче на Този, Който Води. Това не е от мъдрост. Символът на многострадалния Йов би бил добър, ако този страдалец би проявил повече огненост, повече активна съпротивляемост, повече войнственост на духа, но Йов не е воин. А Аз Искам да видя във вас воители, безстрашни и смели, и твърди, неумеещи да мърморят, готови винаги да вдигнат меч за Делото на Владиката. Такива страдалци като Йов сега не са нужни. Нужна е ярка огненост на духа, могъща и сдържана, и готова за действие. Нужни са Ми воители на духа, в сърцето на които пламти натрупания Агни, събран с борба и труд.

1965 г. 195. (Гуру). Законите за даване са съвършено определени и точни. Отдалият повече от определената мярка подлага себе си на сериозна опасност. Към опустошителят себе си с прекомерно даване съзнание може да се приближи тъмнината, тъй като то става незащитено: или болест, или неравновесие. С това е опасна изчерпаността и затова е недопустима. За да се раздава мъдро огънят е нужен опит и много развито чувствознание. Само при това условие може да се дава. Готови да вземат са всички, даже несъзнателно, но желанието да се взема още не дава право на това. Чувствознанието трябва да подсказва на кого може да се даде и колко, а на кого – нищо. То не трябва да се подтиска, когато казва „не“. Излишното даване ляга тежко върху плещите на даващия. Давайте мъдро. Съкровището е събрано на толкова тежка цена.

1965 г. 196. (Гуру). Воините на Светлината се наричат огнено войнство. В епохата на Огъня ще говорим за огъня и колкото повече, толкова по-добре. Силата на пламъка нараства при повторно споменаване за него. Съзнанието, съсредоточило се на него, ще нараства по своята огненост. Затова е добре когато всяка, даже и най-малката проява на огън

внимателно се наблюдава и е грижливо и старателно отбелязана. Когато мисълта е насочена към някакво явление, то започва да расте. Така също ще расте и огънят и огненото разбиране. Тъй като при разширяването на това разбиране може с очите си да се убедите как светът наистина става огнен, тъй като основа на всички явления е огънят, както на материалните, така и на духовните. Основата е една и тази основа е огънят. Науката вече отбелязва, че при крайния, достъпен на нея анализ на всеки химичен елемент, тя достига до елементарните частици, които по своята природа са огнени. Взривът на атомната бомба, тоест освобождаването на тези частици дава чудовищно мощен ефект на пламъка. От огнената основа на света не може да се избяга, тъй като всичко е Огън в скрита или проявена форма: даже студеният камък, даже ледът и водата. Стихиите на земята, водата и въздуха, външно лишени от огън, в своята скрита същност са огнени. Затова овладяването на огнената стихия или на стихията на огъня, или на огъня, дава на човека власт и над останалите три. От четирите огнената е най-висшата.

1965 г. 197. (7 юни). Любимите вещи живеят по-дълго от нелюбимите. На едни хора не само дрехите горят или обувките, но около тях по-бързо се разрушават и вещите. Във всеки предмет има хармонични и хаотични частици в различни пропорции. Стройното съзнание поддържа и охранява първите, хаотичното, неуравновесено – вторите. Възможно е с излъчванията на своята аура да се предизвика във вещите и предметите усилване и на едните и на другите. Всичко зависи от излъчванията на човешкия организъм. Здравите излъчвания способстват за запазване живота на вещите. Около някои хора цветята вехнат, усмивките изчезват и незабележимо пропълзва болестта. Това са разрушители и поглъщачи на хармоничните енергии. Те могат да се поглъщат и от човек притежаващ видимо здраве. От здраве до здраве има разлика, както и между болестите. Има болести, предизвикани от разлагане на съзнанието. Аурите на такива организми са разрушителни. Дори може хората да се разделят на разрушители, от една страна, и пазители и съзидатели, от друга. Трябва много да се пазите от хората с болно излъчване. Човекът може да боледува и даже тежко, и все пак неговите излъчвания да не бъдат разрушителни. А има и случаи, когато разрушителите притежават здраве. Жизненосители или жизнедатели и жизнепоглъщачи – така могат да се разделят хората според характера на техните аурни излъчвания. Такъв разрушител изпива чуждата енергия като вампир. И те далеч невинаги се разпознават лесно по външния вид. За тях е лесно да се крият, тъй като никой дори не мисли за това каква вреда носят те на хората. Само снимките на аурата ще помогнат да се проявят тези скрити вредители. Вредата от тях е много голяма. Това са носители на психическа зараза, на мъка, на униние, на болести, които те пораждат при физическо и психическо съприкосновение с тях. Те могат да се определят по очите, но само съвкупността от всички признаци може да даде пълна картина. Нужно е много внимателно да се вглеждате в хората. Намират се интересни екземпляри, наситени с отрицателни енергии. Нито здравето, нито болестта не служат като признак за психическо неблагополучие, във всеки случай, за обикновения човек. И само за Учителя на Светлината цялата същност на човека е като отворена книга.

1965 г. 198. Казват, че Махатмите живеят дълго, но никой не мисли за това колко трябва да бъде дисциплинирано съзнанието и

тренирана волята, за да не допуска в организма нищо, предизвикващо процес на разлагане на тъканите и пораждащо старост или болести. Даже обикновения човек може забележимо да удължи живота си, съблюдавайки известен режим, тоест подчинявайки се на дисциплина. При Нас тя се проявява във всичко: в храната, в начина на живот, в мислите и чувствата. Тази дисциплина е много трудна, тя е непоносима за обикновените хора. Неподготвеното от векове съзнание никога няма да намери в себе си сили да ѝ се подчини. Не може да не похапне сладко, да не пийне, да не се развлече, да не си позволи всичко това, което си позволява еснафът. Много е напълно недопустимо. Даже животът на приетия ученик се счита понякога за по-лош от каторга. Толкова повече тези сурови условия, в които живеят Махатмите, са напълно неприемливи за еснафа. Те, тези условия са толкова далеч от човешката обикновеност. Ако се каже направо от какво трябва да се откаже човек или какво трябва да изживее, преди да се окаже пригоден за живот в Ашрама на Махатмите, желаещите ще се окажат толкова малко, че няма да се учудваме на това, че за столетие до Твърдината достига само един човек.

1965 г. 199. (М. А. Й.). Колко ловци на окултни знания и тайни са се навъдили сега. Всеки иска да ги узнае и колкото може по-бързо, и узнал, да ги приложи за осъществяване на своите желания. И колко увлекателни и привлекателни са първите крачки. Колко надежди за лекота и бързина на достиженията, колко даже добри, светли и радостни мечти. Но те забравят - еднокдневките, летящи към Светлината - колко суров, колко труден е пътят, колко жестока е самодисциплината, забравят за това, че ще се наложи даже да се откажат от всичко това, заради което са дошли. Трудностите, ако пътят е избран вярно, започват да се трупат една на друга, след много трудното идва още по-трудното, а след него почти непреодолимото. И ето че един след друг отпадат любителите на леки благини. Вместо възторжените и розови мечти - суровост на подвига и трудности безкрай и безкрайно преодоляване в себе си на всичко, което подлежи на изживяване. Учителят сурово е нарекъл еснафите мъртъвци. Учителят казва: отречете се от мъртвия живот. За да видиш живота на Светлината и живота в Светлината се налага с толкова много да се разделиш. От розовите мечти не остава нищо. За всяко постижение или разкриваща се способност трябва да се заплати с дълги и тежки страдания. Нужна е немалка воля, за да се решите необратимо и да вървите необратимо. Затова са много опитващите се да вървят и вървящите, но достигащите са толкова малко. А отсъдените ученици Учителят брои на пръсти и понякога са достатъчни пръстите само на едната ръка.

1965 г. 200. (Гуру). Добре е, че разбирате какви качества в ученика са особено ценни за Учителя. Това, което хората обикновено ценят един в друг и за което хвалят, няма да бъде мярка за Живота на Учителя. Неговите мерки са други. Не се учудвайте, ако според вашето разбиране в тези, които стоят близко до Владиката, не намерите това, което очаквате да видите. За големите дела са нужни хора с напълно особена нагласа. Обичайната доброта не е нужна, за румената добродетел вече сте чували. Ще се наложи да преразгледате много и в себе си, и в другите, и да разберете какви качества са нужни на Учителя преди всичко. Затова любовта е добра, но без постоянство тя е нищо, а постоянството без воля е недействено. А мъжеството без преданост е за нищо. А устремът без цел - безсмислен. Така достигахме до хармонията

или съчетанието от качества, за да утвърдим тяхната симфония. На много неща ще се наложи да се погледне изцяло по нов начин. Предаността се цени много, но даже и тя не е проста. Най-доброто мерило за пригодност или нужност на човека ще бъде неговата ценност за еволюцията.

1965 г. 201. (М. А. Й.). Отвлечането от главното често служи като причина за отслабване на прекия контакт с Източника, Подхранващ мисълта. Кормчията на кораба държи правилния курс независимо от това какви мисли се раждат и преминават през главата му. Главната мисъл, основната мисъл господства над останалите. Този пример е добър, за да се ръководите в живота по време на плаването по вълните на житейското море. Кормилото е в ръцете на волята, посоката и целта са определени напълно точно, остава само неотклонно да се поддържа приетия курс. Никакви оправдания няма да помогнат ако кормчията, разсейван от лични мисли или настроения, изпусне кормилото. Накъде ще се насочи целият кораб? А в морето има подводни скали и рифове, и някои преходи са много опасни. Да помислим за отговорността на рулевия за сигурността на целия кораб. Как и накъде може да се отклони той при извършена грешка? Малката грешка вече отклонява от пътя. Малките грешки по следствията си могат да бъдат не по-малки от големите. Те с това са много опасни, тъй като са по-малко забележими.

1965 г. 202. (Гуру). Обърнете внимание на походката на човека, който твърдо знае накъде и за какво върви и на походката на мотаещия се без работа, не знаещ къде да се дене. Толкова различни са всички действия на знаещите смисъла и предназначението на живота хора и на незнаещите. Само знанието дава твърдост и увереност на крачката. Погледнете как незнаещите не могат да запълнят своето свободно време и често го пилеят напразно. А времето съвсем не е дадено на човека за да може да го губи. То е много кратко в сравнение с следсмъртното съществуване, в което човек живее с капитала, придобит на Земята. А този капитал или състояние, по-точно достояние и натрупвания, се придобива по време на краткия земен живот. Така че може ли да се губи напразно даже минута, когато животът е толкова кратък. Човекът правилно е наречен събирач. Каквото е успял да събере в земния живот, с това и ще си тръгне и с това ще живее и ще се храни през живота извън тялото. Притчата за талантите напълно точно изразява тази мисъл: едни разхищават каквото са получили и остават с нищо, други, обратно, умножават, за да пожънат от земния труд в Надземния Свят. Сам съдете кой постъпва по-мъдро.

1965 г. 203. Когато страхът е изживян, това е вече добре. Само с изпитание може да се определи степента на изживяване. По такъв начин при повторност на изпитанията се изживяват най-трудните за преодоляване свойства на характера. Ще разберем ползата от повтарянето на изпитанията ако тяхната цел е да освободят от нежеланите качества. Плашещи думи могат да подхвърлят и тъмните, за да нарушат равновесието. Но даже и такива техни измислици са полезни, тъй като укрепват доспеха. Някога те вълнуваха, плашеха и помрачаваха, но мина време и доспехът стана непробиваем. Безстрашието е много нужно и в Надземното, тъй като много плашещи облици и условия могат да се срещнат и там. Трябва да се познават всички страни на живота: и светлата, и сенчестата.

1965 г. 204. Не всички са герои на бойното поле. Мъжествените и безстрашни хора са способни да станат и в мирния живот герои на

труда или просто добри работници. За обикновения живот също е нужен героизъм, вярно, малко по-друг от военния, но все пак и той е нужен. Този героизъм често външно е напълно незабележим, обаче без него не можеш да преживееш така, че после да не се срамуваш от своята Светлина пред никого. Този героизъм не изисква признание от страна на хората, поточно той се проявява извън всякаква зависимост от човешкото признание. Не заради външно признание, а заради признанието на собствения съд над себе си и неговото одобрение се извършва това невидимо геройство. То се върши насаме, пред всевиждащото Око на пространството, което и вижда, и чува, и записва всичко. Само много високата степен на развитие на съзнанието поражда такова геройство. Трудно е това явление да се нарече по друг начин, тъй като е нужно много мъжество, много несломима твърдост, много познание, за да се постъпва така насаме. Никой не вижда и никой няма да узнае, и няма да съди - така разсъждава пигмейт на духа, невежият. Но знаещият ще каже: нито едно дори най-малко действие, мисъл или чувство не остава без да бъде фиксирано в свитъците на Акаша. И няма нищо тайно, което да не стане явно. Пред Лица на пространството трябва да се постъпва така, че никога и от нищо да не се срамуваш.

1965 г. 205. (Гуру). Не е добре да бъдеш ветропоказател за чужд вятър, не е добре да играеш по чуждата свирка, не е добре да се правиш на маймуна според чуждите настроения, не е добре да се заразяваш с безпорядъчните или помрачаващи емоции на другите хора, не е добре да не бъдеш винаги самия себе си, независимо какви чувства или преживявания овладяват обкръжаващите. Само запазвайки имунитета на духа може да се опази целостта и невъзмутимостта на съзнанието, тоест равновесието. Движенията на астрала са необичайно заразителни. Дори само един страхливец може да доведе до паника цяла войска и да превърне спокойно седяща в театъра тълпа в диви зверове. Устойчивостта срещу заразяване с чуждите преживявания и други свойства с отрицателен характер може да се изработи само в живота по пътя на опита и упорството в постигане на поставената цел. Едно може да се добави: не подобава на човека да заприлича на марионетка или кукла на конци, която могат да дърпат за връвчиците всякакви ръце, даже много нечисти.

1965 г. 206. (10 юни). Ритъмът на смяната на дните и нощите, на годишните времена, завършващи своя цикъл и всички други явления, сменящи се със своята противоположност, за да се заменят отново със себе си, е неизбежен в процеса на живота. На същото изменение е подчинено и съзнанието. То притежава свой ритъм на падение и подем, тоест редуване на вълните. Ако се вземе цикъла на годишните времена, той може да се раздели на четири периода - пролет, лято, есен, зима. Това са, така да се каже, основните етапи на постепенния цикличен кръговрат на смяна на явленията с тяхната противоположност. Ритъмът на съзнанието преминава през същото или по-точно през аналогични фази. Те трябва да се знаят, за да не се извършва през зимата сеитба, а през есента - жътва, тъй като за всичко си има време. С това е ценно уреченото време или най-благоприятните срокове за сеитба и жътва на психическите зърна. Циклите могат да бъдат големи и малки, но тяхната същност е една. Даже течението на Манвантарата е подчинено на свои цикли, при това те могат да продължават милиони и стотици милиони години. Знанието на циклите, големи и малки, позволява на човека по

малките да разпределя своите действия, а по големите да разбира течението на планетните и космически събития. Знанието на сроковете е много тясно свързано с явлението на циклите както в голямото, така и в малкото. В дадения случай се имат предвид малките цикли на живота на съзнанието и умението да се разполагат по тях секидневните действия. Съзнанието не трябва да се насилва когато замлъква, но затова пък ще бъде голяма грешка да се изпуснат благоприятните срокове за събиране на поредната жътва. Само така могат да се събират натрупвания. Но често се случва, че триумфът на суетата заглушава гласа, звучащ от Висшите Сфери и полето, донесло обилен урожай, остава неприбрано. Трябва да бъдете много внимателни към звученето на съзнанието, за да не изпуснете сроковете. Тъй като има време за всичко и време за всяко нещо под слънцето.

1965 г. 207. Може ли да пресъхне подхранващият извор? Не, това не може да се случи. Но може ли да се случи така, че независимо от всички старания да е невъзможно да пиеш от него? Да, това се случва. Причината не е в извора, а в състоянието на съзнанието, което замлъква временно. Космическите токове, пространственото неблагополучие, въздействието на обкръжаващата среда и, накрая, собственото неблагополучие могат да бъдат причина за невъзможност да се пие от извора. Разбира се, много зависи от хармоничната настройка на психическия апарат, но все пак трябва да се знае, че ритъмът на съзнанието диктува смените на неговите състояния, позволяващи или широко възприемане на все нови и нови постъпления, или твърде ограничаващи ги. В тези случаи огорчението трябва да се замени с разбиране, че има време за всичко и че е невъзможно да се възприема насила.

1965 г. 208. (М. А. Й.). Ашрамите са ценни с натрупаните в тях кристални отлагания на светлоносна психическа енергия. Знаете добре, че с всяко ново място трябва да се свикне, преди вашата собствена психическа енергия да получи свобода за изразяване и проява. Отначало съзнанието се чувства като в менгеме, обвързано от чуждите наслоения на новото жилище, ако в него са живели по-рано. Необходимо е време и напрежение за неутрализация на чуждите излъчвания. Те не могат да бъдат унищожени, но може да се неутрализират, прилагайки проветряване на помещенията, евкалипт, мента и чисти благи мисли. Трябва веднага да се вземат мерки, без да се чака натрупаната чужда енергия да причини вреда, ако тя е отрицателна.

1965 г. 209. (Гуру). Всички хора, без изключение, притежават способността да творят със своята мисъл, със своите чувства, със своите излъчвания, с всички енергии на своя организъм. Въпросът е само в това в какво и как се проявява това творчество, това въздействие на мощната батерия на човешкия организъм на всичко обкръжаващо и на всички. Художникът показва образци на своето творчество в своите картини, а поетът и писателят - в стиховете и прозата. А в какво проявява образци на своето творчество пияницата, наркоманът, картоиграчът или развратникът, или злобното, черно сърце? Всички творят, но колко е различно това творчество. Всички излъчват наоколо, но светлина ли излиза или тъмнина от техния микрокосмос. Творци са всички. Може да се помисли за човешкото творчество, за да се разбере с какво насищат хората аурата на планетата и всичко, което е върху нея.

1965 г. 210. (11 юни). Овлавяването на мисълта изключва

проявите на натрапливост на пречещите мисли. Те са много и без това, за да се позволява без разрешение някоя от тях да вземе превес в съзнанието. Енергиите може да се предизвикват за манифестация, но при това трябва да имате сили да ги управлявате. Иначе можете да се окажете в положението на човека от една приказка, който е извикал беса, а не могъл да се справи с него. Мнозина стават жертви на своите собствени мисли. Даже привычките не са нищо друго, освен кристализирани мисли. А когато се налага да се изкореняват е особено трудно да се борите с тях.

1965 г. 211. Контролът над съзнанието се проявява не само денем, но и нощем, по време на сън. Дневната мисъл охранява и насън, ако е достатъчно силна. Но ако през деня тя е отслабнала или са били допуснати мисли от друг порядък, то и контролът може да се окаже недействащ. Необходимо е преди заспиване да се установи положението на мисълта. Това ще бъде най-добрата охрана в съня.

1965 г. 212. „Живей не така, както ти се иска, а както повелява Бог“. В тази народна поговорка е отразена народната мъдрост. Думите „както Бог повелява“ трябва да се разбират като мъдро подчинение на неизменната повеля на Кармата. Понякога животът се нарежда така, че никакви лични усилия не са в състояние да изменят неговите рамки - в това се проявява властта на Кармата над човека. Гърбавият трябва да носи своята гърбица, а луничавият - следите от едрата шарка. В това е кармата на вече непоправимите следствия, които все още би могло да бъдат избегнати, ако навреме се изкорени причината. Но тук се е намесила Кармата и следствието е налице. Нито съжаленията, нито възмущението, нито борбата против Волята на Владичите на Кармата няма да помогнат тя да се измени. Трябва да се вземе своя кръст, тоест своята карма и все пак да се върви след Учителя, независимо от нея, или казано с други думи, да се живее не така, както би се искало на личността, а така, както намира за добре Учителят, тоест да се покаже пълно доверие към Водещата Ръка, макар и поради незнание да изглежда, че Учителят трябва да се намеси и да промени нежеланото или тежко положение на нещата. Предаването на своята воля на Волята на Владиката има далеч по-практично и жизнено значение, отколкото това може да изглежда на неопитния пътник по Великия Път.

1965 г. 213. (Гуру). Силата си остава винаги сила, макар и нейната полезност да зависи от ъгъла на приложение. Но нищожеството и слабостта както и да ги прилагаш, няма да дадат полезна работа и не могат да я дадат. Затова слабостта е осъдена. Във великия поток на еволюцията на Битието няма място за слабост. Колкото и тежко да е поредното изпитание, трябва да останеш силен. Слабостта е вече поражение. Силата и слабостта са в състоянието на духа, в неговото отношение към това, което се случва вън. Възможно е да не извършиш действия, възможно е да останеш мълчалив и безмълвен, възможно е никак да не реагираш на външните въздействия и все пак да останеш до края силен. Но по-силен от всички ще се окаже този, който запази равновесие. Но какво представлява само по себе си равновесието, това велико качество на духа? Равновесието - това е отказ, нежелание да действаш или да се проявяваш в своите енергии на полюсите. Радостта от едно поражда скръб, очарованието - разочарование. Ненапразно казват, че не трябва да се смееш прекалено, за да не плачеш после. Единият полюс на емоционалните чувства задължително предизвиква

противоположния полюс. Равновесието не допуска нито единия, за да може в точката на уравновесяване, в центъра здраво да се държи в ръце лоста на двата. Непроявената, съдържана сила е по-силна от същата, но проявена. Равновесието и съдържаността са близки роднини и не могат да съществуват едно без друго. За равновесието може да се напише цяла книга и тази книга ще бъде много нужна на хората.

1965 г. 214. (Гуру). Радост от препятствията, радост от трудностите, радост от обременяванията на духа и накрая радост от страданията – ето го сияйният мост на щастието, водещ право при Владиката. Но колко трябва да се страда, за да се достигне до него и да се започне преминаването по него. Да се порадваме на дълбочината на разбиране същността на жизнения път от духа. Нищо не преминава без полза, а толкова повече обременяването с обстоятелства, толкова повече страданията, през които трябва да се премине. За нас е особена радост, когато се разбира Пътя на Живота.

1965 г. 215. (12 юни). Ръката на съдбата поставя именно в такива условия, които предизвикват съзнанието да реагира остро на тях. Застоят на съзнанието пресича напредъка на духа. Затова е и натоварването, и именно с такива подробности, които карат да се преживява всичко особено остро. Животът удря по най-чувствителните и уязвими места, принуждавайки да се отговаря на всичко и да се обогатявате с нужния опит. Ще приветстваме всяка нова вълна като нова възможност да се преумножат опита и знанието.

1965 г. 216. “Приеми, Учителю, моето съзнание и бъди Владика в него”. Моята власт е благо и моето иго е леко. Изпълването на съзнанието с Мен е невъзможно без изпълване на сърцето с Мен. Пътят към Мен е през сърцето.

1965 г. 217. (13 юни). Сине Мой, не един път е Говорено за трудностите на Пътя. И главната от тях е в това, че проявите на обикновения живот закриват действителността от погледа на заслепения от тях пътник по Великия Път. Но пътят остава независимо от всичко и действителността не се променя от това, че Майя застава на нейното място. Как да се съвмести действителността с Майя, след като последната въздейства върху всички усещания на човека? Но всички, които са знаели за Светлината, все пак са вървели и много от тях са достигали, тъй като са се утвърждавали здраво върху основите. При цялата ярост на Майя основите остават неизменни. Възможно е да се опреш на тях и да не се отклоняваш от тях даже в най-плътната мъгла. Ще Напомним за тях, макар че всичко това е вече отдавна известно. Смъртта ще помете като ураган всички картонени къщички на земните маявични постройки. Следователно смяната на формите на живот и преходът в друг план на съществуването остават неизменни. Така също неизменно е и това, че всичко постоянно тече, но духът пребивава вовеки. Неизменна е Стълбата на Йерархията, макар и Майя да я скрива. И Владиката е с вас. Ето, дори и тези основи вече дават здрава основа за противостоене на яростта на Майя. Тъй като вярата ще бъде нужна за утвърждаване на несъмненото в съзнанието, когато вятърът задуха и ураганът врхлети, и цялото полезрение на духа се закрие от пелената на мрака. Но ако основите не са се утвърдили, рушенето е неизбежно. И не можеш да се обосновеш на нищо външно, тъй като всичко външно е подчинено на закона за непостоянството и на замяната на едното с другото, на старото с ново, на едно явление с неговата противоположност. В тази смяна на явленията не

може да се намери опора за духа. И само този, който строи своята твърдина върху основите, само той ще устои в мрака на Майя, няма да загуби Пътя и ще издържи до края.

1965 г. 218. (Гуру). Трудно, но чудно - в това е цялата същност. Леко, но безплодно и няма нито кошници, нито съдини и няма къде и в какво да се даде. Значи получаването е обусловено от трудностите, без които не може. Желаещият лекота на Пътя нека по-добре съвсем да не се приближава, тъй като от пътната лекота нищо не се получава. Има отслабени телом хора - те не могат дори да стоят на крака, а има отслабени духом - те не могат нито да стоят, нито да вървят. Това са тези, които никога не са преминавали през трудност, които са се домогвали до лекота, които са живели в розови мечти, забравяйки за суровостта на живота и за това, че Учителят Зове на подвиг. Какъв ти тук подвиг в слабостта! А Учителят нарича своите - воители на духа. На воителя подхожда бронирания доспех и оръжието готово за бой, и готовността да стои на пост, и готовността да се бори срещу трудностите на живота.

1965 г. 219. (14 юни). Да се приеме и повярва трябва сега, после може да се окаже вече твърде късно, тъй като огънят ще изгори негодните вместилища. В безумието на тези, които вървят срещу Новия Свят, може да се види вече въздействието на мощта на пространствените огнени вълни на организмите, не можещи да ги асимилират хармонично и затова отговарящи със засилена проява на противоположните на Светлината начала. Вече се осъществява планетният съд. Само че още не го разбират. Но ще се наложи да разберат, тъй като въздействието на вълните ще се усилва, възраждайки съзнанията и издигайки ги към живот, ако могат да вместят, или унищожавайки ги в процеса на самопоглъщане вследствие на породените от самите тях безумия. Страшен е последният съд. Никой няма да избяга, неизвършил съда над себе си. Неотвратимостта на съда е в самоосъждането или самооправдаването на отхвърлилите или приелите Светлината, тоест изискванията на еволюцията. Как да се отклонят, когато всички дишат въздух, а въздухът е наситен с огън. А огньовете, влизайки в организма, стават или творещ огън, или пояждащ, евентуално изгарящ негодното вместилище огън. Много са признаците на настъпилите времена, само че не искат да ги видят. Но ще се наложи все пак да ги видят и, видели, да ги приемат, тъй като действителността може да се отрича само до известен предел. Дори слепият усеща слънцето. Слънцето на живота изгрява над света. Слънцето на живота не може да се отрече. Но то може да не се приеме и да се отхвърли. То ще свети над планетата и за отхвърлилите няма вече да има място на нея. Ние сега събуждаме народите за разбиране на Общото Благо. Приелите ще живеят. Неприелите изключват себе си от Великия План. Противодействат само само до предела. Пределът е близко. Небивало време. Велико и дребно, Светло и тъмно. Високото и ниското се съревновават за надмощие в тази последна борба. Но ще победи Светлината. На всички, които са с Мен, Давам Гаранция за победата. На всички които са против - за поражението. С Мен - значи с Новия Свят, против стария, на страната на Еволюцията.

1965 г. 220. (М. А. Й.). Световното положение е далеч по-сериозно, отколкото това изглежда на обикновеното съзнание. Енергиите не могат да се нагнетяват безкрайно. Взривът е неизбежен. Няма значение дали той ще се случи във или в съзнанията на нагнетяващите, тъй като следствията ще бъдат еднакви за тези, които нагнетяват огъня.

Интересно е да се отбележи как чувствителните организми вече реагират на пространствената огнена напрегнатост. И е добре ако някой вече умее да регулира в своя организъм тези приливи на огнените енергии. Содата може да се окаже истинска панацея. Но трябва и съзнанието да помага. Отдавна Предупредихме за огнените вълни. И е добре, ако ги посрещнете подготвени. Мнозина ще се мятат от единия полюс към другия, докато не направят избора. Тежко време за знаещите. Трябва да се съберат силите, за да се преживее то.

1965 г. 221. (Гуру). Дълбочината на събитията не е във вестниците. Само сърцето усеща тяхната мощ. Ще слушаме сърцето. То казва, че напрежението в света е достигнало небивали размери. Грешно е да се мисли, че то се изразява само в международните конфликти. То се проявява във всяко съзнание. На него реагират всички и всеки по своему. То засяга всички, цялото човечество. По-рано са се спасявали и пребивавали далеч от огнищата на напрежение, но сега в него са въвлечени всички хора и вече няма ъгълчета, в които да може някои да се крият от тези въздействия. Сега отговорност за ставащото в света са принудени да носят всички, искат ли това или не: богати и бедни, и белите и цветните хора, и силните и слабите. Отговорността става всеобща. И колкото по-скоро се разбере това, толкова по-добре ще бъде. Ако отговорността за целия свят, за планетата, за живота на всички народи на Земята бъде отхвърлена, нейната тежест ще започне да притиска съзнанията на всички и особено тези, които са виновни за нарастването на напрежението. Все пак ще се наложи да се приеме отговорността за Земята. Каиновото твърдение, че той не бил пазач на своя брат, в настоящите условия няма да освободи никого от отговорност, дори новопоявилите се Каини. Ще се наложи да се отговаря за всичко сторено на планетата. Към отговорност ще бъдат привлечени всички. Съдът ще бъде извършен от пространствения огън, изпепелявайки негодните с напрежението на неизживените низши черни огньове в техните организми и унищожавайки носителите им и, обратно, осветявайки, издигайки, вдъхновявайки и преобразявайки откликващите организми. Една и съща енергия, пречупена през годин или негоден приемник, дава напълно различни и даже противоположни следствия. Единосъщият пламък става творещ или разрушаващ в зависимост от способността на приемника да трансмутира пространствената огнена мощ, вливаща се в организма на човека. Самият огън не е нито творещ, нито пояждащ. Пламъкът е неутрален. Свободната воля трансмутира Агни, правейки го съзидателен, светъл или насочвайки го към разрушение и превръщайки го в черен огън.

1965 г. 222. (15 юни). Там, където виждате външни отличия, там не търсете Светлина - там я няма. Така е било винаги. Външният блясък прикрива вътрешната празнота. Хората затова се вкопчват за буквата и догмата, за да прикрият отсъствието на съдържание. Такова трябва да има. А ако го няма, тогава? Ето тогава именно започва прикриването на празнотата с външност. Колкото тя е по-блестяща и натруфена, толкова по-празно е вътре. Великолепието на облеклото и храмовете ще бъде ярко свидетелство за безсъдържателността на това, което се прикрива от тях. Колкото по-духовно, толкова по-просто. Отсъствието на простота е явен признак за отсъствие на духовност. Простотата е велико понятие. Трябва да бъдеш велик духом, за да проявяваш простота. Зад сложностите на постройката може съвсем да се

загуби вътрешното съдържание. Колкото по-високо, толкова по-просто. Простотата може да служи като критерий при определяне същността на явленията, считащи себе си за високи или за също такъвия почитаем. Животът също се усложни с ненужни подробности, обременяващи съзнанието. Много ненужно има в живота на хората. Ненужна е модата за дрехи и вещи. Облеклото трябва да бъде просто, здраво, удобно и хигиенично. Колко ненужни неща има в употреба! Разкошът е антипод на красотата. Красотата и простотата трябва да станат основи на живота.

1965 г. 223. Но има и по-лоши явления - това е стремежът външно да се изрази това, което не може да се утвърди вътре. И в облеклото, и в храната, и в бита сякаш се утвърждава простота. Фарисеите ... те са лицемерили явно: външно пост и молитва, а вътре тъмнина. Сега това се заменя с външна простота при мълчащо и често жестоко сърце, и под прикритието на думите. А хората все още продължават да вярват на думи, задоволявайки се с тях без да изискват дела. На думите може да се вярва когато в тях е вложено сърцето, винаги изискващо дела. Да се опазим от празните думи.

1965 г. 224. (Гуру). Сънищата имат безусловно значение, тъй като могат да установяват тънки връзки. Следствията могат да се проявят по-късно и дори не в тези измерения, в които се очакват. В тези случаи трябва да се отбележи самият факт, без да се затруднявате с тълкувания. Разривът между световите ще намалява. Сближаването на световите, на този и другия, е Указано като признак на настъпващата Епоха на Огъня. Тогава много ще се облекчи. И сънят ще стане съзнателно общуване с Тънкия Свят.

1965 г. 225. Настъпва Ерата на Огъня. Ерата на свободата от всички видове робство. Най-страшното от всички видове робство е духовното робство. То е породено от изопачаването на религиите. Моят Меч, донесен на Земята, ще разсече всички вериги, сковаващи духа. Аз Нося свобода на народите.

1965 г. 226. (М. А. Й.). Много са се старали, стараят се и ще се стараят тъмните твари да ви откъснат от Нас. Но всичките им старания са напразни. Затова и беснеят, търсейки все нови и нови способности да досаждат. Ако знаехте колко безпокойство има у тях заради всяко ваше преуспяване и заради вашите успехи в стремежа да удържите сребърната нишка на духа. Това, през което преминавате вие, е неизбежен етап на истинското ученичество. Той е много важен, тъй като обогатява съзнанието с неоценим опит. Той е много труден. По неволя Ни се налага да се отдалечаваме малко встрани, за да дадем известна, ограничена в точни рамки, свобода на тъмните злодеи над вас. Но иначе не може. Иначе във вас няма да се изработи нужната за по-нататъшното придвижване степен на противостоене на враждебните въздействия. Закаляването на оръжието и огненото брониране трябва да бъдат доведени до края. Да се порадваме, че той вече настъпва. Не е толкова лесно да се освободиш от властта на обкръжаващото и средата над съзнанието. Но затова пък е огромна радостта, когато тази свобода най-после настъпи.

1965 г. 227. (17 юни). (Гуру). Непрекъснатостта на съзнанието обуславя и непрекъснатост на връзката с Ръководителя и непрекъснатост на Служенето във всички светове - съзнателно продължение на започнатото на Земята, само че в условията на свобода и необвързаност от земните ограничения. Тънкото пребиваване може да бъде лишени

тези, които са живели с привързаност към земните усещания, които са обичали вкусно да си хапнат, сладко да си пийнат или да се напият, които са обичали усещанията на тялото и това, което те са давали, които са били изцяло погълнати от земните дела, считайки че в тях е Алфата и Омегата на плътното съществуване. Но Алфата и Омегата не е в тях, а в Позовалия и в Дните на Неговия Живот. И когато още в тялото центърът на тежестта или на привличането се пренася в действителността на Надземния Свят и човек живее с нея, тогава лишаването от земните условия става освобождение и придобиване на разширени възможности за тънкото пребиваване. Представете си, че изведнъж ви се дава възможност да летите където искате, да бъдете там, където ви влекат вашите висши стремежи; да бъдете с тези, които обичате с неумираща във времето любов; да вършите това, което иска душата; да притежавате и да изучавате това, което се стремите да познаете цял живот и да осъществявате в явната видимост своите най-дръзновени стремежи. Разбира се, това е висше щастие за човека. Там не може да се удовлетвори нито едно телесно земно желание, но е осъществимо всичко, което на Земята не се явява земно, а от духа. Може ясно и безпогрешно да се определи какво ще намери там за себе си всеки заминаващ от Земята, ако се знае с какво е живял той на Земята, какво е обичал, от какво се е увличал, какво е считал за свое и за какво е мислел. Чувствата, стремежите, мислите - всичко това остава, изострено от подвижността на тънките условия и остава породителят на целия този сложен вътрешен свят от тънки енергии. Вие лесно можете да си представите живота в Надземното на ученика на Учителя на Светлината или на поета, или на композитора, или на художника, или на дееца на Общото Благо. Колко ярък, широк и увлекателен е животът на тези хора, ако те са заминавали необременени от земните преживелици и желания. Много земни условия остават, но трансформирани, например облеклото или жилището, или храната, само че не земна храна: храненето с аромати, дишането, тоест обмяната на веществата остават, но на по-висока скала. Всички преминаващи биват посрещани. Посрещането е според съзвучието и устрема.

1965 г. 228. (18 юни). Великите Духове са се Стремили да нямат нищо и да се освободят от това, което са Притежавали, тъй като всичко земно пречи много да се владеят свободно невидимите съкровища на духа. Земното изисква място в съзнанието, внимание, грижа. Но съкровищата на духа са по-ценни, тъй като са неотнимаеми от смъртта. Притежавайки ги, Те не отделяли Своите Енергии за това, за което обикновените хора губят цялото си време. Който се грижи само за земното, не научава нищо за Висшите Светове и не научава нищо за себе си, освен за външния човек в себе си. Всичко е в човека. Всички са хора. Но има разлика от човек до човек и хората се различават помежду си даже повече, отколкото звездите. Тъй като в пространството живеят и сияйни слънца, и мъртви луни. Трябва да се разбере, че на каквото и стъпало на развитие да стои човек, пред него е Безпределността, а в нея е безпределността на възможностите за развитие на духа, и че в Безпределността всичко е достижимо. Малкото, но правилно начинание ще даде следствия във времето. Значението на малките начинания за великите неща трябва да се помни. Ако дългите години всекидневни усилия не дават забележими плодове ще се порадваме на това, че тези усилия не могат да не дадат следствия в своето време. Важно е да се

направи посевът и да се отдели внимание на оранта, и да се изскубят навреме плевелите, а кълнове не може да няма. На нивата на Безпределността прорастват успешно семената на психическите зърна даже с хилядолетна давност, а понякога и повече. Всеки човек, независимо дали знае за това или не, е резултат от вековни натрупвания и във всяко негово действие се изразява автоматично опитът на множеството животи. Не е мъдро да се смята, че съзнанието, не натрупало своите способности в течение на стотици векове, може да води шахматна игра едновременно с десетки партньори. Бидейки изразение на многовековния опит, кристализиран в способностите на човека, неговият носител често дори не подозира колко стар е неговият дух, макар и тялото да е младо. Възрастта на духа надвишава възрастта на тялото в неизброимо количество пъти. При потапяне в дълбините на своя дух оттам могат да се извлекат бисерите на минали натрупвания. Даже съзнателното запитване, отправено към себе си за всяка от своите способности, не може да не насочи към източника или причината за техния произход. Тъй като от нищо се получава нищо. А нещото винаги идва от или заради нещо. И войнствеността, и смелостта, и любовта към обкръжаващите - всичко това е от далечното минало. И способността към музика, математика, философия, изобретения, химия - всичко е от същото това забравено минало. Способностите на човека са квинтесенция от натрупания в предишните негови животи опит. Човекът е натрупал порано, натрупва и сега за бъдещето. Условиата, даващи тази възможност, ще си отидат, но опитът ще остане. И животът на хората се дава само за придобиване на този опит, който е нужен за бъдещето. А бъдещето на човека е в Безпределността.

1965 г. 229. (Гуру). Света може да бъде победен само отказвайки се от света, тоест отказвайки да признаете неговата власт над духа. Духът е над всичко. Това е много лесно да се произнесе и дори да се приеме с мозъка. Но да се утвърди с живота с делата и с мисълта е много по-трудно. Победителят изнася линията на духа над теснотата на ежедневието, над противодействието на инертната или застинала среда, над тъмнината на ръкотворните подземия и той води тази своя линия до края: своето поведение, своето обичайно творчество, своите мисли и действия - всичко свое, не заимствано от другите, не прието за подражаване. Разбира се и животът на такива хора е необикновен. Именно трябва да се откажете от света на обикновеното и да приемете необикновеното за изразяване активността на духа. Това и ще бъде победа, една от многото, тъй като, за да се победи света са нужни много победи или, казано с други думи, трябва да бъдете победител винаги. В това ще се изяви първенството на духа, който е над всичко и преди всичко над ограничеността и обвързаността на плътните условия.

1965 г. 230. (19 юни). Разбира се, приятелите не са олицетворение на съвършенството. И приятелите трябва добре да се познават, да се познават дотолкова добре, че да не се умилявате от маски и все пак, знаейки, да не осъждате. Осъждането нанася двойна вреда преди всичко на осъждания, помрачавайки го и погасявайки неговите огньове. Осъждащият нанася вреда и на самия себе си, тъй като допуска в своя микрокосмос наличието на такива чувства и емоции, които го правят неспособен за възприемане на тънките енергии. Осъждащият вече е наказал себе си. Трудно е да се съвмести познанието за човека с неосъждането. Към Нашите Посланици се привличат всички, тъй като те

не осъждат, макар и да са усвоили науката за познаване на човека. Осъждането е тясно свързано с личността, считаща че именно тя търпи или е претърпяла ущърб от недостатъка на осъждания. Всеопрощаването и неосъждането са явления от различен порядък. Човекът не може да прощава или да не прощава на другия, тъй като със следствията на всяка постъпка се разпорежда Кармата и прощаването не освобождава от Кармата. Но осъждането или съдът над друг човек са безусловно недопустими. В осъждането няма никакви положителни елементи - то е разрушително. Яремът на осъждането като окови на престъпник увисва на шията на осъдителя. И все пак хората трябва да се познават, без да се осъждат. Осъждането предизвиква винаги силна съпротива и противодействие на осъдения, дори ако осъждането се е извършило за себе си, външно неизвестно за субекта на осъждане. Тайното осъждане е не по-малко вредно от произнесеното на глас. Също толкова вредно е и осъждането зад гърба. Но когато знаят какво вършат, тогава е необходимо да се познава цялата низост на човешката природа. Да знае и да не осъжда - това вече е свойство на Архата. Трудно е да се примирявате с низостта на двукраката природа и ще се наложи много да се търпи. И все пак осъждането е недопустимо.

1965 г. 231. (М. А. Й.). Жестокостта на хората няма граници. Сред „жестоките и тъмните“ помнете за Владиката. През човешката жестокост също трябва да се премине - всички са преминали, но без да се заразяваш при това с ожесточение, тоест да не станеш като тях. Ако от обкръжаващите се заимстват всичките им отрицателни качества, то докъде ще стигнем. Именно недопускането в своето съзнание на подобни чувства и ще бъде победа над средата. Нейното съпротивление е чудовищно. Невъзможно е тя да се промени, ако съзнанието на обкръжаващите не допуска това, но е недопустимо и сам да се променяш по техен образ и подобие. Трудно е за изтънченото съзнание в менгемето на недораслите.

1965 г. 232. (20 юни). Тайната на материята е огромна. В строежа на физическите обвивки даже на насекомите се съединяват съвършеното знание на законите на механиката, химията и математиката. Не умът на насекомите, а разумът на природата изпълнява тази задача. Най-тънка апаратура и различен вид локатори има и при пеперудите, и при комарите, и при множеството насекоми, до най-дребните мушици. Разумът и материята сякаш са се обединили в едно. Той се проявява в строежа на кристалите и най-сложните органични съединения и даже, например, на нервните клетки. Той превъзхожда по своята дълбочина знанието на човека и съзнанието на царя на природата не взема участие в построяването на неговия физически проводник. Той е бил построен без помощта на своя притежател. И тъй, разумът е атрибут на материята. Може да се каже, че материята е разумна и в своите прояви изразява Космическите Закони. Законността в живота на материята или Законът е също атрибут на материята. Огънят или нейната огнена основа - също; колкото по-висока и по-изтънчена е разновидността на материята, толкова повече тя е светлоносна и толкова по-мощно и почти осезаемо се проявява нейната разумност. Трудно е този разум да се види в скалата. Но материята на цветните звезди и другите светлоносни образувания, видими за развитото зрение, вече се проявява в съзвучие с изтънченото съзнание на човека и изразява тази разумност в достъпни за разбиране човеко-форми. Разумът и светещата материя са по някакъв начин вече

явно неотделими. Тази разумност е по-висока от човешкия ум. Тя е безлична и вече е била преди човекът да е достигнал върховете на съвременната наука. Тя е била винаги, давайки импулс на еволюционното движение на всички материални форми и всички видове материя. Всички пространствени енергии и сили, подобно на материята, притежават същата тази разумност, при което енергията е неотделима от материята. Степените на тази проявявана в различните форми и видове разумност не е еднаква. Възможно е даже те да се нарекат Йерарси на Разумностите. Тяхната същност е толкова далеч от обикновеното човешко разбиране на понятието разумност, че е невъзможно да се прокара паралел между човешкото съзнание и космопространственото съзнание на тези Разумности: Планетните Духове се ползват от Космическите енергии и сили в пълно съзвучие с тези Разумности, сякаш обединявайки се с Тях и действайки с Тях, и изразявайки по този начин Законите и еволюционната воля на Висшия Разум на Вселената. Те творят Висшата Воля, проявяваща се в могъщия, непреодолим импулс на всичко Съществуващо към Еволюция. Изразявайки се с езика на древните писания - това значи „Да се твори Волята на Изпратилия“, или да се изпълнява повелята на Космическата Воля, тоест да се действа в пълно съзвучие с Призивите на Еволюцията и да се върви с Водещите начело на еволюционния поток на живота.

1965 г. 233. (М. А. Й.). Суровостта и трудността на Пътя, ненарушаван от прибоя на вълните на житейското море, отбелязва победната стъпка на тези, които вървят с Името на Владиката. Ние виждаме и знаем, но това, че Ние знаем за вашите трудности не може да ви освободи от тях, тъй като Пътят към Светлината не е лек. Той не може да бъде лек вече затова защото носенето на Светлината в своето сърце предизвиква от обкръжаващата тъмнина към видимост нейните обитатели, които яростно се нахвърлят върху неканения нарушител на тяхното привично обкръжение. Мушиците летят към огъня, също и тъмните сили: или за да се изгорят, или за да го угасят. Охраната на огньовете на микрокосмоса и постоянното поддържане на свещения пламък на сърцето е задача с необичайна трудност. И мнозина запалили своите огънчета допускат тяхното угасяване, тъй като не издържат противодействието на средата. Достоевски е пиел, Мусоргски е пиел. Колко такива талантиливи и надарени не са издържали тежестта на земното бreme и са се пречупили. Животът е бил безпощаден към тях. Но тъмните сили не са пречупили Кампанела и Джордано Бруно. Обаче това са били много силни духове. А животът пречупва жестоко болшинството от обкръжаващите ви обикновени хора. Така и живеят с уврежданията, пречупени от условията на преходното време. Целта на ученика е да устои колкото и да е трудно. Колко злобеещи очи очакват дали няма да се пречупите. Няма да позволим на тъмнината да тържествува. Ще се държим и ще се учим да посрещаме красиво насрещните вълни.

1965 г. 234. (Гуру). Колкото и да е трудно, колкото и да е тежко, „даже и това ще премине“. А какво ще остане? Ще останем ние и Владиката. Ако се приближите към Него без огньовете, съкрушени и смазани духом, то как ще ви Посрещне Той, ако срещата става според огньовете на сърцето в съзвучие с нерушимите закони на психо-магнитното притегляне на съзвучащите съзнания? Затова и се Указва „да се претърпи до края“, тоест да се запази непоколебимата твърдост на духа, охранявайки и поддържавайки огньовете на сърцето. Не е голяма

заслугата да се пречупиш духом, както мнозина правят това. Но да се опази духът ще бъде победа. Не трябва да се преместват планини, не трябва да се съкрушава и побеждава нещо извън себе си, но трябва да се запази твърдостта на духа даже тогава, когато е съкрушено тялото, тъй като духът е несъкрусим. Спасителят би Могъл да избегне позорната смърт, ако беше Призовал на помощ воинството на Светлината, но Той не Призова и... Победи. Ще разглеждаме победата от гледна точка на преодоляването на себе си и победата над себе си. Нека вън да става каквото ще, но духът трябва да запази огньовете от угасяване от тъмнината както и да се проявява тя наоколо в своя бяс да угаси огньовете. "Претърпелият до края", тоест не допусналият да угаснат огньовете на духа "ще бъде спасен", тоест ще достигне до Владиката.

1965 г. 235. (21 юни). Животът не може да се ограничи до това, което е познато вече от човека. Животът е безкрайно по-широк и по-богат, и по-пълнен с области, обхващани от човешкото съзнание. Не е възможно да се опитвате да го затворите в пределите на изучения свят, когато извън неговите предели е Безпределността. Трябва да ни е ясно, че сферата на непознатото е безпределно по-голяма от това, което човекът е познал. Това ще бъде правилната отправна точка за истински научния подход към нещата и явленията, подлежащи на изследване. Безпределността е във всичко, накъдето и да се насочи умът. Тъй като всичко съществува в Безпределността, попадайки от време на време във фокуса на вниманието на човека с някаква ограничена част. Изучаването е неразривно свързано с творчеството, с творческата способност на ума. Сферата на творчество на човека постоянно се разширява, но то също няма предел. Всичко в човека е ограничено от Безпределността, тоест може безпределно да расте и да се развива. Не свършва нищо, всичко продължава във вечността. Човекът е процес, нямащ край в развитието на всички негови свойства и способности. Ако той нещо не помни или още не знае, това не е препятствие за безпределния растеж на неговия дух. Човекът умира такъв, за какъвто той смята себе си, но духът, проявяващ се в дадената личност, продължава чрез новата личност в новото тяло да живее и да събира опит и знание от живота. Не се прекъсва нищо, всичко продължава в Безпределността на битието. И някой, който е достигнал степенята на непрекъснато съзнание вече знае неотречимо, въз основа на опитните натрупвания, че той е безсмъртен и неунищожим. Нелепо е да се говори за лично безсмъртие, тоест за безсмъртие на личността, която вече по силата на едната своя ограниченост и свързаност със смъртното физическо тяло е обречена на унищожение и смърт, но Ние Говорим за безсмъртие на духа. Представете си цялата абсурдност на положението, ако Гай Юлий Цезар и всички други личности, умрели отдавна, биха продължили да съществуват, запазвайки личното си съзнание и цялата си ограниченост. Доколко това би било нелепо и как би задържало еволюцията. Вечността и безсмъртието за Афанасий Иванович и Пулхерия Ивановна не биха имали смисъл. Затова е добре и за благо на хората е устроено така, че на всекиго се налага да се разделя със своята личност. Както пчелата събира нектар от всяко цвете, така и духът на човека събира опит от всяко определено възплащение. Когато дойде времето той ще може да си спомни всички минали, далечни и близки възплащения, за да види лице в лице своята Тайна, но не по-рано. Отделни откъси могат да се видят и по-рано, ако съзнанието позволява. Полезно е да се разбере смисълът и значението на временното съществуване на

личността, за да не се привързвате към нея и да не считате това свое временно и призрачно нещо за цитадела и твърдина на своя дух. След десет или няколко десетки години тя ще умре, не оставяйки нищо след себе си освен спомен и за нея няма предназначено място в Пантеона на Безсмъртните. Смисълът и значението на Индивидуалността, на Безсмъртната превъплъщаваща се Триада също трябва да се познае, за да се пренесе центъра на своето съществуване от малката и смъртна личност в Нея, Безсмъртната. Царството на Тriaдата не е от този свят, тоест не е от света на личността, не е от личния малък свят, в който преживява и се крие от Безпределността обикновения човек. Царството на Тriaдата е от Безпределността, Царството на Тriaдата е пространството и Космоса, и безкрайния живот.

1965 г. 236. (М. А. Й.). Когато страниците се изпълват със записи се изпълнява Поръчението на Живота. В това е задачата или мисията на даденото въплъщение. Кой друг би могъл да изпълни това и къде са другите изпълняващи? Всеки има свое Поръчение, всеки приближен. Затова се и дава толкова много, за да има какво да се остави на хората, идващи по-късно. Няма да се замисляме над това защо след най-дълбоки размишления следват прости мисли, вече неведнъж засягани по-рано - всичко това е предназначено за различните съзнания. Всяко ще намери според себе си нещо за себе си, но съзвучно на даденото съзнание. Трябва да се пише според нивата на много съзнания и да не се смущавате нито от простотата, нито от дълбочината на засяганите въпроси. Ние ще изпратим мисли, но трябва да се запише всичко, което възприеме съзнанието.

1965 г. 237. (Гуру). Да се отнесем към миналото с разбиране. Ако в миналото са съзнателно заложили стъпала или магнити за сияйното бъдеще, това минало е безусловно добро и няма да бъде окови за духа. Ще различаваме миналото по неговата полезност за бъдещето. Но често даже съзидателното минало обраства с несполучливи подробности, които затъмняват неговия еволюционен смисъл. Тези подробности трябва да се отхвърлят. Тези, които са залагали стъпалата на бъдещето, са Знаели какво Правят. Тези, които са натрупвали наслоения, обикновено са губели първоосновите. В миналото трябва да се гледа с прозрял дух, за да се отделя безпогрешно полезното от несполучливото, обвинката от зърното и натрупванията на Светлина от тъмнината. С несполучливо минало няма да се вмъкнете в бъдещето. А полезното, обратно, ще послужи като опора за крака и като стъпала от Стълбата на Светлината.

1965 г. 238. (23 юни). Сърцевидството е виждане със сърцето. Мисълта се предава от сърце на сърце и чрез сърцето, и сърцето отдава заповедта. Мозъчната заповед не е годна. Тя често е напълно несполучлива. Мълчаливо вървящата сърдечна или от сърцето мисъл въздейства мощно. Затова към едни хора се приближават директно, а от други странят - сърцето действа по невидими проводници. Книгата „Сърце“ не е край, а начало на велика наука. За сърцето ще се наложи да се каже още много! Тъй като в него се съдържа Безпределността, която може да се обхване само със сърцето. Безпределността и вечността са тясно свързани и биенето на сърцето е вечно. Да! Да! Да! Сърцето бие винаги. И когато спре пулсът и физическият апарат на сърцето престане да действа, неговото биене не се прекратява, а продължава в другите обвинки. Когато се отхвърли астралната, то продължава да бие в менталната, когато се отхвърли менталната - в огненото тяло. Сърцето

бие винаги, тъй като сърцето е огненият двигател на живота. То бие даже в атома, а също и в слънцето. Всички функции на физическото тяло се пренасят в тънкото, но трансформирани от новите условия. Човек и диша, и вижда, и чува, и мирише, и усеща вкус, и се движи - с една дума, функциите и дейностите остават, но видоизменени от условията на тънкото съществуване. Към тази трансмутация на функциите и чувствата трябва да се привикне, да се приспособите и, така да се каже, да сте в крак с Надземните условия. Трансмутатор ще бъде сърцето. То трябва да се счита за вместилище на огъня. Но колко далече е официалната медицина от това разбиране! Само животът ще доведе до разбиране на сърцето. Тъй като сърце имат всички. И всички живеят чрез сърцето, макар и затрупано с боклук, непризнато и пренебрегнато. Епохата на Майтрейя ще бъде Ера на Сърцето. Живяха с мозък и с интелект повече, отколкото със сърцето. А ще живеят с него. Какво братство на народите може да има без сърце! Или сътрудничество на всички и във всичко! Сега на хората се дава ново вместилище, вместилище на всички техни енергии и такова ще бъде сърцето, прозряло към живота и призивите на Новата Епоха на Огъня.

1965 г. 239. Приятелю Мой, вярата или доверието въпреки очевидността и каквото и да е друго, вървящо срещу него, ще бъде признак на истинското ученичество. Цялата видимост на Майя с цялата ѝ убедителност ще върви срещу непоколебимостта на доверието към Учителя. Майя трябва да се сломи. Убедителността на Майя е за един час, за известно време, след което тя променя своя лик, за да приеме нови форми и отново да закрие действителността. Носещият в сърцето си доверието към Учителя до края ще срещне Учителя, независимо от чудовищните грамади и призрачните препятствия на Майя, преграждащи пътя към Него. Но загубилият доверието, а значи и връзката, няма да Го срещне. Загубата на доверие означава прекъсване на връзката и замлъкване на сърцето.

1965 г. 240. Възприятията не могат да се нарекат безпогрешни, тъй като възприемащият апарат невинаги е в пълен порядък и има много стремящи се да се прикрепят към проводника и да предадат своето. Съдия ще бъде сърцето. То все пак усеща характера на възприетите мисли. Пространството е наоколо и то е изпълнено с множество мисли. Някои се опитват да се изолират. Но най-добрият изолатор ще бъде сърцето, изпълнено с Владиката така, че нищо странично да не може вече да намери място за себе си. За ценността на възприетото може да се съди по изпълнеността на сърцето. За пълнота на съзвучието е нужна пълнота на изпълнеността на сърцето с Облика на Водещия Йерарх. Празнота няма и това, което не е заето от Висшето, може да бъде заето от низшето, създавайки възможност за пространствените вредители да увиснат на проводника. Чистотата на сърцето е нужна, за да може, даже в случай на неизпълване, нечистото да не премине. Деленето на хората на нечисти и чисти имаше достатъчно основание. Чистите пространствено бяха свързани с чистите слоеве на пространството, нечистите - с ниските. При контакт с хората всеки се докосва до другото съзнание със своята чистота или нечистота и го осветлява или затъмнява. Ще дойде време, когато носителите на психическа зараза ще бъдат изолирани, както това се прави в Надземния Свят, където слоевете са ограничени и се охраняват от стражи - представители на Йерархията. Те са снабдени със сила, на която са принудени да се подчиняват обитателите на тези слоеве. Всеки попада

в слой по съзвучие на своята същност с природата на този слой. Грешки няма, тъй като законите за магнитното притегляне действат по съответствие с тези енергии, които са акумулирани в човека. Всеки получава своето.

1965 г. 241. (М. А. Й.). И тъй, ще говорим за Него. Космическите тежести превишават земните неизброимо количество пъти. Под тях се подразбират грижите за планетата, за нейното пространствено състояние и равновесието на надземния и подземния огън, толкова системно нарушавано от човечеството. Човешката батерия е много силна, тъй като е снабдена с мощни енергии и колективно човечеството притежава огромна сила на въздействие на състоянието на равновесието на огнената основа на своята планета. Неговото нарушаване може да предизвика катаклизми, което се е случвало вече не един път в миналото. Владиците Стоят на стража. И Тяхното натоварване в тази титанична борба със стихииите понякога е неизмерима. Това е и Бремето на този Свят. Най-тежкото Носи Той, Приелият отговорността за Земята. Помагат Му тези, които носят Светлина в сърцето си, разделяйки според силите си тежестта на Неговото Бреме. Обременяването на съзнанието не трябва да се приписва само на лични причини, често именно разделянето с Великото Сърце на Неговото неизмеримо Бреме предизвиква усещане за тежест. Това е пространствена тежест, тя показва приобщаването на сърцето към пространствения живот и разширяване на съзнанието. Тази степен не е лека. Разбира се, после ще дойде и пространствената радост, но носенето, даже частично, на Бремето на този свят е тежко. В това се проявява помощта на сърцето, намиращо се на Велико Служене на Този, Който Стои на Несменяем Дозор, охранявайки бъдещето на нашата планета. Да можеш да окажеш тази помощ вече е показател за висока степен на развитие на духа. Съзнателната помощ на Владиците се цени много. Но са малко можещите да я окажат и още по-малко желаещите.

1965 г. 242. (Гуру). Трябва да приемете за правило неизменно да се обединявате със съзнанието на Учителя, когато пространственото нагнетяване става непоносимо. Отделянето на съзнанието от Учителя в тези моменти е много опасно - това е една от причините. Втората е, че в тези моменти се изисква пространствена помощ чрез обединяване на близките или съзвучни духове. В тези моменти особено жизнено звучат думите: „Сега отложете всякакво житейско грижа“, тоест всичко лично трябва да се отхвърли, удържайки съзнанието върху Фокуса на Светлината. Такива обединения създават един вид пространствена защита от силите на разновесието и служат като охрана на Земята от разрушителните енергии на хаоса.

1965 г. 243. (24 юни). Равнението е по Най-висшето. Трудно е дори да си представите какво би се случило, ако хората се равняваха по низшите съзнания. Знаем много такива примери в частни случаи, но те винаги са довеждали до много печални резултати. Фокусът на Йерархията се дава на хората за равняване по Него. Това равняване не дава нищо друго, освен благо. Съществуват явления абсолютно положителни. Към тях се отнася и равняването по Йерарха.

1965 г. 244. (Гуру). Когато външните обстоятелства стават непоносими, малкото съзнание с малко сърце се прониква с недоволство и други отблъскващи чувства по отношение на Йерархията. Но когато нагнетяването не променя отношението към Нея, тогава може да се каже, че изпитанието преминава правилно. Проводникът към Йерархията се

издига над обикновения живот и вибрациите на необикновеното безпрепятствено текат по него. Разбира се, за това се изисква да се смири неосмиримата обвивка на астрала, която въстава срещу всичко, което нарушава личните удобства, личния покой, личното благополучие. Да се смири и обуздае собствената личност е задача на ученика и при това една от най-трудните. И тя трябва да се реши.

1965 г. 245. (25 юни). Психическата енергия може да се натрупва и да се наслаждава върху различни предмети. При физическо докосване тези натрупвания се усилват. Предметите и вещите, и особено облеклото са събирачи на психическа енергия. Домовете, старите улегнали домове са своего рода музеи, където тежко и трайно са се наслоили отлагания от психическа енергия. Всеки предмет, пребивавал в ръцете на човека, носи върху себе си отпечатьци на неговата аура. Налага се много внимателно да се отнасяте към вещите, пребивавали вече у някого. В болшинството от случаите тяхното насищане е отрицателно. Малко са светлите предмети у хората, изпълнени с блага аура. Повечето са тъмни. Също и подаръците носят върху себе си свойствата на техните дарители. Всички предмети и всичко, на което се съсредоточават волно или неволно мисълта, чувствата, преживяванията и вниманието на човека, ги включват в себе си, в своята аура и остават с нея. Вибрациите на аурите на вещите и предметите въздействат върху тези, на които се налага да имат работа с тях. Силната личност неутрализира с времето силата на тези излъчвания със своите. На слабите те действат по-дълго, а може би и през цялото време. Затова не се привиква лесно към старите домове и старите вещи. И е добре по-често да се сменят местата, за да не могат въздействията на аурата на местата да се да проникнат в аурата на обитателите. Даже, вземайки в ръце четени и прочетени книги, трябва мислено да се прогонва всичко, което се е натрупало върху тях или, във всеки случай, да се оградите от възможна зараза. Трудно е даже да си представите с какво е наситено всичко, което заобикаля човека и с което му се налага да влиза в съприкосновение. Така наречените обществени места често са заразени с нездравите излъчвания на техните посетители. Изпълнена с ужас е атмосферата на игралните бордеи и местата, където се проявяват низшите страсти на хората. Подобни места трябва да се избягват даже от случайно и кратко съприкосновение с тях. А с какво са изпълнени затворите, местата за заточение, изтрезвителните, болниците! Местата за задържане и концертните зали рязко се отличават по това, което е наслоено върху тях. Така също се отличават молитвените домове от домовете на разврата. Също и всяко жилище има своята психическа атмосфера. Всичко това се отнася към областта на невидимите, но въпреки това силно въздействащи на психиката на човека енергии. Може да се пресече хулиганството, грубостта, скандалите, кавгите, но е невъзможно да се огради съзнанието от въздействието на аурата на това място, в което то се намира. Тънко чувствителните организми остро възприемат тези влияния, макар и обикновено да не си дават сметка защо. Всеки човек оставя след себе си своя следа там, където е пребивавал. Кучето знае това по-добре от хората и намира следите на своя стопанин. Но хората не искат да знаят това. През целия си живот човек насища с излъчванията на своята аура всичко, до което се докосва, осветлявайки или затъмнявайки предметите и вещите, които го обкръжават. Тази невидима аура на материалните предмети се отнася вече към областта на Тънкия Свят, където всичко това е видимо явно и

тънкото зрение на сензитива може много да различи и да отбележи. Можете да си представите доколко замърсено и запетнено е всичко при съвременното състояние на човечеството и доколко е заражена аурата на Земята с подобни насищания. В пространството всичко се запечатва явно и тежко. Светлото съзнание изпълва всичко със светлина, тъмното - с тъмнина. Колко предстои да се осветли, очисти, подобри преди Светлината на настъпващата Епоха на Огъня да се разгори над света. Очистването е най-велика задача на идващия ден. В нея ще вземат участие масите. Но тяхното съзнание трябва предварително да дорасте до разбирането на отговорността на всеки за чистотата на аурата на Земята и на пространството, в което живеем, чувстваме, мислим и което насищаме с психическите продукти на своето съзнание.

1965 г. 246. (М. А. И.). Той, Далият ни всичко и Даващият и Този, Който ще Дава. Всичко е от Него и чрез Него. Той Каза, че ще Пребъде с нас "във всичките дни до свършека на века". Пропастта, отделяща Неговото Съзнание от нашето по стъпалата на стълбата на живота е огромна и независимо от това огромно разстояние от Цял Кръг, а може би и повече, Той е близък на всеки устремен към Него, тъй като вратите са отворени за всекиго. И тази близост не зависи нито от времето, нито от разстоянията, нито от други материални условия. Тя е в духа. А духът е над всичко. Устременото тяло, когато е в движение, е устремено с всички свои частици. Ще наречем това явление монолит на устрема. Когато човек във всички свои обвивки е преизпълнен с такъв устрем, той става такъв монолит. Монолитният устрем неизменно довежда до Владиката. Но даже и малкият устрем донася своя отзвук, приближавайки към Него. Трябва непременно да се принесе поне нещо, за да има Той към какво да приложи. И трябва да се достигне. Тъй като самият Той Каза: "Елате при Мен всички". Но са малко идващите. Готов е да Даде с пълна мярка, но къде са те, искащите да вземат? Сега Идва в света Невидимо Видим, за да не могат да Го разпънат. И действително не могат, но яростно и неистово потъпкват всички ценности на духа и са готови да се гаврят и кощунстват над Най-висшето. Но сроковете идват и ще се наложи или да се приеме, или да се остави планетата, тъй като космическите условия са създали желязната неизбежност на решението да се върви със Светлината или да се остане в тъмнината за всеки човек, живеещ на Земята, и за всички, които живеят и се намират в нейната аура, в каквито и обвивки да са.

1965 г. 247. (26 юни). Пътят на постижението е труден. Оттук са и толкова малко действително искащите да вървят, макар и да са много желаещите. От желанието до твърдото решение на волята има голямо разстояние. Всяка крачка означава преодоляване и постоянно напрежение на зоркостта, устема и непреклонната решимост. А препятствията се трупат като планини. И колкото повече е решимостта, толкова повече са препятствията. Тъй като бързината на движението предизвиква съответстващо съпротивление на средата. Силите укрепват от съпротивлението. Никой няма да започне да ходи вместо другия. Сам, сам, сам ще направя и сам ще достигна е първото правило на ученика. Помагаме когато помощта е действително нужна. Но позволете на Нас да съдим. Трябва да се разбере полезността на враговете и защо ги Допускаме. Всеки враг учи на нещо и помага нещо да се усвои. Полезността на враговете е неотречима. Кой ще научи на бдителност и зоркост, внимателност и предпазливост. Това, което дава врагът и на

което научава той нито приятелите, нито обкръжаващите не могат да изпълнят, даже и да искат. Само че ненавистта и злобата към враговете не трябва да расте, тъй като тези чувства отравят собствената система и затъмняват съзнанието. Ние Сме Готови да Помагаме, но е нужна възприемчивост, за да се приеме помощта и не в тази форма, която се очаква. Ние Виждаме по-добре и по-надалеч.

1965 г. 248. И още: кой и какво ще замени Учителя на Светлината, ако се откажете от Него. Затова отричането от Йерархията е непоправимо. С него се пресичат пътищата за напредък. Тези, които не искат да вземат своя кръст и с него да вървят след Мен, няма да преуспеят. Да следват без да вземат кръста биха искали мнозина. Но да вземеш кръста си - това значи да се откажеш от оплаквания, съжаление, недоволство и означава смирение пред кармичното плащане на старите дългове. И когато тежестта на кръста стане непоносима, тогава е добре да се помни, че Сам Помоли да Го натоварват повече. Непосилният товар не може да унищожи духа, а вдигналият го неизменно достига до Нас. Даже магарето носи своя товар, затова е нужно в добавка към товара още разумност, тоест разбиране за това, заради което е Указано да се вземе своя кръст със себе си. Осъзнаването на значението на трудностите и препятствията приближава с хиляди години. На преодоляващия ще бъде Дадено, на победителя също. Вървящият ще достигне.

1965 г. 249. (Гуру). Потъпкването на смъртта е едно от най-великите достижения, достъпно за човека на Земята. Нарочно Казах "на Земята", тъй като смъртта трябва да се победи без да се излиза от тялото. Съединението на световите, отпечатано върху Знамето на Владиците, означава именно тази победа над смъртта. Тогава, бидейки още в тяло, човек ще види явленията на Тънкия Свят, на същия този свят, в който ще живее, напускайки тялото. Съзнанието ще придобие способност да живее в двата свята и да се докосва до двата, намирайки още се на Земята. Трудно е дори да си представите какви изменения ще внесе това разбиране в живота на човечеството, който ще се преобрази коренно. Новото Небе и Новата Земя ще заемат мястото на старите и старите няма вече да са близки на сърцето и няма да си ги спомнят отново. В това е величието на бъдещето, което очаква човека.

1965 г. 250. Докато робът не е осъзнал своето робство той няма да се стреми към свобода. Хората са роби на своята физическа обвивка. Хората не осъзнават в какво страшно робство на своето тяло се намират. Но осъзналият ще поиска свобода. Той ще търси. Той ще намери как да се освободи от плена на физическите условия. Той ще разбере, че свободата е в духа и духът може да я придобие ако поиска. Но трябва да се търси, трябва да се стремите и трябва упорито и настойчиво да се разрушават стените на тъмницата, в която е затворен духът. Именно овладяването на своите проводници, властта над тях и означава тази свобода. Пътят към нея е отворен, Учителят Указва как да се върви, значи това е достижимо.

1965 г. 251. (28 юни). (М. А. Й.). Всеки въплътен носи поръчението на своя собствен дух, което се състои в това да се извлече от даденото въплъщение опит и знание според задачите на духа. Твърде много се отклоняват от това изпълнение и започват да преследват призрачните призиви на Майя. Това са тези, които отново и отново ще бъдат принудени да учат ненаучения урок.

1965 г. 252. (30 юни). Когато Говоря за звани и избрани, Имам предвид не никакви особени любимци на съдбата а тези, които в течение

на дълги векове по-рано вече са си сътрудничели с Нас, които са Ни помагали и са Ни били близки. Без минали заслуги не може да има избраничество. Всичко се постига с труд и борба за утвърждаване на Светлината. Ако това не беше така всеки би имал право да смята, че званите и избраните са се оказали такива случайно, по каприз на съдбата. Няма следствие без причини. Но причините, изковаващи съдбата на човека, се пораждат от неговата собствена воля. Така че избраничеството е в ръцете на неговата воля. Всички се призовават под знамето на Светлината . За това да бъдеш призован не трябва да имаш особени заслуги. Но избраничеството се обуславя от тях. Зова чуват множество. Отговарят далеч не всички, които са го чули. А единици следват Призовалия до края. Утешението е в това, че дошлият даже в последния час ще бъде приет и ще бъде допуснат. За никого няма отказ. Само трябва все пак да се донесе нещо със себе си, за да има в какво да се получи. Всички идващи при Мен получават, всеки според способността на съзнанието да вмести. Окоето вижда това, към което е насочено. Така също и духът взема и възприема това, към което е насочено съзнанието. А съзнанието се привлича натам, накъдето се устремява сърцето. И всеки получава според устрема на сърцето. За никого няма отказ. Недошлите при Мен и неотговорилите също получават от живота, но не от Моя и не от Мен. И това, което те получават, е подобно на плодовете от Мъртво море - разсипват се на прах когато искат да ги задържат. Но Моето, полученото от Мен, остава завинаги с получилия. Цветята в Моята Градина не увяхват и нейните плодове са винаги свежи.

1965 г. 253. (М. А. Й.). На вас ви е тежко сред жестоките и тъмните. А какво е на Него, Изпреварилият човечеството на разстояние измервано с понятието Кръг. Затова Неговата жертва се нарича Велика. Разбира се, Неговото съзнание е било и е не от този свят, не от света, в който и с който живеят обикновените хора. Ще наречем Неговото съзнание Космическо. Той Знае съдбите на човечеството и начертанията на Великия План, и цялата Негова Дейност във всички Светове Протича в съответствие с повелите на Космическата Воля. Човечеството като непокорно стадо през цялото време се стреми да свърне встрани от правия път на еволюцията. А отстрани има пропасти, остри стръмнини и скали, и тъмнината на хаоса. Пътят е само напред, по прокараните в пространството канали от човечествата на Висшите Планети. Пътят е един, обозначен с вехите, поставени от Планетните Духове на Йерархията на Светлината. Водещият нашето земно човечество Пребивава с него през всичките негови дни на Земята. В това е смисълът и значението на Неговата Велика Жертва. На Висшите Планети я няма тази сковаваща инертност на материята и хората са напреднали повече. Там на Приелия цялата тежест на Земния Кръст би Му било по-леко. Но Той Носи този Кръст и сега. И са толкова малко тези, които искат да Му помогнат и да облекчат Неговия непосилен Товар. Неописуемият Подвиг на Великата Жертва трябва да се разбере от хората.

1965 г. 254. (1 юли). Никога не трябва да се поставяте в такова положение, когато да е необходимо да раздавате знание или нещо друго против своята воля или разбиране, или желание. Неполезни и принудителни са срещите с минавачите, когато не по повеля на сърцето, а по чуждо желание и молба се налага да се говори за съкровеното против гласа на сърцето. В тези случаи е най-добре от всичко да се отговаря на въпроси. Ако въпросите преминават границите на желателния отговор,

отговаряйте без да казвате нищо. Налага се с твърда ръка да се спира настойчивостта на не близките съзнания, тъй като нищо добро няма да се получи от това. Незрелите приятели често изискват това, което психически нямат право да изискват. На първите стъпала особено страдат от бързивост и желание да поучават и да водят някого след себе си. Всичко това е показател за незрялост. Ненапразно е Говорено за мълчанието и полезността на това златно качество. Даже опитните пътници съгрешават против него. Твърде много ви се иска да споделите натрупаното богатство. Желанието е напълно законно, ако се съблюдава правилото „да се раздава мъдро“. Даването свръх разумното се обръща срещу даващия. Отначало охотно слушат и, видимо, приемат даже тези, които много бързо преминават на другата страна. Ето защо е Заповядана мъдрост при раздаването.

1965 г. 255. (М. А. Й.). Според растежа на съзнанието и натрупването на опит се свалят розовите цветове от ликовите на приятелите, от живота, от обкръжаващото. Познанието на човека е сурова школа. Няма и не остава място за самозаблуждаване относно добротата на доближаващите се. Спомнете си колко сурово е Познавал Той (Спасителят) хората. В Неговите обръщения, думи и поучения няма да намерите умиление от човешката доброта. Той е Познавал твърде добре човешката природа, за да се залъгва с розови надежди за вярност, постоянство, признателност и преданост на обкръжаващите и слушащите Го. И познавайки хората Той никога не е Осъждал. Той е Искал да възпита в хората това велико качество неосъждане. Суровостта и неосъждането, познаването на скритата същност на човека в цялата ѝ непривлекателност и любовта към хората, борбата и противенето на тъмнината и нежеланието даже да вдигне ръката си в Своя защита свидетелстват за биполярност на Съзнанието, което е намерило срединната точка на равновесие между полюсите на двете противоположности. Малките съзнания обикновено се спъват дори в малките противопоставяния, намирайки в тях противоречие, предизвикващо съмнение и колебание. Но Великият Дух Олицетворява великото равновесие на противоположностите в Своето Сърце, което Е велика сила и Твърдина, способна да противостои на най-яръстия натиск на тъмнината. Само Този, Който е Установил това равновесие, Може по право да каже „Аз Победих света“, тъй като Великото Равновесие е знак за победа над света.

1965 г. 256. (Гуру). Както горе, така и долу, както в голямото, така и в малкото. Ще се учим от всичко и във всичко, и винаги. Недостатъците, които лесно се виждат в другите, най-често са загнездени и в собственото съзнание. Иначе те не биха могли да бъдат забелязани веднага. Ето някой разпуска като паун своята опашка, за да се любоват на неговата красота. А може би и в нас самите под някаква форма също се е загнездило това желание да се харесваме и да привличаме, тоест да установяваме робска зависимост на съзнанието от чуждото мнение. Може би страдаме от бързивост? Може би, неизживели жалката зависимост от чуждите мнения постъпваме като се съобразяваме с тях? Осъждането е допустимо, осъждането е оправдано, Приветстваме осъждането, но... само на самия себе си. Трябва да се прояви суровост в осъждането на себе си. Трябва да проявите съд над себе си. Трябва да се да проявите съд над себе си, без да очаквате друг съд.

1965 г. 257. (2 юли). Приятелю Мой, колкото и да се стараят

невежите да се обградят от действителността, не може да не се вземе предвид това което е и което съществува. Затова зрънца истина могат да се открият и в най-изкривените тълкувания и вярвания на миналото. Тъмните съществуват и има йерархия на тъмнината, имаше и техен глава, паднал ангел, някога Светлоносец. Знаете колко се стремят тъмните да угасят всяка искрица Светлина и да разрушат всяко добро начинание. Колко са ви вредили и продължават да вредят. И колко са много те, съзнателните и несъзнателни помощници на злото. Това не са дяволи, а хора, вървящи срещу Светлината. Дяволи няма, но има магьосници, знаещи това, което не знаят обикновените хора и ползващи се от своите знания във вреда на другите. Знаете, че има черни ложи. И знаете, че недобри хора има навсякъде. Те са на страната на тъмнината и попълват редиците на войнстващото зло. Трябва само да се свали от явлението невежия налеп на миналото, за да се види действителността под изкривената форма или остарелите думи. Злото съществува, тъмните съществуват. Развъплътеният злодей си остава такъв и продължава да умножава тъмнината. Има много добри хора и хора просто добри. В тях има Светлина. И има Йерархия на Светлината, начело с Водещия Йерарх. И постоянна борба между Светлината и тъмнината. Всичко това са основи. Те могат да се отричат, но те изобразяват лика на действителността. Може да се отрича и безсмъртието на духа, но тогава животът на човека губи своя смисъл. Не е възможно да се живее заради смъртта и унищожението на всичко, което го има в човека. Тялото на човека не е човекът, а само проводник на неговия дух, калъф, в който той живее временно, за да натрупа нужния опит и знание за своя непрекъснат живот в Безпределността. Отрицателите признават смъртта и се покланят на смъртта. Това са роби на смъртта, тъй като считат, че смъртта е победителка на живота, а не обратно. Който вярва в смъртта от смърт ще погине, а който вярва в живота ще живее. Смъртта на личността е неизбежна. В това отрицателите са прави. Но личността на човека не е човекът. Личността е временна обвивка на духа, който се облича в нея, за да изпълни своето предназначение и задача на поредното свое въплъщение. Личността умира, но Индивидуалността остава и ако съзнанието е пренесено в нея, то с това се осъществява непрекъснатост на съзнанието, тоест фактическо безсмъртие на духа. Духът на всеки човек е безсмъртен, но докато това не е осъзнато и съзнанието не е пренесено от личността в Индивидуалността на Безсмъртната Триада понятието безсмъртие остава абстрактно, теоретично. Но Тези, Които са Заповядали идеята за безсмъртие на духа фактически са го Достигнали и са Знаели за какво Говорят. Тези, които отричат основите, не знаят нищо, макар и тяхната екзалтация и невежество да са неизмерими. Само че те не познават щастието и нямат надежда. Те са празни обвивки.

1965 г. 258. (Гуру). Ученикът трябва да стане изразител на Лика на Владиката. За да се отрази в себе си, макар и частично, Светлината на Владиката, своята тъмнина и своята личност, в която тя се е загнездила, трябва да се намали, да се смири, да се доведе тя до такова състояние, че не само да не пречи на сиянието на Светлината, но и да ѝ способства доколкото е възможно. Личност означава ограниченост, временност, непостоянство, тъй като нейната основа е астралът. Когато чувствата на астрала са обуздани с желязна ръка, личността вече не може, както обикновено, да препятства на Светлината. Личността е слуга на Индивидуалността, това е роб, длъжен безпрекословно да изпълнява

волята на висшето „Аз“ на човека. Двама са в един, но единият от тях е на първо място. Кой от двамата? Решава духът, тъй като решението е в духа и решението на духа определя съдбата на решилия. Ние Сме решили своя път завинаги. И тази необратимост на решението кове бъдещето на човека. Иначе не може и да бъде. Тъй като друг път няма. Освен в тъмнината! Но кой, докоснал се до Светлината, съзнателно се устремява в обятията на злото. Когато е премината чертата, след която връщането назад вече е невъзможно, духът намира тясната пътека, водеща в живота.

1965 г. 259. (3 юли). Денят идва и денят си отива, но „Аз-ът“ остава навеки. Така преминава и животът в това тяло: то се ражда, расте, умира, но „Аз-ът“ остава. Мислите и чувствата ту възникват отново, ту си отиват. Събитията се мяркат като поток покрай носещия се дух. Но „Аз-ът“ остава наблюдаващ. Там (в Надземния Свят) се случва същото, което и тук, на Земята, само че тялото е друго, не земно, а тънко и обкръжаващият Свят е тънък. И по-нагоре е все същото, само че вместо тънкото тяло там е тялото на мисълта и Света на Мислите е около наблюдаващия „Аз“. Наблюдаващият и Чашата, хранилището на всички възприятия, остават в земния и в Надземния Светове. Остават завинаги. А личното малко „аз“ умира и отново се ражда друго, и друго, и трето, и множество такива, нанизани като мъниста върху конец. Мънистата са много, но конецът е един. Малките „аз“, личностите, са много, но висшето „Аз“ е само едно и Чашата е една - вечното хранилище (памет) на всички преминати животи. Безсмъртие в смъртното, както съзнанието е в тялото, така голямото „Аз“ е в малкото, както вечното е във временното. Всичко е временно, но е вечен Наблюдаващият. Земното съзнание на малката личност спи даже нощем. Но Наблюдаващият не Спи никога и Помни всичко. Безмълвният Регистратор е вечно на стража. Записано е всичко. Обвивките живеят, обвивките страдат или се радват на това, което им носи живота, а Той само Гледа и само Запомня. Земното съзнание живее в плътното тяло, тънкото - в тънкото, менталното - в менталното и всяко умира със своята обвивка, но Регистраторът е безсмъртен. И ако съзнанието се е издигнало до висшето „Аз“ и се е обединило с него, и е проникнало в Съкровището на Чашата, пазено от Безмълвно Гледащия зад седем печата, става сливане на Този, Който Гледа и висшето „Аз“ в Безсмъртната Триада. И смъртното става безсмъртно, и тогава човек влиза във Великото Братство на Безсмъртните. Хората Ги наричат Богове или Богочовеци, но това не са Богове, а хора, освободили се от властта на своите смъртни обвивки и утвърдили своята власт над тях. Стълбата на животите на Безсмъртните има начало, но няма край. И никой никога не е Казал, че е Достигнал нейния връх.

1965 г. 260. Непреходното в преходното трябва да се разбере и не само да се разбере, но и да се усвои, тоест да се асимилира в съзнанието. Ако всичко, което е, съществува в Безпределността, то и всяка, даже малка частица от всичкото, е изразение на Безпределността - както капката вода от океана изразява неговия състав. Тогава вечността придобива нов аспект на своето изразяване, проявявайки във времето лика на непреходното. Говорят за вечен живот. Да, това е така - животът е вечен, макар и да се проявява във временността на умиращите и отново зараждащи се форми. Даже самото време се отчита със секундите на биенето на пулса на махалото на вечността. Всичко се ражда от Безпределността и всичко си отива в Безпределността, и нищо не изчезва. Съзнанието, свързващо се с проявите на вечното във временното,

само застава над потока на сменящите се трансформации на обкръжаващия го свят и така се приобщава към непреходното. Продължителността на Космическите процеси и животът на Галактиките се приближава вече към пределите на Вечността, в сравнение с които земният живот на човека с всичките му събития е като миг пред милиардите години. И това сравнение е достъпно за ума на човека, тъй като в него, както и във всичко, са заложени елементи на Безпределността, тъй като самият човек също е изразение на вечното във временното. Даваме на хората понятието Безпределност и книгата "Безпределност", за да могат да се докоснат с мисъл до нея и да усетят себе си не само като участници в безпределния живот, но и наследници на всичко, което по Космическо Право е предназначено да бъде овладяно от човека. Ние Отваряме Вратата към Безпределността и желаещият може да влезе.

1965 г. 261. (М. А. Й.). Как да се свърже незначителността на личното „аз“ с величието на Космическото предначертание на съдбите на човечеството. Само чрез осъзнаване на мъдростта, на величието на Жертвата и познаване на Този, Който Води. Именно в Него имаме ярък пример за хармонично съчетаване на земното с Висшето, на вечното с временното, на смъртното с безсмъртното. Висшето и земното се сливат в Него и се изразяват чрез Красотата. Мислели ли сте някога за красотата не само единствено на физическото тяло, но и на всички обвивки? Колкото може да бъде безобразна и отблъскваща тънката обвивка, точно толкова може да бъде и привлекателна и прекрасна. Той, Казалият „Аз Победих света“, е Победил преди всичко обвивките, привеждайки ги в пълна хармония и с това озарявайки ги с Красота. Това противопоставяне на обезобразените от хората собствени тънки обвивки и наситените с Красота обвивки, обличащи Високите Духове, нека да послужи като указание за това, че тяхното преобразяване е във властта на самия човек. Когато Учителят е Показал на учениците своето преобразено Огнено тяло, Той е Искал те да видят това, което всеки от тях може да достигне ако тръгне след Него. Именно в Него вечното и временно са се съчетали в своето Висше изразение, но в някаква степен все пак достъпно за хората ако не за разбиране, то поне за лицезрение. Той е Дал свидетелство на света, че безсмъртието е достижимо и че временното и вечното могат да бъдат хармонизирани в човека когато той се намира в своето земно тяло. И сега Зовът е повторен. Това е призив преди Новата Епоха.

1965 г. 262. (Гуру). Съгласуваността на стремежите и мислите с постъпките и действията и целия живот на ученика са стъпало за неговото приближаване към Учителя. Не може да се говори или мисли за едно, вършейки съвсем друго. Не може да се устремяваш към Висшето, потапяйки се в житейското благо. Това ще бъде много печален симптом на разновесие. Възвишаващата сила ще бъде парализирана от силата, увличаща надолу. Резултатът е стоене на място или движение назад. Добре е когато всички обвивки на микрокосмоса на човека са устремени хармонично и монолитно нагоре. Отдавна вече е казано, че домът, разделен в себе си, няма да устои. Не се оприличавайте на него.

1965 г. 263. (4 юли). Към мисленето на Тънкия Свят е добре да приучите себе си още на Земята, за да можете възможно най-бързо да асимилирате новите условия. Опитният дух веднага се чувства там като у дома. Неопитният се обърква и е принуден да преживява процес на приспособяване. Понякога от тази обърканост се възползват други

развъплътени. Знаещият е защитен от своето знание. Силата на натрупания Агни остава сила и там, и мисълта изострена със знание действа остро. Пребиваването в новите условия на Надземното съществуване е много интересно и увлекателно за духа, несвързан със земните преживявания и притегляния. Именно смъртта може да се нарече освобождение. Нито ужас, нито страх, нито гробовен студ, нито загуба на всичко, нито унищожение, нито мъки на ада, а именно освобождение на духа от земните ограничения, от телата-тъмници, от тежката свързаност с веригите на плътния свят. Много хора даже и не разбират в какво робство се намират, бидейки в земно тяло, което изисква и топлина, и облекло, и храна, и транспорт, и много друго, много допълнителни неща. Нищо от това не е нужно в Надземното - и в това е огромната свобода. Който е живял с мисъл и духом, с изкуството и е живял за другите, забравяйки за своето лично, на него му е много леко и свободно. Чревоугодничеството по-рано се е считало за грях. Защо? Трудно е за лакомниците извън тялото, тъй като вече няма какво да се яде. А мислената лакомия е подобна на мъките на Тантал - усещания има и много ярки, но те не дават насищане и удовлетворение. И така е във всичко, което се отнася до стремежа да се удовлетворят земните възжелания. Но музикантът може да потъва в звуци и свободно да твори, и безкрайно да се наслаждава на процеса на това творчество. Пияницата също създава вино и усилва алкохолната жажда без възможност да я насити и прекрати. И тъй, смъртта е свобода от плена на плътната материя и щастие за тези, които са изтръгнали от съзнанието нейното жилище. Към тази свобода Зове Учителят и нея Възвещава на вървящите след Него. Целият несполучлив товар от злоба, ненавист, недоброжелателство, завист и всички възжелания трябва да се остави и отхвърли, за да се постигне тази свобода. Освобождението се подготвя още на Земята, тъй като там не трябва да вземате със себе си нищо, което може да обремени и да стесни свободата на развъплътения дух. Свободата се кове сега, докато сте още в тялото, тъй като това, което свържете на Земята, ще бъде свързано в Надземния Свят. Веригите на земното робство трябва да се разкъсат тук, на Земята.

1965 г. 264. (М. А. Й.). Кой е Той? Той е Носещият ви свобода и знание. Той е Притежаващият го и Достигнал това, което на вас подлежи да придобиете и достигнете. Той е Носещият ви щастие. В Него имате въплъщение на всички ваши най-високи надежди и стремежи. Ако в Него е проявена най-високата степен на човешки достижения, ако тези достижения са възможни, то значи и на вас се дава възможност да постигнете чрез Него това, което по други пътища е непостижимо. Той е Казал просто: Аз Съм Пътят, Истината и Животът. Дошлият при Него няма да зажадне вовеки, тъй като се е приближил до непресъхващия извор на Живота.

1965 г. 265. (Гуру). Вървящият към Владиката неизменно ще достигне, ако не прекъсне своята крачка. Ако крачката остава ритмично твърда и неизменна при всички обстоятелства на външните условия, тя става гаранция за това, че вървящият ще достигне.

1965 г. 266. (5 юли). Всичко случващо се с нас може да се раздели на предвидено и непредвидено. Обикновено се радваме на доброто предвидено, когато то се осъществява. Но, както често се случва, тази радост се обръща в своята противоположност. Защо става така? Защо осъществяването на желание или мечта се обръща в източник на неприятности

или даже на страдания? Най-често човек желае само за себе си или за своите близки, тоест неговите желания са егоистични. И коренът на причините се намира в себелюбието. Този широко разпространен вид страдание е нерентабилен. Страдат и Високите Духове, но Страдат не за себе си. Страданията за другите разширяват съзнанието и извеждат малкото „аз“ извън пределите на своята орбита. Разширяването на съзнанието е задача на еволюцията на човека. Противоположният полюс на свръхличното страдание е радост, свръхлична радост, радост произлязла от скръбта. Да се порадваме на нелюбимите страдания - това е преддверие на идващото след тях щастие.

1965 г. 267. (М. А. Й.). Често съдбата се отнася много сурово именно към тези, които тя обича, които са отбелязани с печата на духа. Защо това е така? Суровостта на жизнения път, изпълнен с трудности и лишения, прави огньовете на духа да се разгарят все по-ярко и по-ярко. А лишението от земни блага и удобства на безгрижното леко съществуване прави прехода в Тънкия Свят и асимилацията на надземните условия леки и безболезнени. Лишените при прехода там няма какво да губят. А привычката да се живее справяйки се без това, към което хората привикват толкова здраво, че раздялата с него предизвиква страдание, ги освобождава от земните преживявания. Затова нямащият нищо и нежелаещият земно благополучие влиза в Надземния Свят свободен. Такъв нищ е по-богат от всеки милиардер, тъй като умирайки милиардерът не взема нищо със себе си и двамата заминават с каквото майка ги е родила. Единият е свободен, тъй като не е имал нищо, другият е свързан, тъй като е имал твърде много и е свикнал да се ползва от твърде много. Тези привычки са като налепи на духа и е трудно да бъдат свалени. Да се порадваме ако животът ни лишава от това, от което се ползват другите, тъй като в това е залогът за освобождение. Ето, ще дойде часът на прехода, а даже и няма да ви се прииска да съжалявате за това, че оставяте всичко земно, тъй като този живот е бил твърде тежък и е лишил от всичко, което привързва съзнанието към Земята. В многото лишение има много радост, тъй като всяко разбрано лишение е още освобождение от веригите на плътния свят. Правилно е Казано: не се привързвайте към нищо и няма да има какво да губите или да съжалявате за изгубеното.

1965 г. 268. (Гуру). Вече е говорено за това, че лишението в едно е придобиване на нещо друго, може би далеч по-ценно, отколкото загубеното. И ако материалното лишение се заменя с духовна находка, която вече не може да се изгуби, то няма ли това да бъде замяна на едното с друго, по-ценно и вече неотнимаемо. Мнозина ли ще разберат, че духовните богатства са по-ценни от всичкото злато на света, тъй като златото е твърде тежко, за да може да бъде взето със себе си извън пределите на земното съществуване. По този начин всичко, което притежават хората, може да се раздели на истинско достойние и призрачни богатства, тоест само случайни и временни. От тези последните можете да се ползвате само на Земята и, в най-добрия случай, не много години, докато в същото време много по-продължителното в сравнение със земното преживяване в Надземния Свят може да бъде щастливо и леко само при условие на притежаване на истинските богатства на духа. Тясната пътека, водеща в живота, предвижда натрупване на истинските богатства на духа, които не горят в огън, не потъват във вода и не могат да бъдат отнети от смъртта.

1965 г. 269. (6 юли). Суета и Безпределност – двата противоположни полюса на активността на съзнанието. Животът често поставя в такова положение, когато не може да се отклоните от потапянето в земните грижи. Но пътникът от влака или парахода знае, че всички подробности по пътуването, както добри, така и лоши, са само за пътуването. Ето такова именно усещане за временността на най-трудните и неспокойни обстоятелства и трябва упорито и настойчиво да се държат в съзнанието помнейки, че всички отрязъци от земния път са временни и крайни, макар и като цяло Пътят да е безкраен. Освен това трябва да се знае, че животът поставя в такива условия, които напрегнато учат на нещо важно и нужно. Това трябва да се види и да се използват получаваните знания за умножаване на опита, много необходим за напредъка. Много възможности се губят поради нежеланието да се учите в живота именно от това, което е трудно и понякога неприятно. Суетата звучи яростно. Устремете се към обединение с Мен. Но обикновено става обратното. В суматоката от грижи и неприятности забравят за Мен, а после се чудят, че всичко не е преминало така гладко, както би им се искало. Именно във всички условия трябва да се държи връзката с Мен. Всички трудности и грижи се дават за изпитване здравината на връзката за непрекъснатост. Прекъсваната връзка прилича на мигаща лампа – лампата може да прегори, а връзката да се прекъсне трайно. Няма да завиждаме на никого, който живее леко и приятно – това не са ученици. Колкото повече се отвърщате от суетата, толкова сближаването с Нас е по-бързо. Неподчинените обвивки пречат на пълнотата на единението с Нас, реагирайки ярко на ставащото в плътното. Ние ги обуздаваме и ги заставяме да служат на духа. Няма нищо по-печално от това когато ученикът казва: „Аз не мога да овладеея себе си“. А да се овладеееш е така просто, само да бъдеш в мислите си с Мен. Нека нагнетяването на суетата да служи като стимул за още по-голямото единение в духа.

1965 г. 270. (М. А. Й.). Ако бързащият човек има пред себе си напълно определена цел, това, което той вижда отстрани, не му пречи да се движи по-нататък. По пътя към Владиката много може да отвлича и даже да накара да се забрави поставената цел. Да загубите целеустременост – значи да излезете от Пътя или да се отклоните от него. Ако Образът на Владиката е винаги в нашето сърце, целта не може да се изгуби. Достатъчно е да си спомните за нея и целта става ярка и близка. Трябва постоянно да се помни за това.

1965 г. 271. (7 юли). Как да се уравни в съзнанието временното и вечното, своето, личното, малкото, житейското и Моето, планетно-космическото, свръхличното? Само с постоянно помнене за Мен. Нека да бушува прибойт на вълните на житейското море и рутината да крещи, нека да залива надвисналият вал, може би деветият. Постоянното помнене означава пребиваване с Мен и това Ми дава възможност да поема върху Себе Си цялата сила и ярост на приближаващия вал. Но няма да Мога да поема ако не Бъда на първо място и преди всичко останало във вашето съзнание. Първото място във вашето съзнание трябва да принадлежи на Мен, а после вече да е всичко останало. Много е трудно да Ме удържите ако между Мен и вас е допуснато нещо или нещо е поставено преди, по-близко от Мен. Трябва здраво да се държите за Мен, но трябва да знаете как. Ако знаехте колко усилия полага тъмнината, за да ви откъсне от Мен. Но ще се държим неотделимо и Аз ще Съм в съзнанието преди всичко и всички. А после е

всичко останало, което ви носи животът. В това сложно време ще бъдем заедно в непрекъснато единение.

1965 г. 272. (Гуру). Можете да проверите себе си за твърдост и упорство при изпълнение на даваните указания. Обикновено човек успява и да се огорчи, и да разстрои, и да забрави за Учителя във вихъра на неприятностите, противодействията и огорченията. Но преди да допуснете всичко това, трябва да се въоръжите с Владиката и едва след това да си позволите това, за което не достигат сили да овладеете. Тогава е по-лесно да се помогне и да се прибавят сили, за да достигнат. Не трябва никога да се забравя за най-нужното, а в моменти на особено обременяване с обстоятелства - особено.

1965 г. 273. (М. А. Й.). Изпитанието често върви на предела на всички сили на ученика и винаги му се струва напълно реално, независимо от цялото знание за нереалността на Майя и разбирането за временността на преминаващите подробности на изпитанието. И изпитваният страда тежко, тъй като тази Чаша не е лека. Затова би било огромна заблуда да се мисли, че Великите Духове, животът на които не е бил лек и които често със смърт и мъчения са Заплатили за Светлината, носена на хората, не са Страдали и че е било в Тяхна власт да намалят остротата на тези страдания. В действителност необичайната изтънченост на целия организъм е правела тези страдания особено тежки и Те не са насочвали своята власт към това да заставят хората да ѝ се подчинят, ако е настъпил Часът на Изпитанията. Ще попитате: за какво трябва да бъдат подлагани на изпитания Те, Великите? Ами че дори само за това да имате вие силата на примера как да вървите през всичко и все пак да не падате духом, да не се пречупите. Ще почетем Великите Духове с разбиране на Жертвата, която Те Носят за да утвърдят Светлината в света. И вие, преминавайки през своите изпитания, които са несравними с трудността на Техните, ще намерите сила в това победно да преминете през всичко до края.

1965 г. 274. (Гуру). По-често си спомняйте когато ви е тежко нашия шестмесечен престой на високопланинското плато, открито за всички ветрове, на такъв студ, че даже конякът замръзваше и нямаше топливо, и нямаше къде да се сгреем, и камилите умираха една след друга, приближавайки се преди смъртта до нашите палатки. И ако изпитанията не пощадиха нас, които Владиката Нарече Свои Посланици, то трябва да се разбере, че всички трябва да преминат през своите изпитания. Не са ли тези трудности признак за това, че преодолявайки ги вървим към Учителя.

1965 г. 275. (9 юли). Чувам и Указвам: дръжте се за Мен с всички помисли, с цялото разбиране и с цялата сила. Искат да ви отделят от Мен, за да ви пречупят без Мен. Задачата е: постоянно да се държи Моят Лик в съзнанието. Трябва да намерите сили в себе си да направите това. Противодействието е толкова силно и упорито, че се изисква фиксиране на вниманието не върху това, което трябва да се преодолее във външните подробности, а върху непрекъснатото единение в духа с Мен, отхвърляйки същите тези външни обстоятелства, които така упорито отделят съзнанието от Мен, въвличайки го в своята орбита. Не с тях трябва да се борите, а с това и за това да удържите равновесието и връзката и да мислите не за тях, а за Мен, тъй като всичко е в Мен: и решението, и успехът, и освобождението от обременяващите с яростта си тъмни противодействия. Победата е в себе си и над себе си. Предаването

ви на Мен, на Моята Воля се състои в това да се отделите от себе си, от мислите и от делата за себе си и от всички безпокойства и неприятности, изпълвайки съзнанието с Мен. Майя изисква цялото внимание да е към нея, а Аз Казвам, че то трябва да бъде устремено към Мен, за да пребивавате в пълно единение с Мен в тези трудни дни. Победата е възможна само с Мен, иначе няма да устоите и няма да преодолеете тъмните злонамерени хитрости.

1965 г. 276. (Гуру). Ще мислим за бъдещето. Добре е за оставащите години да се набележи план за спирално-последователно задълбочаване на утвърждаваните качества. Даже планът за деня е добър, тъй като нищо хаотично няма да преуспее. Сутрин ще си поставяме задачи за настъпващия ден. Те ще бъдат семената на бъдещи достижения. Те ще дадат плод.

1965 г. 277. (М. А. Й.). Изпълването на сърцето с Владиката е непостижимо ако любовта е пресъхнала. Но и цветята изсъхват, ако не се поливат - и това трябва да се върши ежедневно сутрин и вечер. Така и любовта към Владиката се нуждае от всекидневното ѝ принасяне на огъня на сърцето и най-добрите стремежи.

1965 г. 278. (15 юли). Още за мълчанието. Трябва да се говори колкото е възможно по-малко и само в случай на необходимост. Ако се бърби с всички според техните желания, то не може да става и дума за никакви натрупвания от психическа енергия. Ако можехте да разберете колко нужна и ценна е сдържаността.

1965 г. 279. (Гуру). Земните дела изострят способностите на духа и с това са много полезни. Ако те не бяха нужни за знаещия дух, то възплъщението в тяло и животът на Земята биха били ненужни. Трябва да се разбере ценността и значението на земните възплъщения и на опита, през който се налага да се преминава.

1965 г. 280. (17 юли). (Гуру). Предаването на крепостта на врага винаги се е считало за позор. Толкова повече предаването на крепостта на духа или капитулацията пред милостта на победилите условия. Възможно е да се окажете пред лицето на непреборими обстоятелства, но все пак духом да не се пречупите и да устоите срещу тяхната съкрушаваща сила. Твърдостта се изразява не в това сам да сломите тези условия, а в това да не се пречупите пред техния натиск и да удържите равновесието. Погрешно смятат, че победата на духа трябва непременно да се заключава в подчиняване на външното обкръжение на волята на победителя. Победата е в това настъпващият прибой на вълните на външния свят да не разруши света на духа вътре. Когато основите са се утвърдили здраво, това вече е невъзможно. Победата е в духа.

1965 г. 281. (18 юли). Ако обкръжаващото определя в много значителна степен съдържанието на съзнанието, можете да си представите колко ще се измени то след прехода в Надземното. Вас не ви интересуват подробностите от живота на другите хора на другия край на земното кълбо, тъй като вие изобщо не ги познавате и те просто не съществуват за вас. Така и вашият земен живот ще престане да съществува за вас и ще загубите интерес към него когато условията на Тънкия Свят го заменят - тогава той просто ще си отиде от вашето съзнание, както са си отишли събитията, случили се преди десетина години. Съзнанието живее с това, което го заобикаля и за тази цел се потапя последователно в плътния, Тънкия и По-Високите Светове,

обличайки се в съответстващи проводници - това е обикновеният човек. И само Архатът, намирайки се в плътно тяло може съзнателно да действа във всички свои обвивки и на другите планове на съществуване.

1965 г. 282. (М. А. Й.). Даже преминаването в друго жилище помага да се разбере колко временно е всяко обкръжение на човека. Оттук полезността на всякакви промени, придвижвания и пътешествия. Толкова по-скоро пътникът по безпределния Път ще разбере цялата призрачност на Майя и няма да счита никакви условия на живот за окончателни. Всичко не е мое и всичко е само временно - с такова съзнание ще върви ученикът през живота.

1965 г. 283. (Гуру). За вървящия след Владиката целият живот на Земята е само подготовка за Надземното пребиваване. Основите на Учението постепенно дотолкова се внедряват в съзнанието, че само с годините става явен този фактът, че се преобразява целият мироглед, променяйки коренно отношението към обкръжаващото и само при особени условия съзнанието отбелязва стъпалата, преминати от духа. Трансмутацията на същността се осъществява извън обичайното внимание, преобразявайки вътрешния човек.

1965 г. 284. (20 юли). Земното - на земното, а Висшето - на Висшето. Малцина могат да разберат тази формула на живота и въздавайки Кесаревото на Кесаря, тоест земното на земното, вече забравят за Висшето и не оставят нищо за него. Примиряването на противоположностите на земното и небесното е едно от най-трудните. Но ако цялото свое мислене се отдава само на Земята и на земното, то при прехода в Тънкия Свят човекът ще се окаже с недостатъчно натрупвания за съзнателно пребиваване в него, тоест той няма да има с какво да живее там предвид на това, че в земния си живот той не е натрупал нужните за това елементи. Затова при всички условия на земното съществуване е необходимо все пак да се намери време, за да се помисли за Висшето знаейки, че всяка такава мисъл е благо и че тя ще даде добри следствия, толкова нужни за Надземното пребиваване.

1965 г. 285. (М. А. Й.). Да, това е вярно, всеки дух има свой таван на издръжливост, след който идва вече не укрепване, а разрушаване. Учителят не допуска този предел да бъде преминат. Но все пак често ще се налага да се върви на предела. Не приемайте предела като условие за разрушаване, тъй като силите на духа са неизчерпаеми, когато са съзнателно призовани.

1965 г. 286. (Гуру). На път не мислят много за това къде ще се наложи да спрат за нощувка или за известно време. По пътя към Безпределността и ние няма да се замисляме над неблагоприятността на временните спирки. Всичко това неизбежно ще премине.

1965 г. 287. (23 юли). Дисхармонията на мисленето в изтънчените организми обикновено предизвиква и физическо неравновесие, тоест болест. Дисхармонията във всичките ѝ видове се отразява пагубно върху микрокосмоса на човека. И се налага отново да се възстановява равновесието във всички проводници. Равновесието на духа е най-добрата защита от болести и най-добрата профилактика.

1965 г. 288. (25 юли). Но как, все пак, ходейки по Земята и без да се откъсваме от нея да се държи постоянна връзка с Висшия Свят? Само с напрегнато усилие на волята и отвореност на сърцето към Мен. Само разбиране не е достатъчно, нужно е влечение и сърдечно желание

към явленията на горния Свят. Даже логиката не помага. Логически знаете, че преходността, непостоянството и временността на суетата и грижите на този свят са потресаващи, но въпреки това съзнанието се потапя презглава в тях, затъвайки в илюзиите на Майя. Още и още трябва да се правят опити да се обуздаят мислите и въображението така, че Моето да господства в съзнанието над суетата. Под суета се разбират делата на този свят, звучащи толкова ярко днес, за да се заменят утре с други, звучащи не по-малко интензивно.

1965 г. 289. (М. А. Й.). Също така напрегнато и също така старателно хората са строили градовете и жилищата, които сега са в развалини. И също така ще бъде разрушено и ще се покрие с вода или с пясък всичко това, което сега се строи от човечеството. Нека тази смяна на люлките на всяка цивилизация и центровете на култура да послужи като нагледен пример за различието между вечността и преходното. Нужна ли е грижа за строителството през този век? Нужна е и е необходима. За какво? За разрушение от вихъра? Не, не, това не е нужно само по себе си, а единствено само за да се изострят и изтънчат способностите на духа и да се умножава опитът му, толкова необходим за Космическото Творчество. Космическото Творчество, което е бъдеща съдба на всеки дух, изисква опитните натрупвания от всичко, което може да даде животът на Земята. Нито едно усилие или находка не остават безплодни - всичко ще послужи някога и всяко натрупване ще стане творческа възможност. Създателите и Строителите на световите са били длъжни да преминат дългия стадий на човешката еволюция, за да станат такива. Владиката Води човечеството към Висшето Творчество на живота, като блед прообраз на който служи всичко това, което сега се твори от човека на Земята.

1965 г. 290. (Гуру). Главното е да се остави следа след себе си на Земята и оставеното за хората да може да им послужи за благо. Оставеното ще бъде ценно дотолкова, доколкото дава на хората Светлина. Полезността на преминатия живот ще отчитаме според ценността на оставеното наследство. Мисията на живота на всеки дух се заключава в това да остави нещо след себе си на тези, които ще живеят след него. Величието на духа се измерва с ценността на оставеното наследство. Благо на тези, чието достойние може да се причисли към съкровищата на човешката Култура. Благо на тези, които има какво да оставят на хората след себе си.

1965 г. 291. И тъй, ако смятаме, че смисълът на целия труд на човека, с който той се труди под слънцето, се заключава в този труд, то целият той се лишава от смисъл, тъй като всичко на Земята е обречено на унищожение във времето и тогава животът на човека става безсмислен. Но ако се знае, че духът на човека е безсмъртен и че трудът изостря, изтънчва и натрупва способности и таланти на човека и, отлагайки нетленни, неунищожими във времето натрупвания в Чашата, той кристализира в нея съкровищата на неговата превъплъщаваща се Индивидуалност, и че неговата смъртна личност е само временен слуга на неговата Неумираща Триада, то всичко, творимо от човека, придобива най-дълбок смисъл и значение. По такъв начин смисълът или безсмислието на живота зависят от познаването на основите от човека. Хората безсмислено сноват по планетата, тъй като са отхвърлени основите на Истинското Знание. Някога Казах: "Каква е ползата за човека от целия му труд, с който той се труди под слънцето". Сега ще Добавя:

ползата от труда е огромна ако се знае, че с него се натрупва опитът, толкова нужен вече не за земното, а за Космическото Творчество. В пространството духът може да твори с мисъл. Основа на творчеството е знанието. Знанието се придобива с опита на дълга редица земни въплъщения. В това е смисълът на съществуването на човека на Земята. Но Земята е само етап или стъпало по Безпределния Път на човека от звезда на звезда. На Далечните Светове, на Висшите Планети творчеството на човека е много по-високо и изтънчено. За да се участва в Космическото Творчество в широк размах само Земята не е достатъчна. Стъпалата на Космическото Творчество продължават в Безпределността. Предназначението на човешкия дух е велико. И великият смисъл на труда се заключава в това, че довежда човека до безкрайните възможности на Космическото Творчество.

1965 г. 292. (М. А. Й.). Когато съкровено разбираме на живота озари съзнанието, тогава в него ще започне да се утвърждава усещането на Дните на Живота на Владиката, който не е от този свят. Той е Идвал в света. Той е Бил в света, но Неговият Свят е бил, е и ще бъде не от света на земните преходни условия, в които са живели, живеят и още дълго ще живеят хората. Светът на Космическата Действителност се намира от другата страна, над всичко, с което обикновено живеят и са заети въплътените. Външният свят на Далечните Светове вече рязко се различава) от земния свят. Там има своя очевидност, своя видимост и своя Майя. Царството на Владиците, Царството на Планетните Духове е от света на Космическата Действителност, която е извън пределите на всичко временно и преходно. Но тя съществува и Магнитът на Великото Сърце увлича в нейната орбита готовите за еволюция съзнания. Тези, които могат съзвучно да отговорят на Зова, биват въвлечени в полето на притегляне на Светлината и съзнателно встъпват на Пътя, който се превръща в Път на безпределния възход.

1965 г. 293. (Гуру). Посланиците на Йерархията, Доверените на Владиката Носят върху себе си печата на микрокосмоса на Братството. В Тях може да се види, наистина в по-малка степен, тази Светлина, която Излъчва Фокусът на Великото Сърце. Те са видимите Посредници между човечеството и Този, Който Невидимо Видим Стои на стража за него. Осъзнаването на това дава радост, увереност, смелост и способност за дерзание на тези малцина, на които се е паднало щастието да срещнат в своя живот Вестителите на Йерархията. Да почетем с разбиране тези възможности за среща с Тези, Който Самият Владика е Изпратил в този свят, за да донесат на света отсъденото Благо и неотложната Вест.

1965 г. 294. (26 юли). Ще проявим разбиране на живота и тогава може да бъде осмислена всяка крачка. Ще попитате за какво те вършат едно или друго дело. Ще получите най-неопределен отговор. В най-добрия случай той обхваща най-близкия отрязък от време. В редки случаи - по-продължителен. И при малцина продължава извън пределите на даденото въплъщение. Но нишката на живота е протегната в Безпределността, а заедно с тази нишка и всичко това, което върши човек. Трябва само да се осъзнае непрекъснатостта на всичко, което се случва наоколо, непрекъснатостта на жизнения поток. Той се влива във вечността, както реката се влива в океана. Владиците са Говорили на хората за вечността и вечния живот, но пазарната очевидност е закрила със себе си огнената действителност. И отново Идваме в света да отворим отново очите на хората за вечната правда на Битието. Удивително е колко

бързо забравят те преподадените основи, затрупвайки ги със собствените измислици. Достатъчно са два-три века, за да бъдат основите на Учението покрити с ненужни наслоения. Истината е проста, но е трудна за прилагане в живота. Къде по-просто е да се подмени тя с външни условности безумно механично изпълнение на измислени правила. След правилата следва неоспоримата догма и мъртвата буква застава на мястото на Основите. Така е било винаги и, за да не подмени разсъдъкът със себе си пътя на непосредственото познание, у всеки има сърце и всеки има възможност за пряк път към Нас. За дошлите няма да има отказ. Нашите Призиви пробиват пространството, но всеки трябва да дойде сам, със своите стъпала и устрем на сърцето.

1965 г. 295. (М. А. Й.). Радостта за бъдещето е в Близостта на Владиката и в съзнателното сътрудничество с Него. Това бъдеще се полага сега с живота всеки ден. Всеки ден може да го приближи или отдалечи - зависи от посоката, определяна от волята. Всяко действие на човека не е нещо отделно или самостоятелно, а е само звено от безкрайната верига от причини и следствия, идващи от миналото, през настоящето, към бъдещето. Всяко действие е прообраз и зърно на бъдещи дейности. С това са много значителни мислите като семена на бъдещи постъпки. Мислите може да се разглеждат като мост към бъдещето. Те ще понесат духа в съзвучните им сфери. Бъдещето се кове с мисъл. Дръзновението е ценно, тъй като то откъсва съзнанието от обичайните и привични пътечки и с помощта на мисълта твори небивали възможности, тъй като за мисълта няма невъзможно. На пръв поглед какво е общото между невидимата и нечувана мисъл и реалното осъществяване на бъдещето. В това е силата и могъществото на мисълта. Бъдещето принадлежи на нас, тъй като в него ние можем да творим с мисъл всичко, което позволява въображението. Няма предел за творческите възможности на мисълта. Учителят приветства смелото творческо дерзание на мисълта.

1965 г. 296. (27 юли). Личността е синоним на ограничеността. Затова Нашите привързаности, дружба, любов и разположение носят не личен, а Индивидуален характер, тоест продължават далеч извън пределите на едно въплъщение. Когато Ние Говорим за Близост с Нас, продължаваща хилядолетия, Имаме предвид именно това условие. Индивидуалността не е ограничена в едно въплъщение, в течение на което живее личността и индивидуалните дела са явления с голяма продължителност. Именно продължителността, обхващаща векове и хилядолетия, служи като отличителна особеност на нашите дела и Нашите начинания. Тъй като Ние Живеем и Живеем съзнателно във вечността, и колкото по-голям период от време обхваща Нашата дейност, толкова по-близко е тя до Безпределността. Обърнете внимание на това какви огромни разстояния във времето обхващат някои пророчества. Огненото съзнание се издига над условието на времето и прозира в огнените далечини на бъдещето. Това бъдеще е начертано от Нас, то е определено с това, което се нарича Велик План. В него няма място за това, което изпълва личния живот на обикновения човек в съвременността. Това е Планът на Нашето съществуване и Ние Сме се Стремили да въведем Нашите ученици в орбитата на Нашите далечни действия и да ги приобщим към живота извън пределите на личния свят. Отказът от личното не е жертва, а просто замяна на малкото с голямо и огромно. Космическите грижи са не по-малко насъщни, отколкото

грижите на текущия ден на човечеството, тъй като засягат и определят неговото бъдеще. Трябва да се разбере цялата дълбочина на Майя на личния свят, за да се излезе в простора на пространствения живот. И когато Казвам, че Искам Дните на Моя Живот да се утвърдят във вашите дни, с това ви Устремявам в Сферите на Живот на Владиците. Колко лични малки светове са се разпалвали и угасвали с всяко ново възплъщение на смъртния човек. И къде са всички те, тези малки светове, с които така ярко и напрегнато са живели някога възплътените на Земята духове? И къде ще отидат тези малки светове, в които сега живеят хората, страдайки, мъчейки се, радвайки се и преживявайки временните усещания на земния живот? Всички те също така ще угаснат и ще слязат от сцената, както са слезли живелите преди. Затова Ние се Стремим да пренесем вашето съзнание на плана на непреходното, който е свързан с Безсмъртната Индивидуалност на човешкия дух. За да станете от временни безпределни трябва съзнанието да се пренесе в Безпределността и духом да се издигнете над преходността на временните условия, в които и с които живее личността на човека при неговото възплъщение в плътно тяло. Колко напрегнато са се Стремели всички Велики Духове, чиито имена са отбелязани в историята на човечеството, да откъснат съзнанието на хората от малкия свят на личните преживявания и да им разкрият Новия Свят на бъдещето и непреходното, извеждащ ги в сферите на Космическата Действителност. Трудът на тези Просветители е бил неизмеримо тежък, тъй като човешкото съзнание както сега, така и винаги е било далеч от всичко, което се е отнасяло до познаването на Висшите Светове. И сега на хората отново се дават нови възможности да се приближат до Безпределността чрез Учението на Живота и да достигнат стъпалото на непрекъснатото съзнание, тоест на фактическото Безсмъртие.

1965 г. 297. (Гуру). Разлъката служи като най-добро изпитание за устойчивостта, предаността, любовта и дружбата. Когато тези качества се усилват от разлъката и нарастват в своята огненост, те тържествуват победно над временността на раздялата. Тъй като в действителност в духа може не само да не се откъсват от своите близки, а обратно, да задълбочават и усилват връзката. Срещата е неминуема, тъй като магнитът на сърцето неизменно ще привлече желаното. И ще бъде радостно да се срещнете в лъчите на чувствата, нараснали през времето на тази разлъка и укрепени съзнателно и грижливо с всекидневното спомняне.

1965 г. 298. (28 юли). Дори от доброто хората се стараят да направят лошо. Колко благи начинания бяха утвърдени от Нас. И доколко бяха изкривени те. Тъмните сили се стремят да внесат във всичко свои корекции, за да заменят Светлината с тъмнина. И ще пречат и ще изопачават всичко, докато настъпващите срокове и идващите вълни на огъня не направят невъзможно тяхното пребиваване на планетата. Идващата Епоха е знаменателна с това, че с края на Кали Юга се прекратява властта на тъмнината над човечеството и светлите съзнания ще получат възможност да стоят на кормилото на управлението. В някои страни те стоят и сега, но страшното противодействие на тъмната йерархия парализира техните най-добри начинания и задържа законното течение на еволюцията. Ние Търпим до срока и Сме Търпели, но ето че настъпи срокът и Князът на този свят е унищожен. Породеното от него зло е огромно и неговите сътрудници още продължават своето черно

дело. Но без главата те са лишени от предишната си сила. Болшинството от тях, стоящи по-долу, даже не знаят, че техният глава е унищожен. Йерофантите на злото старателно крият това, за да не отслабят своите редове. Разгулът на тъмнината показва, че това са последните нейни опити да се удържи. Последният удар, който ще съкруши тъмните, ще бъде страшен.

1965 г. 299. (Гуру). Защо се Указва да се изтърпи до края? Не е ли затова, че преди края обстоятелствата са дотолкова нагнетени, че не се вижда никакъв просвет и краят не се вижда. Това е особено опасна илюзия на Майя. И често, не виждайки изход, воинът хвърля оръжието в боя, ставайки беззащитен пред врага. Това се случва обикновено тогава, когато трябва особено здраво да се държите за Водещия, не отслабвайки нито за миг връзката с Него. Връзката с Йерархията трябва да бъде постоянна. Прекъсващата се връзка, връзката според настроението е опасна с това, че по време на прекъсванията човек е беззащитен, което се използва от тъмнината. И в радост, и в мъка, и при всички и всякакви настроения сребърната нишка на връзката трябва да бъде нерушима и постоянна.

1965 г. 300. (29 юли). Естествената смърт на физическото тяло от старост не е по-сложна от заспиването: тя е проста, лека и безболезнена. Тялото се е уморило и се е износило, и съзнанието, свързано с него, е изчерпило дадените възможности на плътния свят. Преходът в Тънкия Свят при обикновените хора става несъзнателно. Съзнанието се пробужда след отдиха-сън, постепенно усвоявайки съвсем новите условия. Животът в Тънкия Свят е според съзнанието, а съзнанията се различават по своите натрупвания. Развъплътените пожънват обилно от своите мисли. Бедно е съществуването на нищите по мисъл, особено при мълчащо сърце. Където е мисълта, там е и съзнанието, там е „аз-ът“. Всичко е сега и тук. И даденото обкръжение представлява единствената реалност за човека. Обкръжението се създава от магнитното притегляне на енергиите, събрани в аурата на преминалия. Устремът в този случай има решаващо значение. Така също и последната мисъл преди смъртта определя направлението. Този, който твърдо знае накъде и към кого отива, обикновено достига и получава желаното. Сред безумно и безцелно мятаните се духове твърдото решение и ясно поставената цел обуславят съединението с нея. Съзнателно вървящият към някого или към нещо непременно ще достигне. Тъй като там всичко се движи от мисълта и мисълта има главно значение. Развъплътеният облича мислено себе си в привычната или желана дреха, строи жилище с мисъл, ако се нуждае от него, с мисъл привлича съзвучни духове и другите условия. Сферите на Тънкия Свят са твърде разнообразни и удовлетворяват всички стремежи на човека, принуждавайки го да се съчетае с привличаните от мисълта условия. Привързаността към земните преживявания затваря съзнанието в съответстващото обкръжение. Всеки има каквото иска или това, което страстно е желал. Добре е да се преминава в този свят без земни и телесни желания, тъй като те не получават естествено удовлетворение. А тяхното неестествено разпалване поражда жажда от неудовлетворените желания, които болезнено изгарят с огньовете на ненаситените страсти. Низшите огньовете в Тънкия Свят са много болезнени. За неземните, тоест не грубо материалните стремежи са налице всички възможности те да се удовлетворят и наситят. Художникът, поетът и музикантът, строителят или мечтателят намират

неизчерпаеми възможности да насищат своето съзнание с нови находки. Областите на тънкото творчество са безгранични. Нямащият нищо може свободно да влезе и да притежава всичко, тъй като не е привързан към нищо. Освобождаването от земните притегляния и земните преживявания е основно условие за надземна свобода. Трудно е даже да си представите какви ограничения налага върху човека принадлежността му към определен народ, епоха, класа, общество и всичко това, с което живее даденият век или даденото време. Тъй като всичките тези форми човек отнася със себе си в Тънкия Свят и, неосвободил се от тях на Земята, продължава да ги носи със себе си и да живее под властта на техния психичен потенциал. Трудно е да си представите, че диваците продължават да носят пръстени в носа и ушите, а които са по-високо - звезди и фракове, и всички други отличия на своето време. Всичко това изглежда нелепо за просветеното съзнание. Но трябва да се привикне към всичко, към цялото разнообразие на тези форми, в които се проявяват енергиите на човека и които той отнася със себе си от Земята. Не само диваците с пръстени в носа или хората във фракове, но и фанатиците от всички разновидности и цветове, и особено религиозните, донасят със себе си в ярко изразени форми всичко това, което са считали на Земята за неоспорима истина на своите мирогледи. Там може да се види всичко това, облечено във видими форми. Всички видове ад и рай са запечатани в различните слоеве на извънплътния свят. Да се изучава този свят е много интересно и увлекателно, но само при условие на чистота на изучаващия, тъй като е лесно да се заразите с еманациите на низшите слоеве и да бъдете въввлечени в сферите на тяхното магнитно привличане. За някого смъртта е много страшна, а за друго е освобождение и възможност за най-интересни опити, наблюдения и изучаване на пространствения живот. **1965 г. 301. (М. А. Й.).**

Надземният Свят е толкова богат, толкова разнообразен, толкова наситен с възможности, че хората, преминали там, бързо забравят за Земята и обикновено нямат желание дори да поглеждат към Земята. Разбира се, имаме предвид повече или по-малко развитите съзнания. Там има твърде много работа и е възможно да се учите. Пространствената работа увеличава докосналите се до нея. Този, който лети свободно в Надземното, вече няма да бъде привлечен от никакви земни способности на придвижване, даже и със самолет. Самият процес на полета е удоволствие. И пространството е отворено, и любимата работа е винаги на разположение. И Учителят е близък. Преходът в другия свят е радост за прозрения дух и желано освобождение от оковите на материалния свят.

1965 г. 302. (30 юли). Борбата със суетата за първенството на съзнанието на Учителя ще изисква много сили и внимание. Ненапразно подвижниците са се отдалечавали от обичайния свят и в уединение в горите и пустините са намирали възможност да се отвърнат от всичко, което така ярко остава в условията на обикновения живот и все пак да преуспяват в най-нужното. Именно трябва да се намери равновесието или златната среда между земното и небесното, за да може и земното да не се забравя, и висшето да не претърпи ущърб. Този път са нарекли златен. По-добре е той да бъде наречен тясна пътека, водеща в живота. Разбира се, земното изисква внимание. Такова внимание трябва да му бъде оказано и да му бъде отделено време. Бедата не е в това, че човек си позволява да мисли усилено за нещо, а в това, че, помисляйки усилено, той не намира в себе си сили изцяло да се откъсне от тези мисли и да се

заеме изцяло с други. Недопустимо явление е когато мислите се натрапват на съзнанието въпреки желанието или решението на волята. Образът на Учителя може да помогне да се избира нужното направление на мислите. Дисциплината на мисълта е едно от основните условия на ученичеството.

1965 г. 303. За какво да се безпокоите, когато самият живот предлага подлежащите на усвояване уроци един след друг. Добре е когато може да се намери решимост да се усвои всеки от тях напълно и докрай. При известно внимание не е трудно да се отбележи как от страна на Учителя се подава нужната помощ. Успешното изпълнение на задаваните уроци влече след себе си нови, с което се достига непрекъснатост на обучението.

1965 г. 304. (М. А. Й.). Затова и суетата се напъга с всички достъпни тъмни способности да отвлича съзнанието на ученика от Учителя. Те са готови на всичко, на всички мерки и хитрости, стига само да отвлекат от най-нужното. Ето защо всяка работа - и голямата и малката, е най-добре от всичко да се започва съвместно с Водещия. Няма големи и малки дела, тъй като всички те изискват внимание и мисли. И ако всичко се извършва съвместно с Учителя, то отделянето на мисленето от Него става невъзможно. Владиката Каза: дръжте се за Мен здраво всяка минута, във всички дела. Следователно решението е само в неотклонното следване на дадения Указ. В големите и огромни дела не е чак толкова трудно да се държите заедно, но да се научите да бъдете заедно в малките дела на деня е много по-сложно. И често изглежда, че тези дела са толкова малки и нищожни, че даже е неудобно да се въвлича Учителят в тях. Но нали същината на Указанията не е в делата или дребната заетост, а в това съзнанието постоянно да има пред себе си Учителя и да не се отвлича от единението с Него от нищо: нито от голямото, нито от малкото. Същността на Указа е насочена не към делата, а към непрекъснатостта на обединението с Учителя в духа.

1965 г. 305. (Гуру). Съзнанието, издържало изкушението да бъде отвлечено от Владиката от суетата и грижите на текущия момент, при освобождаване от тялото и при желаната среща изцяло ще се изпълни с впечатления и възприятия от вече напълно друг, съвсем различен порядък. И тогава вече няма да ти се налага да се бориш така упорито за утвърждаване на Светлината в съзнанието, както това се налага да го правиш сега. Вървящият към Владиката с Него и ще пребъде, ако премине успешно неизбежните изпитания. А засега ще утвърждаваме единението с цялата сила на духа, без да се отвличаме от него с нищо, изпълнявайки всички дела обединени в съзнанието си с Владиката. Трябва да се постигне това, че отвличащото да стане утвърждаващо единението. Това може да се достигне в съвместно водените действия, независимо от това големи ли са те или малки.

1965 г. 306. (31 юли). Взаимодействието на човешките аури е много сложен процес. Такова въздействие на една аура върху друга се случва при всяко съприкосновение. Ауриите взаимно или се осветяват, или се затъмняват. Нито един контакт не остава без следствия. Мълчаливите при това често печелят, тъй като словесният обмен усилва следствието. В общезжитията взаимодействието е особено продължително и постоянно. Живеейки сред хората е невъзможно да се оградите от тези влияния. Най-важното при това е да се удържи индивидуалния характер на собственото съзнание и да не му се позволи да се разтвори под въздействието на

колектива. Има изтъкнати хора, които не само са удържали своето духовно богатство, но и щедро са го споделяли с обкръжаващите и са издигали общото ниво на мислене. Но слабите духове обикновено се поглъщат от масата и стават като всички. Магнитът на силните духове намагнитизира по-слабите духове. Народните вождове по такъв начин влияят на целия народ. Силната аура може да оздрави цяла местност. В нейна помощ идва силната мисъл. Нищо не размагнитизира толкова аурата, както бърборенето и ненужните разговори. Тъй като болшинството хора много обичат да говорят, то съдържаността не е чак толкова трудна даже при общуване с хората. Слушаният винаги губи по-малко, даже при различие на излъчванията. Опазването на собствените натрупвания от потъпкването им от невежеството е задължение на ученика.

1965 г. 307. (1 август). (М. А. Й.). Много важно е да се разбере смисълът на предлаганите от самия живот преодолявания, за да се продължи успешно по пътя. Неразбирането на смисъла лишава от силите, толкова нужни за победата. Ако Учителят поставя в определени жизнени условия, Той Има предвид крайното благо и точно набелязана цел. Няма безсмислени изпитания. Тъй като тогава самата идея на ученичеството губи своя смисъл. Обикновено задачата се пояснява преди или след нейното изпълнение. Твърдението „Да бъде Твоята Воля“ крие в себе си несломима вяра в мъдростта на Този, Който Води. В живота на ученика всичко е пълно с най-дълбок смисъл. Няма ненужни явления. Важно е да съумеете да видите и разберете за какво именно се дава поредното изпитание.

1965 г. 308. (Гуру). Слабостта на духа е непростима дори само заради това, че всичко слабо е негодно за еволюцията и отива за преработка, затова е добре да се научите да бъдете силни и при успех, и при неуспех. Тук се говори не за външната победа над нещо, а за това духът да не бъде сломен нито тогава, когато побеждава, нито тогава, когато обстоятелствата са по-силни от него. Тогава е изглеждало, че външните обстоятелства са победили Христа и тъмнината е тържествувала за своята привидна победа, но в действителност е Победил Той, тъй като е Победил в духа и Неговият Дух е Победил света и стоварилата се върху Него тъмнина.

1965 г. 309. (2 август). Ако деветдесет и девет опита да се постигне нещо са се оказали неуспешни, а стотният се е удал, няма ли това да бъде победа? Колкото и неуспехи да се е наложило да се преживеят, успехът неизменно ще дойде, ако не се прекратят повторните усилия. Когато законът е известен и се знае, че успехът е възможен, трябва да се повтарят опитите дотогава, докато последният не се увенчае с успех. Водата дълбае камъка, а мисълта – пространството. И няма такива препятствия, върху които да не би могла да въздейства мисълта и да ги отстрани. За преодоляване на упорството на вредните противодействия трябва да се приложи формулата: водата дълбае камъка.

1965 г. 310. (4 август). Сине Мой, там, където съзнанието не е готово, думите са безсилни. Готовността на съзнанието се създава с времето в условията на съответстващи стремежи. Средата е фактор, цветовете на който се налагат върху съзнанието и неговите стремежи, докато в същото време този фактор няма самостоятелно значение. Затова едно и също обстоятелство може да има напълно противоположни въздействия върху двама души. Не самият фактор, а съзнанието налага

върху него рамките на определено въздействие. Самото съзнание определя степента на влияние върху себе си на едни или други жизнени условия. И „тежкият чук“ на съдбата кове острието на духа, закалено и здраво у едного, докато в същото време същият този „чук“ троши слабото и неустойчиво съзнание. И думите „тежкият чук троши стъклото, но кове стоманата“ показват достатъчно точно как ударите на съдбата могат да въздействат върху различните хора. Причините за укрепващите или отслабващи духа въздействия трябва да се търсят не в самите въздействия, а в духа на човека. Силният само става по-силен от тежките удари на съдбата, но всичко слабо и негодно за еволюция се обезсилва и слабее. На еволюцията са нужни силни духове. Духът, растящ по сила, Ни радва. И много Съжالياваме, когато Виждаме как се огъва готовият да се пречупи под вихрите на живота слаб дух, не желаещ да осъзнае своите неизчерпаеми сили. Тъй като духът е несъкрушим и силата му е огромна, когато е призвана за действие.

1965 г. 311. (Гуру). Нищо няма власт над съзнанието на човека, ако той самият някога не е дал тази власт над него, но ако той я е дал, той може и да я вземе обратно, тоест да се освободи от това, на което някога е позволил да властва над него.

1965 г. 312. Подражавайки на Учителя, ученикът се потапя във възможностите на Висшия Свят и неговият вътрешен свят става, подобно на Света на Учителя, също не от този свят. Той живее в плътния свят, той добросъвестно и честно изпълнява всичко, което изискват от него условията на живота, но съзнанието му преминава границата на обикновеното и сферата на плътната очевидност губи за него своето самостоятелно, ограничено и властно значение над неговото мислене. Той е в този свят, но съзнанието му вече не е от този свят, света на плътната очевидност, извън пределите на която за обикновения човек вече нищо не съществува. Биполярното съзнание не е лесно. То изисква равновесие. Качеството равновесие е едно от най-трудните. Малко са разбиращите значението на това най-ценно качество. Забравят, че равновесието е сила, пред мощта на която се разпръскват противодействията на тъмнината. Как да се устои срещу враждебните вихри, как да се удържат огньовете на сърцето, как да се парализира тъпото, инертно, но силно съпротивление на обкръжаващата среда? Само с равновесие на духа, което спокойно и твърдо среща вълните на настъпващите явления при пълното, чувствително и твърдо осъзнаване на това, че „даже и това ще премине“.

1965 г. 313. (М. А. Й.). Някои искат да преуспеят с концентрации, упражнения, медитации, пост и разсъдъчни разсъждения и канят в своя двор, а вие се старайте да преуспееете с вяръност, преданост, любов, постоянно помнене и неотклонност на всекидневния утвърден ритъм. Вие се стремете да утвърдите в живота на всеки ден постоянството на връзката с Невидимото и с тези, които са близки на вашето сърце, и с Този, Който ви е Призвал да вървите след Него.

1965 г. 314. (М. А. Й.). Помни неизгладимо, че всяка мисъл, устремена нагоре, неизменно ще даде своя плод и ще донесе радост на сърцето.

1965 г. 315. (Гуру). Искам да попитам: поставено ли е Нашето по-високо от своето и отдадено ли е предпочитание на най-нужното пред всекидневното? Може ли да се достигне целта, ако, вървейки към нея, от време на време се разсейваш и гледаш настрани, забравяйки за целта? Когато всичко е поставено на карта, не може да има отклонения.

Възможностите на всяко възплъщение са неповторими. Може ли да се изпуснат?

1965 г. 316. (6 август). Сине Мой, ако дори Майката на Агни Йога се е нуждаела от утвърждаване от близко стоящите, от тяхната любов и сърдечни огньове, то какво да говорим за другите, също вървящи към Светлината. Взаимното утвърждаване и подкрепа са много нужни, тъй като тъмнината е огромна и са много сърцата, мятащи стрели на злоба, ненавист и недоброжелателство. В тези условия подкрепата един друг е особено ценна. Взаимното укрепване по Пътя силно го облекчава. Пътят е дълъг и е много по-леко да не се върви сам. Всички са пътници, затова Казвам: помагайте навсякъде, тъй като хората силно се нуждаят от топлината и светлината на сърдечните огньове. И не е ли станал от това животът толкова труден, че твърде много сърца са замлъкнали потушавайки огньовете на сърцето. На хората е станало студено да живеят на планетата. Нека това да научи повече да се ценят тези, в които огньовете не са погаснали. Съумейте да забелязвате под външните наслоявания на разсъдъка същите тези огньове, които се ценят от Нас. Езикът на духа е еднакъв у всички през всички векове и у всички народи, но да се види той и да се разбере не е лесно и не е просто, и това изисква развито чувствознание и голям опит. Ако воините на Светлината се броят само по своето различие, то ще се съберат твърде малко от тях. Но радостта е в това, че макар и Знамената на Светлината във всички векове и народи да са разнообразни, тяхната същност е една и Фокусът е Един. Нека външните различия да не смущават вървящите към Мен. Езикът на духа през всички времена е еднакъв.

1965 г. 317. Тънкият Свят е многообразен и възприемането му е според съзнанието. Няма обща мярка или шаблон, който да може да се приложи към него. Даже плътният свят се възприема подчинявайки се в значителна степен на този закон. Философът, ученият, дивакът, музикантът и лихварят различно възприемат музиката и природата, и всички прояви на обкръжаващия ги свят. Толкова по-различно се възприема света където възприятията се обуславят от характера на мислите и мисленето на възприемащото съзнание. Земният опит и натрупванията на духа, и магнитното притегляне на съзвучни условия определят постъпленията на нови впечатления. Влеченията на сърцето насищат с енергия линиите на магнитните сили и обуславят отклика на всяко устремено сърце. Сърцето живее във всички светове и във всички обвивки, включително и в Безсмъртната Триада, и неговите енергии не умират във времето. Даже мисълта, за да живее, трябва да бъде наситена с енергиите на сърцето, тоест със сърдечния огън. Живи мъртъвци, унило бродещи сенки, има и в Надземния Свят. Те могат да се нарекат хула на високото предназначение на човека. Те са отвратителни за горящото сърце, тъй като вонят.

1965 г. 318. (М. А. Й.). За да се достигне до края трябва да се устои в Светлината и животът дава неизчерпаеми възможности за развитие на устойчивостта, твърдостта и неотклонността на крачката напред. Ако се облекчи животът и се отнемат възможностите да се укрепят духът и да се задълбочат неговите качества, това ще означава унищожаване на самите тези стъпала от стълбата на възхода, по които единствено духът може да се издигне. Ако много искате, ще има леки условия на живот, но вече без възможност да се сблизите с нас и с Учителя на Светлината. Решавайте сами докато още не е късно, тъй като

остава не много време за догаряне на маслото в лампите. Разберете, че съпротивлението и противодействието на средата се предизвикват именно от силата на вашия стремеж към Светлина, както и от всички злонамерени хитрости на тъмнината. Разбирането облекчава носенето на кръста на живота, който взема всеки искащ да върви след Владиката.

1965 г. 319. (7 август). Ако за пълното развитие на интелекта се изисква да се премине цял Кръг, то за развитието на някои други свойства на човешкия апарат е нужно понякога много продължително време. Затова в решението да се постигне утвърждаването на едно или друго качество или способност се налага да се върви до края, колкото и време да изисква това и колкото и повторни усилия или опити да се налага да се изразходват за това. Работата над уплътнения астрал изисква векове. Тя се увенчава с успех. Понятието недостижимост се отнася за настоящето, а понятието вседостижимост се съдържа в бъдещето, което е ограничено от Безпределността и безпределните възможности на духа.

1965 г. 320. Налага се да се спускате от небесата на Земята, тъй като до Нас трябва да се достигне по Земята. Недоумяват защо не трябва да се възнесат и в Обителта на Светлината да изковат своите бели крила за полети. Живеем в трите свята. През живота във физическото тяло всичките три обвивки – физическата, тънката и менталната вземат активно участие в него и се развиват и растат съответно до своето пълно и крайно оформяне. Тъй като всяка обвивка трябва да бъде оформена докрай и да бъде увенчана с Красота. Но дори и физическото тяло не е оформено докрай, тоест то още не е изразило в себе си принципа на свършената Красота и Хармония. Точно така също не е завършена еволюцията и на другите обвивки, макар в процеса на еволюцията при някои духове астралът вече да е изпълнил своята роля. Красотата на астралното тяло на Високите Духове е изумителна. Сияйни и ослепителни са и другите обвивки. Но с Красотата и сиянието си огненото тяло превъзхожда всички тях. Оформянето на телата е едно от най-сложните, най-трудни и много продължителни задачи на еволюцията на човека. При това трябва да се помни, че всички тела, освен огненото тяло, са временни и тяхното усъвършенстване и трансмутация са нужни именно за оформяне на огненото тяло. Велико е предназначението на човека в Космоса и само в тялото на Светлината той може напълно да го осъществи.

1965 г. 321. (М. А. Й.). Разбира се, че и Ние вземаме участие в насищането на глада на тези, които идват при Нас чрез вас. Звената на Йерархията са в пълно действие, когато тяхната последователност не се нарушава. Принципът на Поръчителството е свързан със звената на Веригата. Не може да не се наруши звеното, прескачайки най-близкото. Прескочилият остава без Ръководство. Законът на Йерархията е нерушим.

1965 г. 322. (9 август). Съзвучието на съзнанията е следствие на дълга съвместна работа и близост. За един час то няма да се постигне. Само продължителността и постоянството могат да го утвърдят. Когато Говоря за продължителност, Имам предвид срокове, излизащи извън пределите на едно или няколко въплъщения. Близостта над местните и случайни условия също ще разберем като явление, напълно независимо от тях. И всеки път, когато близостта се утвърждава въпреки тях и в явно и силно противоречие с всичко това, което става наоколо, се утвърждава истината на действителния живот на духа в пространството на всички

измерения, в които той, съзнавайки това или не, има свое битие. Човешкият микрокосмос е свързан с Безпределността и постоянно влиза в допир с нея, тъй като живее в нея. Всички проводници на човека и неговият седмореен състав свързват човека със съответстващите слоеве на пространството и задачата е само съприкосновението да стане съзнателно. Именно със съзнанието си трябва да се докосне и се докосва човекът до Висшите Светове, тъй като несъзнателното общуване с тях няма да даде нужните следствия. Тази степен на докосване ще наречем съзвучие. Говорейки по същество, всяка мисъл, която има свободен и достатъчно продължителен достъп до съзнанието, се обуславя от съзвучието. Законът за съзвучието действа точно, насищайки съзнанието с мисли по съответствие. Добре е когато този процес се осъществява под суровия и строг контрол на волята, тъй като неизживените елементи на съзнанието могат да привлекат мисли идващи от миналото и не хармониращи с достигнатото стъпало или да привлекат мисли от обкръжаващите от същия порядък, или мисли от невисоките слоеве. Нужна е постоянна охрана от негодните мисли, докато процесът на изживяване не е завършен изцяло. Докогато той завърши е нужно още дълго време да се стои на стража, тъй като драконът на сивите мисли е жизнен.

1965 г. 323. (М. А. Й.). Ще облечем нашето сърце в привлекателност с любов и доброжелателство, които изключват осъждането. Обсъждането се отличава от осъждането по това, че първото няма в себе си нито игли, нито бодли и не ранява аурата на тези, които засяга. Познаването на скритата същност на човека е допустимо, полезно и нужно само тогава, когато осъждането стане невъзможно. Осъждането при познаване на човешката природа ще породи толкова отрова, че е по-добре да не знаеш, отколкото да бъдеш разпространител на отрова и заразител на обкръжаващото. Мъдрата любов познава недостатъците на любимите, опитва се да се справи с тях и да помогне на любимия и, знаейки, все пак не осъжда. Ненавистта постъпва обратно. Там, където има осъждане, няма никаква любов. Там, където има осъждане, няма привлекателност. Пазете се от осъждането, ако не искате да загубите най-добрите приятели.

1965 г. 324. (Гуру). Сънищата често имат значение и са пълни с особен смисъл. Той трябва да се улови и да се постъпва съответно. Може да се отбележи как в миналото често са прибягвали към сънищата, за да запечатат в съзнанието на човека нужното указание. Има много исторически примери на сънища и всички те са се давали с определена цел. Ще се отнесем към тях грижливо и внимателно, стараяйки се да изпълним скритите в тях указания.

1965 г. 325. (10 август). Приятелю Мой, сърдечното съсредоточаване не изисква тези усилия, които са нужни при мозъчното съсредоточаване. Сърцето естествено удържа мисълта върху това, което обича и което му е мило. Пътят на сърцето е естествен, докато в същото време измъчените усилия на мозъка не дават желаните резултати. Вървете към набеязаната цел със сърцето.

1965 г. 326. (11 август). Мерките на духа се отличават от телесноземните. Например: земното око гледа напред, надясно, наляво и се обръща заедно с главата, за да погледне назад. За духовното око не е нужно обръщане - то може да види всичко без да се обръща. Много трудно е даже мислено да се приучите към виждане без обръщане. Така също е

трудно или даже по-трудно да си се представите извън тялото. Тялото лежи или седи на едно място, а неговият притежател се намира встрани и гледа на него от страни. Също така не е лесно да си се представите в друг град. Привичката да се мисли във физически мерки и в зависимост от положението или местонахождението на тялото пречи. Но можете да се приучите постепенно да се намирате мислено извън тялото и да се движите и ориентирате независимо от него. Именно трябва да се научите да действате във въображението си, без да бъдете свързани с тялото и неговите усещания и привички. Свързаността на духа с тялото е дотолкова голяма, че ще се наложи дълго да се учите на това.

1965 г. 327. (М. А. Й.). Всички настроения и състояния на обвивките са временни. Твърдението на Владиката „Аз Съм с вас винаги“ е безусловно и извънвременно. Това е основа от основите. На нея трябва да се утвърдите непоколебимо. Близостта е над измененията на токовете и каквото и да било друго, затъмняващо я. Желайте свобода на духа от земните притегляния и мисленето на плътта. Всичко се преодолява духом и в духа. Преддверието на победата в духа решава всичко.

1965 г. 328. (Гуру). Ако духът е несломим, нерушим и вечен, то утвърждавайки царството на духа в себе си, може да се достигне недостижимото и да се разрушат оковите на плътния свят, да се разбият веригите на робството на плътта.

1965 г. 329. (12 август). От една страна не можете да се откъснете от Земята, от друга - да се потапите изцяло в земното. Тази двойка противоположности е най-трудна за уравновесяване. Животът дава своето, своите дела и грижи, за да не се състои откъсването. Но и за Надземното и Висшето не трябва да се забравя. Трябва да има мярка при потапянето в земните дела. Учителят ще помогне да се намери пътеката на равновесието. Терзанията на духа са неизбежни, както и на тялото, и трябва само да се намери някаква точка на опора, за да не могат нито едните, нито другите да преградят Пътя. Тази опора ще бъде Учителят. Във всички трудни случаи ще се обръщаме към Него. За земния ум твърде много неща са недостъпни. Полагайки цялото си съзнание на Нас, творите нерушимостта на Пътя. Това няма да бъде възлагане, инертно и лишено от самодейност. Това ще бъде ярко осъзнаване на съвместното движение в бъдещето. Заедно - в това е всичко. Разделеността е илюзия, една от най-опасните, тъй като на нейна страна е очевидността. Утвърждаването на несъмненото въпреки очевидността ще бъде знак за избраничество на ученика.

1965 г. 330. Да се отстъпва е опасно, а и накъде? Ще отmine тежкото време. Преходът от Югата на тъмнината към Югата на Светлината е необичайно сложен. Нямаме отдиш и Дозорът е постоянен. Да бъдем заедно, значи да разделим Нашия труд и Нашата стража, и тежестта на планетното натоварване. Собствената тежест е непоносима, но тежестта на Владиката, разделена с Него, приближава неописуемо. Носите върху себе си тежестта на отговорността за Земята и може ли да се учудвате, че не е леко. Да бъдете с Нас, значи да делите с Нас и мъката, и радостта - радостта от победата над тъмнината.

1965 г. 331. (М. А. Й.). Колкото по-тежко е на сърцето, толкова по-плътнo и по-близко трябва да застанете. Най-яроостните вълни на прибоа ще се разбият в скалата на предаността и твърдостта.

1965 г. 332. (Гуру). Ако в текущата Карма нищо не може да се

измени, то това течение може винаги да се посрещне достойно.

1965 г. 333. (14 август). За усвояване основите на Учението единствено само интелектуалното разбиране на едно или друго положение е недостатъчно. Когато разбирането се вкорени толкова дълбоко, че стане изражение на чувствата и постъпките на ученика и врастне в неговото същество, тогава и само тогава може да се говори за усвояване на основите. Животът поставя именно в такива условия, когато приетото не с ума, а с духа се проверява на практика. И тогава човек вижда какво от построеното от него е върху пясък и какво - върху здрава основа. Пясъчните постройки се разсипват на прах. Остава само това, което е станало природа на ученика, влизайки в неговата същност като неотнимаема част. Често Носителите на Светлина са се стремили да запечатат със своя живот донесеното на хората знание. Цената на живота се е оказвала достойно заплащане и донесената светлина е сияела през вековете. Много труд се налага да се приложи в борбата против очевидността на Майя, тъй като нейните ярки и видими сънища са постоянно пред очите, докато в същото време вечната правда на битието е скрита от земния поглед. Но ако водата дълбае камъка, нека този пример да послужи като символ на това упорство, със силата на което се разрушават постройкита на Майя. Да, Моето Царство не е от този свят, не е от света на земните, преходни сънища, а от Света на Космическата Огнена Действителност.

1965 г. 334. (М. А. Й.). Майя на плътния свят, Майя на астрала, ментална Майя - къде е тогава действителността, ако всички смъртни обвивки пораждат Майя във всички светове? Действителността се осъзнава в Лъча на Владиката. Ще наречем живота на ученика борба за утвърждаване на действителността. Да се види тя в мяркащите се вълни на потока ще бъде победа над Майя.

1965 г. 335. (Гуру). Тя, (тоест) действителността може да се утвърждава всекидневно сред обикновения живот, сякаш издигайки се над нея. Ритъмът на общуването е много полезен с това, че е като връх на планина, издигащ се над мъглата и мрака на низините. Нека по него да стъпва кракът на вървящия към Светлината.

1965 г. 336. (15 август). Срокът между въплъщенията обикновено многократно надвишава земното пребиваване. И когато човек се връща отново на Земята, условията се променят напълно, даже и ако по кармични причини той се въплъти в същата народност. Можете да си представите доколко тези условия стават различни, ако се променя даже цветът на кожата или полът. Разбира се от това, което по-рано си притежавал, не остава нищо. И ако момиченцето помни предишното въплъщение и търси заровените пари, то това изключение не се отнася до общото правило. Мнозина помнят или си спомнят, но нищо не могат да нарекат свое. Добре е когато се обича красотата на природата - такава има и в Надземния Свят, тъй като тази любов се отнася вече към областта на непреходното. Тук се отнася и служенето на Красотата във всички видове на истинското изкуство. Красотата обхваща в себе си и всички положителни качества на духа, тъй като същността на Красотата е близка и на предаността, и на мъжеството, и на подвига. Обвивките на човека, творещ подвиг, са наситени с Красота и сияят с невидима за земното око Светлина. По такъв начин Служенето на непреходното може лесно да се извършва в обикновения живот при пълно разбиране на това, че плодовете на това Служене човек отнася със себе си. Затова то се нарича

Велико. Той може да раздели всичко, което е наоколо, на две категории неща или явления: едни той взема със себе си в бъдещето, други не може да вземе. И колко нелепи са всички придобивки без разбиране на истинския смисъл на земните предмети. При разбиране отровата в чувството за лична собственост напуска вещите, от които човек се ползва временно, знаейки сроковете и смисъла на тяхното съществуване, както и това за какво се създават нови вещи или се извършва ново строителство. Такова разбиране оправдава смисъла на съществуване на предметите, създавани от ръката на човека. Но трябва да се знае.

1965 г. 337. (М. А. Й.). И докато още не сте се научили да обичате цялото човечество със самоотвержена и непреходна любов ще разделим тези, с които животът задължава да се срещате, на преминаващи и близки. Близки наричаме хората, чувствата към които не свършват със смъртта на тялото, а се пренасят по-нататък в бъдещето, нямащо край. На близките ще отделим необходимото внимание и време, на минавачите - не повече от това, което изисква дългът или условията на срещата и правилото на учениците да помагат на всички навсякъде и винаги, където някой се нуждае от тази помощ кармично именно от вас. Не трябва да натрапваш своята помощ, но когато сърцето сочи към нея, тя трябва да се окаже.

1965 г. 338. (Гуру). Ще преминаваме през настоящето към бъдещето като по мост над пропаст. Настоящото е всичко, което е наоколо, а бъдещето е целта напред. Задръжките и спирките са безсмислени и времето не чака.

1965 г. 339. (18 август). Вниманието на хората е Майя. Истинските чувства са над нейните прояви. И в отношенията със срещнатите търсете непреходните чувства. Всички останали не заслужават да се обременява съзнанието с тях. Трябва да знаете само какво представляват, за да не се огорчавате и да не се помрачавате от това, че днес заявяват за себе си, а утре отминават и се забравят.

1965 г. 340. (М. А. Й.). Биполярността на човешките чувства изисква неизбежната им замяна с тяхната противоположност. В това се заключава особеността на астрала. Днес превъзнася, за да унижи после и отново да приближи след това. Тези люшкания са много характерни за проявите на астрала - те не струват и грош. В живота ще търсим постоянството, предаността, любовта и другите добри чувства.

1965 г. 341. (Гуру). Всичко основано на лични чувства е нездраво, впрочем, както и самата личност. Това, в което се изразява временността или временният аспект на извънвременността на духа, не може да бъде вместилище на непреходни чувства, привързаности и близост.

1965 г. 342. (19 август). Въпросът за светимостта е важен, тъй като в Тънкия Свят като източник на осветление служи аурата на човека. „Ще засветя ли?“ - се пита преминалият. Някой създава около себе си мрачина, а друг - Светлина. Действа все този същият натрупан Агни. Може да се каже, че земното пребиваване се дава именно за да се утвърди в себе си самопроизводна светлина. Самодейността на съзнанието показва вече наличието на нужните натрупвания. Излагането на чужди мисли или даже на Учение е едно, но мислите на Учението, усвоени и асимилирани, и изразяващи се в творчеството на нови самопроизводни мисли ще бъде знак за зараждане на самопроизводни

лъчи. Разбирането на разликата между репродуктивното и самостоятелно творчество ще помогне да се види това, по което се отличава съзнанието, творещо самопроизводна Светлина, от съзнанията, заимстващи я от Носителите на Светлина и хранещи се с чужди огньове. Идваме до същото - до необходимостта от разпалване на Агни, без който Светлината е невъзможна. Казвам „Устремете се“, тъй като не Мога да се устремя вместо вас. Импулсът трябва да идва отвътре на човека, търсещ Светлина. Никой не е в състояние за него да породи нужната степен на енергия, към която би могло да се приложат Нашите енергии. Донесете поне нещо. Недонеслият съдове няма в какво да приеме Светлината. Самопроизводните импулси на духа с това са особено ценни. Когато ги срещате привидно външно устремени, но нямащи това, към което би могло да се приложат енергиите на вашия Агни, разбирате Нашата скръб и думите: „И Той Искаше да Възложи ръце, и наоколо беше пусто“. Да се даде на неговото съзнание - значи да се нанесе вреда и на него, и на себе си, и на пространството. Затова са толкова ценни самоходците и затова Нашата Помощ им се Дава толкова широко. Явлението самопроизводни лъчи е толкова необичайно, че даже докосналите се до Учението не могат да се отнасят към техните носители безразлично, да не говорим вече за страничните. В това е тежестта, една от тежестите или трудностите на носенето на Светлина, тъй като реакциите спрямо Светлината могат да бъдат много болезнени поради нанасяните удари. Тъй като в многото знание има много печал и обикновено то дава на носещия Светлина малко земно щастие.

1965 г. 343. (Гуру). По-добре е да се пребивава в постоянна готовност, полагайки в заветното ковчеже само това, което ще бъде нужно за бъдещето. На събирането и натрупването на този материал могат да се посветят и всичките дни на своя живот на Земята. Нужното за бъдещето се оказва не по-малко ценно и за настоящето, тъй като свети със своята светлина на пространството и на хората. Тържествеността е необходима, тъй като как без нея да се отдели познанието от суетата. Но с нея дори суетата не е опасна, тъй като няма да може да завземе мислите и да ги овладее. При постоянство на дозора е много по-леко да се върви. Вървящият към Светлината няма да избегне противодействията.

1965 г. 344. (20 август). Приятелю Мой, достижението на степента на непрекъснато съзнание е най-висшето. То може да бъде протегнато в Безпределността на цяла Манвантара и извън нейните предели. Целта на еволюцията на човека е в това достижение. Хората говорят механично за безсмъртие, повтаряйки чуждите думи. Да, духът не умира. Но каква е ползата от това за човека, ако неговият дух е жив, а съзнанието отсъства. Безсмъртието на духа съвсем не означава непрекъснатост на съзнанието, тъй като в Тънкия Свят преминалите там нямат непрекъснато съзнание и затова не живеят. Думите „оставете на мъртвите да погребват своите мъртъвци“ са пълни с дълбок и трагичен смисъл. Това, което човек смята за свое „аз“, е смъртно. Продължителността на живота на това „аз“ е едно земно възплъщение. Човек правилно не иска да се примири с това, че то е смъртно, тъй като усеща истината за безсмъртието на духа. Но да усещаш и вярваш още не означава степен на непрекъснато съзнание, макар и да приближава към него.

1965 г. 345. (Гуру). Всяко наше начинание е прообраз на бъдещи находки на човечеството, утвърдени от Йерархията на

Светлината. Всяко ще расте в пространството и ще даде богати и благи следствия. Очевидността не е действителност. Знаещият гледа над външната видимост. Разбирайки подвижността и неизменността на Великия План няма да сбъркате, правейки си от това съответните изводи.

1965 г. 356. Защо се отлага надземното сътрудничество за бъдещето, когато то може да се осъществи още сега, когато сте още в тяло. Това е възможно ако мисълта преди заспиване бъде устремена към това всички енергии на духа да се предадат в Ръцете на Владиката, на Неговата Воля и в Негово усмотрение.

1965 г. 357. (28 август). Свободата и свързаността са в духа. Човек може да има всичко, за което само може да мечтае и все пак да бъде свободен в духа и може да няма нищо и да бъде роб на това, което би искал да има човек. Затова е безразлично притежава ли той нещо или не притежава, ако е обвързан в духа. И затова трябва да се стреми именно към освобождаване в духа от всичко, което има власт над него. Тази свързаност и тези вериги духът пренася със себе си в Тънкия Свят и продължава да се намира в това робство дотогава, докато не разбере, че никой и нищо няма да го освободи от това робство, освен самия него; отказът няма да помогне, тъй като отказът не е освобождение, а само подтискане на това, което още не е изживяно. Освобождението е доброволна и съзнателна замяна на едното с другото, на низшето с висшето, на робството със свобода. Духът, оставил тялото, отнася със себе си всичко, с изключение на низшата триада. Всичко, с което той е живял, което е желал, от което се е наслаждавал - всичко в образите, желанията и стремежите се пренася в Надземното. И ако той е живял на Земята за да похапне вкусно и е виждал в това основа на своите интереси, то не се разделя с нея и там, обкръжен от мислите, образите и процеса на преяждане. И ако той никога не е мислил при това за нищо, излизащо извън пределите на интересите на стомаха и не е допускал мисли за друг живот, то да се измъкне от тази самоналожена тъмница е необичайно трудно. Къде да се измъкне и защо, когато нито един път дори и не е помислил за това? Добре е да се разбере още на Земята в какво психическо робство живее човек на своите <...>. Как можете да видите своя психически затвор, създаден със собствените усилия, ако не се отдалечите от него макар и за миг и не се погледнете отстрани. Човекът живее под властта на различни потенциали. Познаването на основите на истинското Учение съдържа в себе си призови към свобода от робството на своите собствени натрупвания, които са наслоени около духа. Трябва да се разбере, че всичко, което съставлява личността, нейните интереси, слабости, пороци, привързаности, симпатии антипатии - всичко това не е неговото "Аз", че неговата личност умира, а "Аз-ът" остава и може да съществува без тази личност, без да губи нищо от пълнотата и богатството на живота. Само пренасянето на съзнанието в сферата на висшето "Аз" позволява да се види свързаността на духа и да се предадат сили на стремежа към свобода. Те, не искащите да виждат, не разбират, че ще стоят все така тъпо на отрупаната с храна маса, ще пият, пушат, затывайки във въображаеми форми, създадени от тяхното собствено въображение, когато бъде отхвърлено тялото. А ако попитате, много ли от чулите ще откликнат? И ако даже знаещите не намират в себе си сили да отхвърлят призрачното земно опиянение, то за какво да питаме тях, не знаещите нищо. Но знаещите ще бъдат попитани и ще се наложи да се дава отговор за всичко, затова не е ли по-добре да се направи сега всичко,

което е по човешките сили, за да се освободи духа от веригите на материалния свят.

1965 г. 358. (М. А. Й.). Водата дълбае камъка, а упорството и настойчивостта преодоляват яростното съпротивление на обвивките. Питате какво във вас се противи на утвърждаването на това, което сте познали. Ще отговоря: обвивките, вашите собствени обвивки, които вие сами сте насищали с елементи, противоположни на тези, които сега се стремите да въведете в техния състав. Те са привикнали да вибрират на мислите и желанията от земен порядък и са намирали в тях удовлетворение, а сега вие искате да ги замените с мисли и стремежи на Светлината. А те, както и преди, искат да вибрират на привичната вълна. Оттук борбата. И новото трябва да победи, тъй като виното е ново и меховете са нови. Миналото се изгаря върху огньовете на устремения сърце и се заменя с ново. Упорството на ритъма ще разруши упорството и съпротивлението на обвивките. Трябва да се прояви сила на упорството.

1965 г. 359. (Гуру). Казано е: с преданост може да се достигнат всички врати, затова с нея и достигайте. С нея ще се приближите към Нас. С нея ще устоите в борбата против своите обвивки и против невежеството на обкръжаващите. С нея и ще се отбранявате. Предаността е сила, която даже враговете не могат да съкрушат. Определяйте и приятелите според предаността към нас и към Владиката. Тази мярка е безпогрешна.

1965 г. 360. (29 август). Ние не Можем да се занимаваме с настройката на съзнанието на ученика - той трябва сам да направи това. Трябва да посвети внимание и време на това. Четенето на странични книги преди сън в голямо количество пречи. Главата и съзнанието се изпълват със странични образи и мисли. А преди сън е необходимо да се предаде желаното направление на мислите. Висшето, което притежаваме, изисква постоянна грижа.

1965 г. 361. (М. А. Й.). И в Тънкия Свят ще се наложи да се научите бързо да се ориентирате явява ли се видимата форма отхвърлена обвивка или пък е жив човек, тоест обвивка, в която присъства нейният стопанин. Това е достатъчно лесно, тъй като отличителен признак на астралната черупка ще бъде нейният автоматизъм. Няколко точни въпроси и разликата ще стане очевидна. Празната обвивка е лишена от цветове и прилича на увяхнало цвете. Бърборенето на привични мисли, лишени от жив огън, също е твърде характерно. Те могат да въведат в заблуда или дори да уплашат само неопитния. Но те могат да са завладени от недобър обитател на астралния свят и тогава работата е сложна. Там има много измамници, не по-малко отколкото на Земята. Страхът е недопустим, тъй като дава власт на явлението, внушаващо страх, над този, който се страхува.

1965 г. 362. (Гуру). Съзнанието живее със свои закони на ритъма и задължението е в това да се улови моментът на подем и да се побере в себе си всичко, което то може да вмести. Изпуснатото няма да се повтори.

1965 г. 363. (Авг. 30). (М. А. Й.). Владиката е неизменен. От това и трябва да се изхожда. Неговата неизменност е в това, че познаването на Основите и построяването на Плана върху Камъка на Вечната Основа изключват възможността за отклоняване от ясно поставената цел на еволюцията на човешкия дух и цялото битие.

Законите на Светлината са неизменни във вековете. И Основата в Скалистите Кули е здрава. И Стълбата на Йерархията е непоколебима. И тясната пътека, водеща в живота, остава все същата. Значи може да се върви без да се колебаеш, без да се съмняваш и без да проявяваш страх, тъй като Владиката е неизменен и е с нас винаги.

1965 г. 364. (Гуру). Да натрапваш своето даже на близките е недопустимо. Нека по-добре сами да дойдат. Никога не е се получавало нищо добро от натрапването на собствените мнения. Но отговорът на въпрос вече няма да бъде натрапване. Затова е по-добре да се мълчи. Желанието да говорят при хората е толкова силно, че няма да бъдете обвинени в мълчаливост и сдържаност. Хората искат да се изкажат и дори не им остава време да изслушат вас. Добре е да се приеме за правило положението, че думата е сребро, а мълчанието – злато.

1965 г. 365. (1 септември). Как искате успешно да преодолеете яростната и остра съпротива на невисоките слоеве на астрала, ако не сте се научили да преодолявате съпротивлението на обкръжаващата ви среда на земния план. А нали ще се наложи да преминавате през тези слоеве в своя устрем към Светлината, когато се освободите от тялото. Преодоляването е ключът от вратата на Висшия Свят. И то не е в това да се разруши нещо външно, пречещо на духа, а в това да победиш в самия себе това, което прегражда напредъка. Формулата, гласяща “идва Князът на този свят и няма нищо в Мен” показва такова състояние на човешкия микрокосмос, когато в него отсъстват елементи, можещи в каквато и да било форма да съзвучат на активността на настъпващата тъмнина. Тя с всички сили се стреми да открие в Носителя на Светлина поне частица, за която би могла да се залови, за да го накара да отговаря на нападението и да зазвучи в унисон. Но очистеният от тъмнина организъм не реагира, не може да реагира на злото със зло, тъй като го няма в себе си. В това е победата над тъмнината. Това не означава пасивност, а обратно – налягане на всички сили на духа в проявата на Светлината, толкова нужна за победата над тъмнината. Това не е непротивене на злото, а най-напрегната и активна борба с тъмнината по метода на вътрешното ѝ противопоставяне и победа в себе си над всичко, което би могло така или иначе, в една или друга степен да зазвучи на вълната на злото. И молитвата за тези, които не знаят какво вършат, показва висша степен на самоотричане и че действително в микрокосмоса на Носителя на Светлина няма нищо, което е от тъмнината. Даже в обикновения живот да се отговори на нападите на тъмните или на раздразнението на обкръжаващите така, че астралът да не реагира в унисон с получения удар или вълната от злоба и раздразнение, е необичайно трудно. Толкова по-трудно е това при изпитанията, на които се Подлагат Високите Духове. Колкото по-високо е стъпалото, толкова по-трудни са изпитанията. Силата на изпитанието е според силата на духа. Желаетият да достигне много привежда в движение великия Закон, според който мощният устрем предизвиква мощно противодействие както вътре в устремения дух, от страна на всичко, което подлежи на трансмутация, така и от външна страна, от враговете на Светлината и служителите на тъмнината, явни и тайни, съзнателни и несъзнателни. За побеждавания и преодолявания са Лъчът, помощта и Нашето съдействие. Само победа, друго решение няма. Няма накъде да се отстъпва. За победителя са всички токове на пространството.

1965 г. 366. (Гуру). Ще считаме за победа удържането на Лика в

съзнанието пред лицето на всички противодействия. На тази задача и ще посветим своето време и внимание. Задачата е ясна трябва да я изпълним.

1965 г. 367. (Гуру). Мнозина са си отивали от мен, получили в размера на своето съзнание. Въпросът е в друго: какво са направили те и как са приложили получените енергии. Получилите обикновено ги използват чрез своята същност. Ако тя е добра - за добро, ако е лоша - за зло. Също е необходимо да се вземе под внимание и полярността на астрала и другите обвивки, които, обръщайки се днес със своята светла, положителна страна, във времето се обръщат със своята противоположност, сенчестата страна. Всичко това трябва зорко да се отчита при раздаване даровете на духа. Малко е да се раздаде, трябва това да се направи мъдро.

1965 г. 368. (2 септември). Ние грижливо Опазваме идващите при Нас да не се докоснат до областта на забраненото Знание. Това Знание дава сила да се твори. И ако човек още не е преодолял в себе си някои свои качества и свойства, то знаейки това, което е още рано да знае, той неизбежно ще погуби себе си, извиквайки за проява сили, които няма да бъде в състояние да управлява. А тъмните са постоянно на стража, за да увлекат неутвърдилите се в Светлина ум в изкусно разставените си мрежи; иска ли това човек или не, но това, което знае, неволно или волно го прилага на дело. Но въоръженият със знанието на това, което още му е рано да знае, ще прилага и него. Причината ще породии следствие. Действието на окултните закони е толкова неовладяемо, че неготовото съзнание става жертва на своята собствена неразумност. В тези Знания има много опасност, тъй като колкото повисоко се е издигнал в тях човек, толкова по-страшно е падението. Затова от Нас са Разставени щателно вежи, зад които не трябва да се пристъпва. Желанието да се знае е законно, но преждевременното получаване на Знания е пагубно за получилите. Колко често енергиите, изпращани от Нас за творчество, се използват от получилите ги по неполезно предназначение, пресичайки с това своите по-нататъшни възможности. Ние Изпращаме Лъчи Светлина и много Скърбим когато Те се разпиляват в други направления, предизвиквайки нежелани прояви. Някои, получили, изнасят от съкровищата на своето сърце добро и се озаряват със Светлина, в други извикват за проява злите начала, дремещи в тях. Енергията Агни е една, но тя се употребява от човека в право противоположно направление, тъй като духът на човека е трансформаторът на получаваните от него енергии. Така и Съкровено Знание може да се обърне към добро или зло и е огромна опасността, когато То попада в нечисти ръце. Не трябва да се стремите към областта на забраненото Знание, докато Учителят не Подготви съзнанието и не го Утвърди достатъчно здраво в Светлината. Всичко ще дойде в своето време и всичко ще бъде дадено, когато духът бъде готов.

1965 г. 369. (М. А. Й.). В случай на неувереност в човека е добре да се вслушате в това, което казва сърцето. Неговият глас обикновено е много отчетлив, ако си поставите задача внимателно да го послушате. То се радва или се опечалява при общуване с обкръжаващите. То няма да сбърка, ако само не му попречат разсъдъчните умувания. Често мозъкът заглушава този глас, натрапвайки своите съображения. Освободен от тиранията на разсъдъка, гласът на сърцето обикновено звучи свободно.

1965 г. 370. (Гуру). Не е нужно да се твори съд над хората всеки ден. Нека по-добре всеки сам да изнесе от съкровищата на своето сърце доброто или лошото, а тогава не е и нужен съд, тъй като скритото става явно. От запаленото сърце никой няма да скрие своята същност. Всеки ще прояви себе си определено или като приятел, или като враг. Но дайте време, тъй като то е необходимо за проявяване на скритата същност на човека.

1965 г. 371. (4 септември). Приятелю Мой, в плътния свят човек живее едновременно във всичките три свята: плътния, астралния и менталния. В Тънкия Свят той също живее в три: полуфизическия, астралния и менталния - само с тази разлика, че отсъстват плътното тяло и физическият план, тъй като няма проводник, с който да влизат в съприкосновение с него. В Тънкия Свят той съзвучи с тези елементи, които са съсредоточени и отложени в тях. Когато човек умира и се отхвърля неговото тънко тяло, в ментала се извършва същото, при което законът за съзвучието се намира през цялото време в действие. Нямащият злоба, нямащият пороци няма това, с което те съзвучат със слоевете на пространството, наситени с пороци и злоба. Тези слоеве се отличават с това, че формите за проява на човешките страсти са изразени в тях необичайно остро и ярко и изкушението за съчетаване с тях е толкова огромно, че човек охотно се потапя в това, което е привикнал да върши на Земята. Влечението към тези форми е много по-силно, отколкото в земните условия, тъй като липсват обстоятелства, пречателстващи тяхното съчетаване. На Земята много неща са ограничени с човешките закони, но там желанието и стремежа не са ограничени от тях. Насън човек понякога върши това, което отдавна е престанал да върши наяве. Нещо подобно става и там, ако неизживените и незавършени импулси издигнат своя глас. Разбира се, там всяко лицемерие е без значение, тъй като това, което е било скрито под тази маска, се проявява неудържимо и напълно. За този, който е победил себе си на Земята и е приучил своите проводници да отговарят само на явления от висок порядък не са страшни никакви привличания на низшите слоеве, тъй като те нямат в него нищо, което би съзвучало в унисон с тях.

1965 г. 372. Законът за съзвучието управлява световите. Ползвайки се от него може да се установява връзка с високите слоеве на пространството. Като проводник или магнит ще служи мисълта. Мисълта може да се изпрати във всяко направление и във всяка сфера. Нейният магнетизъм ще привлече елементи съзвучни на нейната същност и ще обогати съзнанието с нови находки. Много важно е да се откъснете от своето собствено аурично яйце, за да се устремява мисълта свободно в пространството. Но за това оковите на личността трябва да бъдат разрушени. Всяка свръхлична мисъл ги отслабва. Истинската свобода се заключава в освобождението от личното начало, което, подобно на тялото, служи като тъмница за духа.

1965 г. 373. (М. А. Й.). Не е възможно тъмнината да бъде по-силна от Светлината. Следователно, ако Учителят Допуска нещо и не го Прекратява, значи има нещо, което трябва да бъде изживяно именно благодарение на ставащото. В дадения случай това ще бъде утвърждаване имунитета на съзнанието от външни въздействия.

1965 г. 374. (Гуру). Тежестта на Бремето на този свят се увеличава според растежа на духа. От това не може да се избяга. Но тя

ще ви бъде в радост, когато дойде времето да се пожъне стократно от тежестта на земното Бreme.

1965 г. 375. (5 септември). Правилно беше отбелязано, че никой и нищо не може да унищожи следствието на веднъж родената причина. Ако причината е пусната в Колелото на Кармата, нейните следствия стават неизбежни. Когато беше Казано: "Вземи своя кръст и Ме следвай" се е имало предвид именно това обстоятелство. Следването на Учителя не означава унищожаване на породените по-рано причини и освобождаването от тях се състои в това, да не се пораждат нови от същия този порядък, а старите да се изживяват съзнателно. Съзнателното изживяване на старата Карма и внимателното и грижливо пораждане на нови причини, вече Светли по своята природа, ще бъде не само носене на своя кръст, но и ускорено освобождаване от него. Бremeто на този свят вече не носи личен характер, а също и жертвата или кръста, който Поемат върху себе си Великите Духове. Мъдрият се радва, когато му се предоставя възможност да заплати старите дългове.

1965 г. 376. (М. А. Й.). А какво ще стане с това, което е породено в това възплъщение въпреки изискванията на морала? Въпросът е сложен. Ще се наложи да се изкупи и изживее всичко, тъй като причината и следствието са свързани с пряка нишка. Ако на някого или на нещо е бил нанесен ущърб от какъвто и да било вид, ще се наложи той да се компенсира. Кармата свързва с хората, на които е било направено нещо добро или лошо. Ще смятаме, че ще се срещнем отново с всички, с които сме свързани с нишки. За тези бъдещи срещи може да се помисли, за да се даде в замяна на миналото най-доброто, което може да се даде. И ако сега своя кръст се носи без възмущение, ропот и недоволство, а с осъзнаване неизбежността на кармичните разчети, то това е и мъдрото освобождаване от миналите дългове. Така ще постъпваме и при бъдещи кармични срещи. Учителят иска по-скоро да ви види заплатили старите дългове. Ще се наложи също да се помисли и за причините от ментално - астрално естество, които ще се наложи да се изживяват в Тънкия Свят. Те ще наситят със своите енергии стража на Прага и ще се наложи да се срещнете с тях в цялата им жива, изострена и възплътена в съответни форми сила по време на борбата. За това ще се подготвяме тук, още сега предизвиквайки превъзходството на духа и осъзнаване възможността за неговата победа над порожденията на стихииите. Формулата, насочена към тях: "не се страхувам от вас" ще бъде залог за победата.

1965 г. 377. (Гуру). Нишките на щастието се плетат сега с устремено към Светлината съзнание. А от тях вече може да се изтъче килимът на щастието. Така наричаме всичко това, което сближава с Нас и събира елементи на Светлината в съзнанието. Упорството и неизменността на непоколебимия устрем ще доведат до целта независимо от всичко. Лъчът води неотклонно. С него не са страшни порожденията на тъмнината. Когато сме с него, няма непреодолими препятствия. Вървим с Владиката, с Него ще победим.

1965 г. 378. (6 септември). Огънят, който невидимо за обкръжаващите се разгаря в сърцето, ще бъде и това съкровище за човека, от което няма нищо по-високо в него. Никой, освен самият човек, не може нито да го отнеме, нито да го потуши. Той му дава сила да се бори със себе си. Той му дава сила да преодолява трудностите на живота и препятствията, изправящи се като планини по неговия нелек път. Йогата на Огъня на никого не обещава лек живот и безгрижно

съществуване. Обратно, тя предупреждава за това, че според растежа на пламъка на сърцето и засилване на устрема препятствията и противодействията ще растат, че противодействието се надига от дълбините на неговата собствена същност и неговия собствен вътрешен свят ще стане бойно поле на тази борба с всичко това, което още не е изживяно в него и което подлежи на очистване. Всъщност, целият земен живот не е нищо друго, освен подготовка за по-продължителното пребиваване в Надземния Свят и всички добри натрупвания и всяко, даже малко преодоляване на несветлите прояви в себе си ще донесат своите плодове и благи следствия в Невидимия Свят, когато бъде отхвърлено тялото. Нито едно, даже и най-малкото усилие, няма да пропадне. Освободилият се от несполучливия товар в себе си и преодоляващ нещо в самия себе си ще бъде свободен от това и там. Освобождението в мисълта освобождава мисълта. В Тънкия Свят, където всичко се движи от мисълта, тя има главно значение. Може да се действа с мисъл. Мисълта е винаги в разпореждане на човека. Следователно при всички условия на земния живот той има възможност да се движи напред към далечната цел. Няма такива условия и няма такива препятствия, които огнената, устремена мисъл да не може да победи. За мисълта всичко е възможно. И освобождението е в мисълта, и робството е в мислите. Каква е ползата за човека, ако той победи целия свят, а самия себе си не преодолее и остане роб на своите собствени слабости и недостатъци и ги отнесе със себе си в Тънкия Свят, където всичко се изостря и където всички неизживени свойства надигат своята глава и болезнено жият своя притежател. Огънят, горящ в сърцето, има очистващи свойства, които при постоянство на горенето на сърцето незабележимо за самия човек постепенно го освобождават от вековните наслоявания, пречещи му да се придвижва. Но къде да се намерят сили, за да се устои, да не се пречупиш и винаги да се стремиш напред? В ритъма на всекидневния устрем, непрекъсван от нищо. Помощта винаги ще бъде оказвана на устременото сърце. Тя не може да не бъде оказвана, тъй като сърцето е магнит и мисълта е магнетична. Тя ще привлече от пространството толкова нужната Помощ, изпращана в отговор на огнения Зов на сърцето. Слънцето на Великото Сърце е достъпно за всички, които съзнателно искат със сърцето си да усетят и почувстват живителната топлина на Неговите Лъчи.

1965 г. 379. (М. А. Й.). Искам да прошепна на чувствителното ухо за това, че ненапразно сърцето се устремява към Тези, Които обича и Които са толкова далече. Устремът и отзивчивостта, зовът и откликът на сърцето се подчиняват на великия Закон за съзвучието, действието на който не могат да спрат никакви земни прегради. За енергиите на запаленото сърце няма нито време, нито пространство, нито разстояния. Затова отговорът на зова на устременото сърце е неизменен.

1965 г. 380. (Гуру). Умилението трябва да се отхвърли, а също възторжеността и високопарните думи. Трябва да се прояви суровост в разбирането на подвига, розовите мечти не са годни за живота. Суровостта към себе си и нелицеприятният анализ в своя вътрешен свят на всичко, което не е съзвучно с най-добрите стремежи на сърцето, ще помогнат да се остави долу ненужния багаж. Без излишен товар е по-леко да се върви. Свободният от тежестта на товара ще достигне.

1965 г. 381. (7 септември). Ние Насищаме съзнанието на ученика по линията на неговите стремежи. Затова той сам може да избира това, което иска да познае. Единственото препятствие пред

постигането представлява ограничената вместимост на неговото съзнание. Не Можем, Нямаме право да дадем повече, отколкото той е в състояние да асимилира. Когато неговата мисъл дори само се насочва към областта на неизвестното, някакво знание все пак започва да постъпва по канала на устремената мисъл. Устремът е магнетичен. Магнитната мощ на устрема малко се разбира. Когато се Казваше: „Чукайте и ще ви отворят, търсете и ще намерите“ се имаше предвид същия този принцип. Устремената мисъл служи като отварящ ключ. Някои Наши опити отнемат векове. Ние Хвърляме идеи в пространството и понякога преминава дълго време преди те да могат да се въплътят в живота. Но Ние Умеем да чакаме, тъй като Знаем, че за всичко си има време. Само неопитността и нетърпеливостта изискват и желаят всичко веднага и сега, в този момент, без да знаят, че всяка мисъл рано или късно в една или друга форма става реалност в плътния свят. Затова всички стремежи на ученика, наситени с настойчива мисъл, ще бъдат осъществени, дори за това да са необходими много животи. По същата тази причина Предупреждаваме предпазливо да се изразяват желанията, тъй като ако те са от невисок порядък, то и следствията ще преминат по тази същата линия. Ще Завърша с думите: „Дошлият при Нас ще получи напълно в размера на своите стремежи“.

1965 г. 382. (М. А. Й.). За миналото няма да тъгуваме, дори в него да е имало грешки. Всичко е поправимо, с изключение на предателството и оскърбяването на Йерархията. Всяка грешка съдържа в себе си неправилно приложена енергия. При осъзнаване на допуснатите грешки тези енергии могат да се приложат и използват по-разумно, изключвайки по този начин възможността от повтаряне на тези грешки. Учителят дори грешките Обръща в полза, устремявайки техните енергии за благо. В това се и състои същността на съзнателната трансмутация на енергиите на своята низша триада във висши – безличната психическа енергия да се насочва към висшите центрове за по-високото ѝ приложение. Една и съща безлична, тоест нито добра, нито зла, енергията става такава, тоест зла или добра, тъмна или светла в зависимост от това как и накъде е насочена и с какви чувства и емоции е оцветена или наситена. Прекъсвачът е в ръцете на човека и той може по своя воля да насочва енергията в едно или друго направление.

1965 г. 383. (Гуру). Огньовете се проявяват или пламват в организма постоянно в една или друга степен и те трябва да се управляват. Този, който е съумял да сдържи пламването на раздразнение или обида, или някакво друго недостойно чувство, а енергията им да превърне в положителна, вече е на правилния път. Ученикът упражнява себе си в овладяване на огнената стихия именно върху малките неща, върху малките земни чувства. Неопитността посяга към голямото, пренебрегвайки малкото. Но мъдрият разбира значението на привидно незначителните явления.

1965 г. 384. (8 септември). Ще разчленим свойствата и особеностите на личността и на Индивидуалността и ще подложим на анализ едната и другата. Личността - това е външният човек, неговото социално положение, работа, семейство, отношения с хората и неговият психически свят, изпълнен с подробностите на текущия живот, с неговите симпатии и антипатии, отнасящи се към него, неговите изменящи се Сканди и външният налеп на възпитанието и образованието - с една дума, в значителна степен всичко това, което обикновените хора подразбират

под обикновен човек. При болшинството този външен човек преобладава в своето изразяване. Той има свой вътрешен свят, който изцяло е изпълнен с елементи на външния живот и реакциите на съзнанието на него. Има хора, в съзнанието на които този външен човек и онзи, другият, вътрешният, представляващ изразение на Индивидуалността, са уравновесени: не преобладава и не е на първо място нито единият, нито другият. Но има хора, при които преобладава Индивидуалността или вътрешният човек, господарят на външния. Индивидуалността - това е скритият човек в човека, това е това същото, което се облича с външният човек, с неговата личност, за да може тази последната да изпълни поставената пред нея задача на поредното въплъщение. В нея са затворени всички висши качества на духа, можещи да се съхраняват за проява и на Високите Планове. Всички висши импулси и стремежи произлизат от нея. Тя не умира със смъртта на своите обвивки, а събира чрез всяка от тях всичко, което те могат да дадат във всеки от съответстващите им светове. Ние се интересуваме от живота на Индивидуалността, от Нейния растеж и развитие, които често вървят в разрез с желанията и стремежите на външния човек и неговите интереси. Обикновено се случва и така, че нещо твърде тежко и неприятно за личността е полезно и нужно за Индивидуалността. И тогава личността страда. Много страдания дават на Висшата Триада нужния ѝ опит и знание и приближават възможността за пренасяне на съзнанието в Нейната сфера, което означава достигане степента на безсмъртие, тоест на непрекъснато съзнание. Яркия личен свят на човека и личното съзнание затихват и се видоизменят при освобождаване от физическото тяло. Личността умира при всяко развъплъщение, Като остатъците от личното съзнание могат още дълго да замърсяват пространството. Говоря за обикновените хора. Но с всяко ново въплъщение Индивидуалността расте и натрупва толкова нужните ѝ елементи на непреходното. Наши хора са тези, при които изразяването на тяхната Индивидуалност вече надделява над тяхната временна личност и нейните обикновени земни интереси. Когато беше Казано: „Моето Царство не е от този свят“ се имаха предвид Безсмъртната Индивидуалност и света на Нейните прояви. Тя може пълно и ярко да изразява своята същност в земния свят и тогава имате проявление на Велики Духове, изпълняващи съзнателно своята земна мисия. Говорейки по същество всеки човек идва на Земята, имайки определена задача. Но често смъртната личност, потапяйки се изцяло в земните интереси и съблюдавайки само тях забравя за висшата задача, за мисията на своя живот, единствено заради която тя се е въплътила и тогава цялото въплъщение преминава безцелно, не донасяйки набеязаните следствия. Много е полезно старателно да се разгледа какви именно особености и свойства са присъщи и характерни за Индивидуалността на човека, за да им се даде храна и възможност да се развиват. Личността е само слуга и, ако щете, роб на Индивидуалността. Робът се бои от стопанина, а личността - от своя господар, от Безсмъртната своя Индивидуалност.

1965 г. 385. Когато Владиката Буда е Оставил Своето семейство, Своето царско достойнство и всичко, което е засягало Неговия външен живот, Той е Оставил Своята личност и нейния свят за да може, потапяйки се изцяло в света на Своята Индивидуалност, да изпълни Своята мисия на Земята.

1965 г. 386. (М. А. Й.). Когато говорим за самоотричане и

самоотверженост, мислим за отвъръщане от своята малка личност и от всичко, което я засяга така ярко. Именно загубилият своята душа, своята личност я придобива, тоест вече пренесен със своето съзнание в Индивидуалността се приобщава към живота на Безсмъртната Триада. Душата сякаш се придобива отново. Но съзнанието вече е пренесено от малкото лично „аз“ в голямото „Аз“. Просто се отхвърля нещо малко, за да се замени с голямо и по-ценно.

1965 г. 387. (10 септември). Първият признак за избраничество ще бъде неугасимото горене на сърцето. Ние Съдим по огньовете на сърцето. Съдете и вие по своите и по чуждите и няма да има грешки. По-точно ще бъде да се каже: не съдете, а знайте, тъй като съждението и знанието не е осъждане. А ще трябва да знаете, тъй като Моето Дело се твори чрез хората. Колко непоправима вреда е била причинена от несдържаност и многословие. Правилното решение е в това, да се освободите от личното отношение към хората и да го замените със свръхлично, тоест повече не намиращо се в зависимост от личните, нездрави и преходни чувства. Именно всичко, построено върху такива чувства, е нездравно. Критерий за това нека да бъде полезността за еволюцията или за Общото Благо. Това условие не изключва близостта духом, която продължава векове. Но тя изключва минавачите. Колко енергия и време отнемат те от малко опитните наши сътрудници. Когато личното отношение се отхвърля, грешките стават по-малко. Много нелоши съзнания са се спънали върху дребните лични миражи, докато не са се научили да виждат и четат аурата; може да се знае чрез сърцето, но чрез сърцето свободно от съжденията на себелюбието.

1965 г. 388. (11 септември). Трудно е да си представите, че целият земен живот на човека не е нищо друго, освен мираж на личната Майя, но е достатъчно да си спомните събитията от някой ден преди двадесет години и временността и призрачността на това, което е било някога, ще стане напълно очевидна. Било е, отминало е и е обрасло със забравата. И ще обрасне всичко това, което в дадения момент изпълва съзнанието с външни впечатления. Ще обрасне и целият личен живот на даденото въплъщение. От всичко ще остане само това, което е събрано от тази личност за своята Безсмъртна Триада. То ще бъде и най-нужното и най-ценното, което остава за човека от неговия земен живот. Затова може още по-ревностно, загрижено и настойчиво да се събира. Елементите на непреходното, натрупвани в Чашата, се отлагат в нея интензивно и напрегнато ако цялото съзнание е съсредоточено върху тази задача. Материал дават нужните книги, а също и размишленията. Именно размишленията над проблемите на битието на човека особено способстват процеса на натрупване в Чашата. Обмисленото, а главно прочувстваното се запечатва здраво. Ако празната дума и празната мисъл са разрушителни, то съзнанието трябва да бъде затворено за тях. Огромна е вредата от многословието и е огромна вредата от празнословието. Но още по-огромна е вредата от безотговорните мисли, които се отпечатват в свитъците на Акаша, за да отговаря някога човек за всяка. Помислена е недобра, безотговорна мисъл и даже е изразена с думи и човекът напълно е забравил за нея. Но пространството не забравя. И когато настъпи времето, то предявява своята сметка за заплащане на това, което необмислено и безотговорно е било пуснато в колелото на изпълнението. Можем да посъветваме да се говори колкото може по-малко, но не можем да посъветваме да се мисли по-малко, тъй като мисълта е гордост и

достойнство за човека. Но всяка ли? В това е основният проблем на мисленето. Ясносияйната мисъл съдържа в себе си решението. Има мисли от Светлината и има мисли от тъмнината. Изборът е в ръцете на човека, изборът е свободен и зависи от неговата воля. Възможно е така да се мисли, че да не се засрамите пред някого от своята мисъл. Осъзнаването на Постоянното Присъствие на Учителя в духа ще способства да се направи мисълта ясносияйна. В Присъствието на Светлия Лик няма да помислим за тъмнина.

1965 г. 389. По-рано са принасяли кървави жертви, после са принасяли дарове. Сега приношението е на мисъл. Принасят най-добрите свои мисли на Учителя на Светлината. Всяка мисъл е оцветена от качествата на духа - едните или другите. Оттук грижата за качествата, за да могат те със своите огньове да оцветяват мисълта, носеща в себе си заряда на Светлината. Нужни са и спокойствие и равновесие, за да се отразят върху мисълта. Трябва да се научите повече нищо да не оцветява мисълта с тъмнина. Никакви съображения не могат да служат като оправдание, ако мисълта е потъмняла и така е затъмнила своя породител и пространството. Колкото и да страда човек или неговите близки, или обкръжаващите, това не може да служи като оправдание за затъмняването на мисълта и пораждането на пространствена зараза. Затова се Указва да се запазва равновесие при всички условия и при всички обстоятелства, каквито и да са те. Няма нищо в света, заради което би могло Светлината, която е във вас, да бъде заменена с тъмнина. Съжалението и съчувствието могат да влияят твърде отрицателно, ако съжaliaващият се потапя в мрака на съзнанието на съжaliaвания. Истинската помощ се заключава в това да се залее или освети със своята светлина съзнанието на съжaliaвания и да се издигне той до степен на собствена светимост, а съвсем не в това да се угасят своите огньове в страдащото съзнание на другия човек, на който се оказва помощ.

1965 г. 390. (М. А. Й.). В своя вътрешен свят трябва точно да се определи какво принадлежи към елементите на смъртта и какво - към елементите на живота, какво е от временното и какво от непреходното. Грижата и вниманието, разбира се, се отдават на последното, тоест на елементите на непреходното. Но обикновено се случва обратното. Човек преследва това и жадува това, което не може да задържи. Необходимо е докрай да се разбере тази природа на нещата, с които обкръжават себе си хората. Само тогава може да се каже: „Не виждам вещи, които да притежавам и не познавам земни явления, които да ме владеят“. Това и ще бъде освобождение от илюзиите на плътния свят.

1965 г. 391. (Гуру). Трябва да се намери равнодействащата между изискването на висшето „Аз“ и желанията на низшето. Това ще бъде средният път. това може да се нарече път на равновесието. Всички принципи на човека изискват грижи и внимание. Но съвсем не отстъпване на низшите прояви. Всички трябва да се управляват. Безпочвеният идеализъм е не по-малко вреден, отколкото робството на своята астрална обвивка. Само волята може да ги уравни. Човекът е господар на своята мощ.

1965 г. 392. (М. А. Й.). Животът на планетата не може да се вмести в съзнанието на личността, тъй като личността обхваща своето, а съзнание вмести свръхличното. Значи вместимостта на съзнанието зависи от това доколко то е свободно от личното начало. Свръхличният живот и пренасянето на съзнанието в сферата на Безсмъртната Триада не

само не унищожават осъзнаването на своето „Аз“, но обратно, разширяват го и задълбочават, само че това ще бъде вече не малкото „аз“, а голямото „Аз“. И всеки път, когато се разгаря мисъл задълбочена в пространствено свръхличното мислене, малкото „аз“ се заменя от голямото „Аз“. Оттук полезността на мислите за Висшето. Под Висше се подразбира всичко, което пробива черупката на ауричното яйце и извежда съзнанието извън пределите на малката личност. Нейната ограниченост и временност на съществуване затварят нейното съзнание в кръга на безизходността. За да се разкъсат веригите на низшето „аз“, трябва преди всичко те да се осъзнаят. Робът, смятащ себе си за свободен няма да мечтае никога за свобода, тоест никога няма да се освободи от робството. Трябва да се осъзнае властта на низшето „аз“ над съзнанието, ако човек иска да разкъса веригите на робството.

1965 г. 393. (Гуру). Когато изпивайки Чашата със земна отрова намерите сили да кажете, че това е за благо - победата е близка. Входът се отваря от страданията или от радостта. Те са с еднаква ценност, но само от гледна точка на висшето „Аз“: низшето „аз“, приемащо върху себе си цялата горчивина на земната отрова, е твърде заинтересовано да се отклони от всичко, което го обременява. Но трябва да решава висшето „Аз“ и то не може да реши, ако не се отдели от низшето „аз“. При разделянето е неизбежна борбата между висшето и низшето начала в себе си. Целта на еволюцията е в това да победи висшето „Аз“. Ако е победило низшето „аз“, то победата е безсмислена и безцелна, тъй като низшето „аз“ или личността е обречена на смърт.

1965 г. 394. (14 септември). Ще разгледаме широко проявата на устрема. Той произлиза от устремения дух. Иначе не може и да бъде. Устремът се насочва към Учителя. Не Учителят се обръща към ученика, а ученикът - към Фокуса на Светлината. Учителят се спуска надолу само в отговор на устрема, при което съзнанието на ученика според силите си се издига до Него. Във формулата „търсете и ще намерите, чукайте и ще ви отворят“ е изразен същият закон. Енергията на самопроизводния устрем пробива слоевете на пространството и достига целта. Указът „само се устремете...“ представлява ключът, отварящ входа. Разпръснатият, тоест насоченият към различни обекти устрем губи своята сила пропорционално на разпръснатостта. Монолитният устрем винаги достига целта. Неуспехът трябва да се търси в раздробеността на мислите. Обединителят, скрепяващ монолита на устрема, ще бъде сърцето. Следователно само сърдечният устрем ще бъде най-действен. Мозъкът, подобно на окото или ухото, не функционира по-далеч от положените му граници. Но сърцето няма такива. Сърцето е орган на Безпределността. Мозъчните стремежи ще умрат заедно с мозъка. Но сърцето е безсмъртно и ще отнесе със себе си своите стремежи по-нататък. Затова Казвам: устремете се със сърцето. Сърцето изпълва с пулсация целия организъм. Само то може да изпълни с устрем всяка точка на тялото, подобно на всяка частица на устремения в полет стрела. Това и ще бъде монолитът на устрема. Ръцете работят лошо и мозъкът реагира бавно, ако не се привлече сърцето. Така е и с устрема. Шестият принцип има своята обител в сърцето. Обителта е готова тогава, когато сърцето сияе с огньовете и когато равнотопящият пламък не угасва вече никога. Неудържимото или неравномерното пламтене не е годно за устрем, тъй като поражда спазматичност на последния и също такива колебания. Равният устойчив пламък дава равност и устойчивост на устрема, който

вече не се колебае под вихрите на плътните слоеве. Ценим много когато равновесието на устрема вече не се нарушава от никакви неравновесия в обкръжаващата запалено сърце среда. Устойчивостта, постоянството и непоколебимостта на устрема и неговото равновесие. Считаме за качествата, без които то няма да бъде действено.

1965 г. 395. (М. А. Й.). Всички най-добри качества на духа, лишени от постоянство, губят твърде много от своята ценност. Затова на качеството постоянство трябва да се обърне особено внимание. Какво струва предаността или любовта без постоянство? Временната преданост и временната любов са лишени от значение. Временността и непостоянството на чувствата и привързаностите е отличителна особеност на обикновения човек. Ученикът идва при Учителя завинаги. Временността на предишните чувства се заменя от постоянството и неизменността на непреходните преданост и любов към Призовалия го. Временната преданост е много близка до условното ученичество. Не може да има условност в отношението към Учителя на Светлината, иначе дошлият се поставя в разряда на условните ученици. Да проявим разбиране на условията за приближаване към Светлината.

1965 г. 396. (Гуру). Може ли да се успокоите от постигнатата победа, колкото и да е голяма тя? Не, това ще бъде застой. След всяка победа непременно следва друга, след другата - трета и така безкрай. Стълбата на възхода на духа няма край и всяка стъпало се превзема с бой, и затова победите нямат край. С това се обяснява непрекъснатостта на преодоляванията на вехтия човек в себе си. Всяко ново стъпало върши това, което някога е било добро, но сега е лошо и подлежащо на усъвършенстване, тоест преодоляват се елементите, вече не отговарящи на растящото съзнание. Тъй като човекът „е процес“, заключаващ се в постоянния растеж и усъвършенстване на неговия дух. Стълбата на Светлината няма край и израстващият в Светлината може да я усилва безпределно.

1965 г. 397. (15 септември). Изпитанията и изкушенията понякога се дават затова човек не само да ги издържи, но и да установи своята власт над същите тези енергии на своя микрокосмос, които до този момент са се проявявали в него стихийно и не са се подчинявали на контрола на волята. Волята може да ги овладее и да контролира всички прояви на организма. Овладяването на своите огньове е именно пътят на Огнената Йога.

1965 г. 398. (16 септември). Човекът е решил да мисли чисто, а неговите обвивки, привикнали да вибрират на нечисти мисли, се стремят да живеят живота привичен за тях и да съзвучат на нечистите мисли, своите и чуждите, и често изпращани с цел да пробудят предишните колебания в материята на тези обвивки. Това ще се повтаря дотогава, докато низшата материя на тези обвивки не се очисти, тоест не се замени с по-изтънена, вече неспособна да отговаря на нечистите мисли. За тази замяна или трансмутация на проводниците се изисква време и не трябва да се учудвате, че по някога обвивките ще се стремят да вибрират на вълната на низшите желания. Налага се те да се държат в юзда до пълната замяна на материята им, на грубата им материя с по-тънка. Седемте нейни подразделения, дори само единствено на астралната обвивка, показват степените на тази разреденост. Докато не е утвърдена висшата материя не трябва да се разчита на това, че неочистената обвивка няма да реагира както на външните нечисти въздействия, така и

на своите собствени нечисти мисли, ако такива са били допуснати. Трансмутацията на материята на обвивките се явява основна задача на ученичеството. Нужна е юзда на чувствата и емоциите, докато това прераждане или преображение на обвивките не е завършило. Оттук борбата, постоянната борба и постоянния дозор, за да не могат неизживените чувства да укрепват и усилват материята, подлежаща на замяна. Всеки рецидив на изживяваните натрупвания, възстановявайки низшата материя в един или друг проводник, свежда до нула постигнатите по-рано резултати и се налага всичко да започне отначало. Много са Сизифовците, търкалящи камъни по планината на желаните, но неосъществени от тях достижения. Главното е да не се позволява на изживяваните свойства да надигат своята глава дотолкова, че астралната обвивка да се привежда в движение на низшата скала. И тогава постепенно, но сигурно по-грубата материя на обвивката ще се замени с по-тънка. И тогава при прехода в Надземния Свят няма да има вече опасност да се заразите с вибрациите на низшите слоеве на астрала, когато неизживените частици на астралната материя в неочистените от нея обвивки ще започнат усилено да отговарят на насочените към тях въздействия на низшите слоеве, магнитно въвличайки ги в орбитата на своето притегляне. Това, което за обикновения човек може да изглежда висок слой, за напредналия ученик ще се окаже нисък. Затова борбата, съпровождаща възхода на духа, не се прекратява никога, тъй като след високото следва висшето, а след него - височайшето. Слоевите на пространството, изтънчвайки се, се издигат в сияйните висоти и към тях трябва да се приспособяват и изтънчват своите съответстващи проводници. Постижението на едно стъпало може да се окаже недостатък на по-високото, недостатък, подлежащ на изживяване. Борбата при възхода на духа е неспирна и няма такова стъпало, след което да не следва още по-високо. Ученикът трябва да се подготвя за постоянна победа.

1965 г. 399. (М. А. Й.). Владите Идват на Земята заради несвършените хора, за да им помогнат да се издигнат и да достигнат различни степени на свършенство. Затова на своите несвършенства трябва да се гледа като на отправна точка, от която започва пътят на усвършенстването. Тъй като винаги се налага да се започне от нещо. Ако на някого неговото несвършенство му служи като преграда, а не като трамплин за устрема по-нагоре, ще считаме такава настройка за коренно неправилна. Само нищожеството може да счита себе си за неспособен да се издигне или при вече започнало съслужене с тъмнината на прилежащ към тъмнината дух. Няма такова положение или такива условия, при които да не можеш да се устремим към Светлината. Следователно обръщането и устрема към Светлината са винаги възможни. Обръщаният се винаги получава отговор, ако обръщането е от сърцето. Към Светлината се призовават всички и всеки трябва да отговори на призива. Небивало време на небивало тежки нагнетявания, но затова и на небивали възможности!

1965 г. 400. (Гуру). Ключът към Новия Свят е Образът на Владиката, укрепен в сърцето. Ключът винаги отваря нещо. Ако имащият го не го използва, чия е вината за това? По-рано ключовете от Висшия Свят са се намирали в притежание на малцина. Сега са дадени на всички и е Указано как да се ползват от тях. Но защо са толкова малко желаещите да ги приложат и да ги завъртят точно толкова пъти, колкото

е нужно. И как по друг начин да се отворят заветните врати и как, ако не ги отвориш, да влезеш? Говорим, повтаряме, твърдим доколкото позволява законът, но не можем нито сами да влезем вместо вас, нито да се възползваме от ключа вместо вас. Длъжни сте да влезете сами и сами да приложите ключа. Вместо друг човек не може нито да се яде, нито да се пие, нито да се ходи, нито и да се влезе в предназначения чертог. Всеки влиза сам със своите крака.

1965 г. 401. (М. А. Й.). Ние приближаваме единствено само тези, които в предишните животи нееднократно са се доближавали до нас. А новите изпитваме за преданост и постоянство и другите качества на духа, необходими при съвместната работа. Обикновено хората считат, че са добри и са подходящи за сътрудничество. Но практиката отхвърля тази самонадеяност и бързо сваля маските от лицата. Много са отпадащите и те винаги считат себе си за напълно прави. Разбиращите своите недостатъци обикновено не си отиват. Огромно е значението на осъзнаването на собствените несъвършенства. Тъй като това е първото стъпало на възхода. Предлагаме им да вървят заедно с нас, вземайки своите несъвършенства за трансмутация. Исканият ще достигне.

1965 г. 402. (М. А. Й.). Би било странно да се предполага, че близките до Владиката духове, отхвърлили земното тяло, се потапят в сладките сънища на Девачан. Това не е така. След необходимия отдых продължаваме да работим, помагайки Му и разделяйки бремето на Неговия труд и Бремето на този Свят. То не се прекратява с прехода, тъй като в Надземното се задълбочава всичко и се усилва многократно. Разбира се, възможностите на хората да служат също са големи, тъй като духът не е свързан с ограниченията на тялото. Само че го няма толкова желания от хората покой. Желаетият да се труди за Общото Благо там ще намери работа без ограничения.

1965 г. 403. (М. А. Й.). Действителността е скрита от очите от Майя. Всичко, което е наоколо, се закрива от нея. Налага се като през гъсти и почти непроходими гъсталаци да си пробиваме път със съзнанието към това, което съществува и го отделя от това, което само изглежда като действителност. Майя е едно от най-трудните препятствия по пътя към разбиране на реалността. Всички съмнения, колебания, неувереност в неизменността на Великия План на Владиците не са нищо друго, освен ярки порождения на Майя. С тях трябва да се борите не с логиката на мозъка, не с доводите или убежденията на разсъдък, а с огнената вяра на сърцето в това, че Слънцето ще премине и Луната, но нито една йота от Закона няма да се измени, докато не се изпълни всичко. С тази вяра, несломима от нищо и ще се борим с призраците на Майя, застилащи хоризонта на бъдещето.

1965 г. 404. (Гуру). По-леко е да се борите с призраците на видимостта, когато е осъзната Йерархията. Тази Стълба на Светлината е нерушима и не зависи от всичко случващо се в земния свят. Можете да се опрете на нея и да намерите върху нейните стъпала тази устойчивост и здрава опора, които ги няма и не може да ги има в мяркащите се и променящи се събития на земния живот. Сред бурния поток от житейски явления Стълбата на Йерархията е като гранитна скала, неразколебавана от вълните на плътната очевидност.

1965 г. 405. (М. А. Й.). Усещането за Близост не може да се предизвика с никакви усилия или желания на разсъдък, ако Тя не е била установена по-рано. Тя може да се задълбочи и усили, но само в този

случай, когато тя вече съществува. Всякакви изкуствени и измъчени напъни за Близост са обречени на неуспех. Само когато в сърцето гори пламъкът на неумиращото във времето чувство на любов, само тогава се усещат тези свещени нишки на духа и сърцето. Тези чувства носят радост на Нас и служат като храна за духа. Да, да, чувствата хранят съзнанието и усилват пулсацията на живота. Затова с пълно право любовта може да се нарече животворна, даваща живот. Съкровеността на това чувство изисква и много внимателно отношение, тъй като е плод на многовековни натрупвания. Ще опазим съкровеното с цялата сила на духа.

1965 г. 406. (21 септември). Често недоумяват какви са опасностите, които крият в себе си забранените Знания или насилственото отваряне на центровете без съответстваща подготовка и очистване. Пробуждането на центровете се съпровожда с обостряне на възприемчивостта и възможност за влизане в досег с енергиите на различните слоеве на пространството. При подготвеност, чистота на материята на проводниците и достатъчна степен на тяхното овладяване няма опасност от въвлечане в общуване с низши същности на астрала и неизбежност да се откликва на тези въздействия в съзвучие с тях. Подготвеност означава и наличието на Ръководител-Йерарх, който Води и връзка с Йерархията на Светлината чрез Него. Това ще бъде защита от тъмните, които винаги са в готовност и зорко следят, за да овладеят неподготвеното съзнание, неутвърдено върху Йерархията и тогава няма защита от тъмните въздействия, няма възможност да се различи доколко пагубни са подхвърляните от тъмните мисли и даже просто да се разбере откъде идват тези въздействия и колко са пагубни. Дори няма кой да отвори очите за ставащото на жертвата на тъмните влияния и да ѝ помогне. Могат да Помогнат само Йерархията на Светлината и тези, които работят съвместно с нея. Има много вредни книги, подтикващи към всевъзможни окултни упражнения, обещаващи постигането на власт над скритите сили на човека и много други неща. Всичко това без Учител и Йерархията ще бъде капан за духа, тъй като неопитното съзнание, нямащо Ръководител, няма да бъде в състояние да разпознае или даже да признае, че нещо и някой го заплашва както от Тънкия Свят, така и от страна на въплътените в тяло служители на тъмнината и техните многобройни помощници. По-добре е съвсем нищо да не знаеш, отколкото да се докосваш до всичките тези явления от окултен характер с неочистено и неподготвено съзнание. Как да се разпознаят прелъстяването, съблазняването и привиденията под техните външно разкрасени и привлекателни форми, когато на съблазненото от тях съзнание дори и не му минава мисълта, че всичко това е старателно обмислено и изкусно подготвено от тъмните, за да го отвърне от пътя на Светлината. Ученикът също се подлага на изпитания и също на дугите се дава временно свобода да го изкушават. Но Учителят е на стража, за да подаде навреме нужния съвет и да предпази от непоправими грешки. Но във всички случаи волята на човека остава свободна, за да избере свободно пътя на Светлината или пътя на тъмнината. Ето защо овладяването на своите огънове се явява най-първо условие за допускането до тайните на природата. Преди да се изживеят нежелателните свойства или качества на духа, трябва да се овладеят тези огънове, които ги привеждат в движение и им дават живот. И тогава даже неизживяното качество вече не е толкова опасно, тъй като го управлява волята, която може да насочи огньовете на това качество в диаметрално

противоположна, тоест положителна страна, тоест за благо, тъй като психическата енергия сама по себе си не е нито добра, нито зла. Всичко зависи от направлението, давано ѝ от волята. В това отношение овладяването на огъня на Кундалини има особено значение, тъй като огънят, проникнал в низшите центрове и необуздан от волята, може да послужи като причина за най-тежки простъпки. Но кой, освен Учителя, може да научи на овладяване на огньовете. Без Него човек може да стане неволна жертва на същите тези огньовете, които той толкова непредпазливо е извикал за преждевременна проява в своя организъм.

1965 г. 407. (М. А. Й.). Тайнството на любовта между два духа, стоящи йерархически на различни стъпала от Стълбата на Светлината, още малко е обяснено. Духът, изпращащ вибрации на Светлината по канала на любовта и духът, получаващ ги, представляват полярност на различни напрежения на активното и пасивното начало. Но тъй като пълнотата на съзвучието се осъществява само при взаимен обмен на енергии, то и съзнанието на стоящите по-ниско на Стълбата на свой ред също става активно, изпращайки от себе си еманации на това високо чувство, което наричаме духовна любов. Говорейки по същество, то се явява основно условие на йерархичните връзки. То не може да се замени с някакво друго чувство, даже такова като преданост, тъй като преданост без любов е като лъч светлина от Слънцето, лишен от топлина. Огромна е магнитната сила на чувството на любов към Йерарха. Ако искате йерархично да преуспеете, преуспявайте с любов.

1965 г. 408. (Гуру). Когато се срещнем, ще попитам какво е направено по време на раздялата. Ще направим равносметка на всичко - и на доброто, и на лошото. И ще претеглим всичко на везните. Ще отберем всичкото добро, за да го вземем по-нататък със себе си. Лошото ще предадем на огъня. Добре е ако още отсега по-често започнете да мислите за това как при срещата да донесете колкото може повече добро. Лошото не е нужно на никого. Така и ще преминем през живота събирайки само това, което е безусловно добро.

1965 г. 409. (22 септември). Мисълта, чакаща до Прага след освобождението от тялото, ще бъде, ако тя не е от Светлината, магнит за тъмни приближавания и посредник, чрез който тъмните ще въздействат на нейния породител. Мисълта няма да напусне своя създател докато не изчерпи върху него своя енергиен заряд. Тя служи като регулировчик за бесовете, тоест за развълпелените низши духове, за да знаят те безпогрешно уязвимите места на този, когото нападат. Затова контролът над мисълта е безусловно необходим, ако породителят на безсмъртната мисъл иска да се предпази от твърде тежки следствия. Но светлата, ясносияйна мисъл ще се окаже верен приятел, увеличайки своя творец в съзвучните ѝ сфери и привличайки към него Високи Духове. Склонността на човека към един или друг вид мисли и упорството на натрапчивите, както и волното и неволно потапяне в тях показват, че мисълта е реална същност, можеща да замени със себе си външната очевидност и изцяло да завладява съзнанието даже въпреки нея. Когато читателката плаче над страниците на сантиментален роман, тя плаче не над хартията и типографските знаци, тоест буквите, а над образите на мисълта, създадени от писателите и предавани с помощта на символи-букви и символи-думи. Такова е въздействието на образите на мисълта върху съзнанието на човека - и своето, и чуждото. Разбира се, мисълта трябва да се управлява. Овладяването на мисълта се заключава не само в това да не

се допускат негодни мисли, но и в това да съумеете да удържите тези, върху които волята иска да съсредоточи съзнанието. Еднакво трудно е и да се удържат мислите, и освобождаването от тях. Упражненията в това са много нужни и много полезни. Страхът е въздействие на мислите на страха върху психиката на човека. Отхвърлете мисълта и страх няма да има. Качествата на духа съответстват на мисълта и контрол над мисълта означава и власт над тези качества. С мисъл може и да се породи, и да се унищожи страхът. С мисъл може да се намали или усили и предаността или любовта. С мисъл може да се извиква за живот и утвърждава всяко качество на духа за фактическата му проява в живота. По такъв начин мисълта става оръдие за усъвършенстване на човека или неговата инволюция. Кристалите на енергията на мислите, отложени в Чашата, при достатъчно натрупване ще дадат сила на огньовете на действието. Мисълта е огънат на пространството, отлят във форма с една или друга степен на трайност и продължителност. Да създадете силна, ярка мисъл и да забравите напълно за нея - не значи да я унищожите. Тя ще се появи отново във времето и ще предяви своята сметка пред своя породител. Трябва да привикнете да се учите да мислите ясносияно, за да не се засрамите пред никого и пред пространството от нито една своя мисъл.

1965 г. 410. (М. А. Й.). Алкохолът събужда низшите инстинкти и служи на тъмните като канал, по който те лесно подхвърлят своите зли намерения. Контролът на съзнанието над мисълта отслабва и то се затъмнява от тези, които така упорито следят за всяка възможност да нанесат вреда. Ако хората знаеха колко опасности ги дебнат на всяка крачка и особено под влияние на алкохола, биха проявили въздържание. Пиянството може да се нарече бедствие на текущото време. Опасността е в това, че то усилено и бясно се раздухва от тъмните с цел поне по начин да задържат еволюцията и да попречат на Новата Страна в изпълнението на нейната планетна мисия. Пространствено алкохолизмът е особено вреден, тъй като завладява мислите на човека, насищайки ги с еманациите на всевъзможни пороци и възжеления и изпълвайки и заразявайки с тях пространството. Трябва да се боим от масовото пиянство.

1965 г. 411. (Гуру). Слабият човек спъвайки се и попадайки в локва, дълго се мята в нея, преживявайки тежко станалото. Силният върви без да се смуцава от нищо. Ако е паднал се изправя веднага и отново върви към целта, без да мисли за падането. А тъй като свършени хора няма на Земята, то такъв начин на действие е единствено правилен и разумен. Толкова повече ученикът не трябва да се обезсилва с убийственото съсредоточване на мислите върху допуснатите грешки. Учителят Каза, че дори грешките ще Обърне в полза. И ученикът трябва да върви, само да върви, само напред, въпреки тях и всичко, което пречи и го задържа по Пътя.

1965 г. 412. (М. А. Й.). Съзнанието може да се настройва на вълната на предаността, мъжеството, любовта, устрема и всяко друго качество. Настройването може да бъде съзнателно и несъзнателно, волево и без участие на волята, под свой контрол или под влиянието на странични въздействия. При Общуване е необходима настройката на съзнанието на съответната вълна. Тази настройка дава съзвучието. Без него няма контакт. Настройката може да се доведе до висша степен на напрежение, но което не трябва да бъде насилствено или измъчено. Тоналността на излъчванията се издига естествено и свободно в огньовете

на устременото сърце. Само предишни натрупвания могат да дадат желания ефект, тоест трябва да се донесе нещо, преди да се стигне до съзвучието. Прилагащият усилие се ползва от него.

1965 г. 413. (24 септември). Сърцето трансмутира огньовете на организма съгласно степента на своето развитие и изтънченост. На престола на сърцето всякакви огньове могат да се очистят и претворят в светъл Агни. Ще приемем сърцето като трансмутатор на огнените енергии, както пространствени, така и енергиите на своя микрокосмос. Сърцето е средоточието, слънцето на организма и трансформатор на неговото огнено насищане. Огнената стихия, насищаща микрокосмоса на човека, се нуждае от нейното овладяване и подчиняване на духа. Неподчинена тя може да разруши организма, разбивайки го на парчета. Овладяването на огнената мощ се заключава преди всичко в овладяване на своите мисли, чувства и действия. До известна степен човек вече ги владее. Но дори животните също владеят своите движения. Говоря не за животинската страна на човека, а за висшето овладяване и самообладание. Енергиите на духа, намиращи се под пълен контрол на волята, ще служат вярно на своя господар в залагането и изграждането на неговото бъдеще. Необходимо е подчиняването на астрала. Всички чувства трябва да преминат под контрола на волята, а главно - мисълта. С мисълта е най-трудно от всичко. Овладяването на себе си няма да дойде ако мислите не са обуздани. Обикновено мислите и чувствата управляват хората, а трябва да бъде обратното. Ще се учим на малките дела, на малките мисли и чувства и усещания на тялото. Упорството и настойчивостта ще дадат много в тази борба със своите обвивки, тъй като огньовете действат чрез тях. Качествата сдържаност, самообладание, мълчаливост, спокойствие, равновесие и други са форми на проява на огньовете, които човекът трябва да овладее в своя микрокосмос.

1965 г. 414. (Гуру). Бъдете силни и в нещастие, и в щастие, в болест и здраве, в бедност и богатство, в самота и обкръжени от хора, с една дума - винаги, във всички условия на живота. Възнесен от тълпата човек се чувства силен. Но нима това е неговата сила? Облечен в земна власт човекът се чувства силен. Но нима това е неговата сила? Въздигнат от богатството, почитта и славата, той заимства своята сила от нещо извън себе си. Това не е сила. Но лишен от всичко и осъзнал своята сила, и удържал я като свое огнено съкровище на мощта, такъв човек е действително силен. Като признак за действителна сила служи нейната независимост от наличните външни условия.

1965 г. 415. (М. А. Й.). Овладяването на своите чувства или дисциплината на духа ще бъде това условие, без което напредъкът на ученика автоматично спира. Необузданият Агни може на натвори беди - това е причината, поради която утвърждаването на себе си се явява неизбежна степен. При това може да се види как самият живот води неотклонно към това себеовладяването да се състои. Животът е голямо училище.

1965 г. 416. (Гуру). Не трябва да се допуска неприятностите, трудностите, огорченията и ударите, получавани от земния живот, да нарушават равновесието на духа. Ще наречем преминаването стъпало борба за утвърждаване на равновесието. По-добре е да се подложиш на най-тежки изпитания, но да запазиш равновесие, отколкото да го загубиш в опиянението на благополучието. Безгрижният живот няма да утвърди равновесието. То се изковава в борбата и преодоляването. Каквото и да се

случва наоколо, духът е нерушим и неуязвим от всичко ставащо вън, ако волята е на стража. И не с външните явления трябва да се борите, а със самия себе си, недопускайки те да нарушат равновесието на духа.

1965 г. 417. (27 септември). Състоянието на съзнанието изисква да се върнете отново към Основите. Духът не преминава веки. Но всичко, което е наоколо, ще си отиде напълно от полезрението, както си е отишло миналото въплъщение, както си отива и се забравя даже това, което се е случило и в това. Спомените, колкото и да са ярки, не могат да заменят настоящето, а настоящето не е отбелязано със знака на крайност и преходност. Следователно на нищо външно не може да се опреш или да привързваш съзнанието си към нещо друго, освен Йерархията и Учителя. Затова и Казах, че Аз Съм с вас винаги за да подчертая, че всичко останало е временно с вас. Постарайте се да утвърдите по-дълбоко и здраво в съзнанието си новия аспект на тези думи, които в предишното разбиране сте знаели в течение на десетилетия. Аз Съм с вас винаги - всичко останало, всичко, което ви обкръжава и изглежда толкова устойчиво и постоянно, всичко това е само временно, за да се замени с друго и постоянно се мени в потока на бързо течащите явления на плътния свят. Помнете тази формула във всички временни светове, тъй като свойство на временните светове е тяхната преходност. Само Огненият Свят е постоянен, но вашето пребиваване в него не е постоянно, докато не сте достигнали Нирвана. И всеки път, когато се обръщате мислено към Мен, утвърждавате своето съзнание върху непреходното, тъй като Аз Съм с вас винаги, във всичките дни до свършека на века. Под "свършек на века" ще разбираме края на пребиваването в преходния свят, прехода в Огнения Свят и сливането в едно с Мен, неотменимо вече от условията на плътния свят. Всичко това се отнася вече към Основите, които не могат да заменят праха на плътните слоеве и съблазните на Майя. Външната тъмнина, където има плач и скърцане със зъби, е крайна, както и целият външен свят. Но на духа е отсъдена Безпределност и безкрайност на живота в световите във все по-нови и по-нови форми, във все по-висши и по-висши форми върху постоянно издигащите се във Вечността стъпала на Стълбата на Еволюцията на Битието.

1965 г. 418. (М. А. Й.). За съзнанието, което се е докоснало до Върховете, няма и не може да има обикновено земно щастие и удовлетворение от земните радости, лишени от духа. Съзнанието ще бъде постоянно в неудовлетвореност и тъга по Висшия Свят, когото не могат да заменят никакви земни условия. Погрешно е да се смята, че ако последните се изменят човек би придобил на Земята своето щастие. Земното щастие е толкова призрачно, толкова неустойчиво, толкова непостоянно, че в него не може да получиш опора за духа. Там, където всичко е обречено на край, вие не търсете щастие за себе си даже в стремежите и мислите си. Това ще бъде само напразна загуба на вашите енергии. Щастieto е в духа, щастieto е в областта на духа и това щастие се съпътства от радост, същата тази радост, която (Сам Владиката Каза) е особена мъдрост. В радостта за непреходното, в радостта за неотнимаемото, в радостта за това, че Той е с нас винаги и ще Пребъде, е цялото наше щастие. Тъй като това е единственото, което не зависи от случващото се с нас вън.

1965 г. 419. (Гуру). Колко тежко и трудно може да бъде понякога, но Той е с нас. Колко тъмно и безпросветно е понякога наоколо,

но Той е с нас. Колко жестоки са понякога хората и колко болезнено нараняват, но Той е с нас. Как се трупат препятствията едно над друго и изглеждат непреодолими, но Той е с нас. Колко е самотно сред хората и колко неразбиране има, но Той е с нас. Колко огромни са невежеството и грубостта на последния заминаващ си свят, но Владиката е с нас винаги, във всичките дни, до свършека на века.

1965 г. 420. Аз Съм Камъкът на Вечната Основа на Живота. Утвърждавайки Мен в сърцето си, утвърждавате вечното начало в себе си. Моят Лик, въведен в сърцето, ще Бъде постоянно съприкосновение с непреходното и постоянно напомняне за това, че Аз Съм с вас винаги. Той е непоколебим, нерушим и здрав като гранитна скала сред бурните вълни на устремения покрай Него поток. Помнейки непрестанно за Мен, утвърждавате непреходното и безсмъртното в себе си над всичко, което като река отминава наблизо.

1965 г. 421. (М. А. Й.). Принципът на неповторяемост трябва да се разбира като едно от условията на проявения свят. По отношение на хората, имащи особено значение за вас, той ще бъде основание за преданост, любов и разбиране. Това, което е неповторимо и при загуба не може отново да се намери и замени с нещо друго, се цени особено високо. И предаността, и любовта, и дружбата стават тогава постоянни, тъй като тогава е ясно, че никога и никъде, и никой няма да замени любимите, и няма кой да бъде поставен на тяхно място, даже ако се обиколи целия свят. И това е разбираемо, тъй като Близостта се установява по Лъча и Звената на Йерархичната Верига са незаменими. И няма такива пари, за които би могло да се наемат други Ръководители. Еднолюбците се срещат не много често в живота. Еднолюбието е принцип, който трябва да се разбере. Може и трябва да се обичат всички, стоящи върху Стълбата на Светлината. Но любовта по Лъча се отнася към областта на най-съкровенията чувства. И там, където трябва да се разбере и усети със сърцето това, което е съкровено, думите са излишни.

1965 г. 422. (Гуру). Когато сърцето се преизпълва с чувството на любов към своята Йерархия, тогава всички други, принадлежащи към Нея, стават особено близки. Думите „своята Йерархия“ неслучайно са споменати. Под тях ще подразбираме тези най-близки звена, с които сме свързани от Кармата през много животи. Тази връзка е по-здрава от всички земни връзки, и разпределението на връзките по Лъчите е условие, което внимателно и щателно се опазва по цялата Йерархия, на всички стъпала. Затова не може да имаш няколко Гуру или различни Учители. И вървящият или приближил се, загубил най-близкото звено, няма да може да намери заместник или произволно да постави на неговото място друго. Търсенията са възможни дотогава, докато не се е състоял контакт чрез звеното, отсъдено от Кармата и предудказано от Учителя на Светлината. След това търсенето на нови, уж повече знаещи съзнания ще бъде грешка.

1965 г. 423. (29 септември). Качествата на духа, както вече е Говорено по-рано, са форми на утвърдените в организма огньовете. Да разгледаме това условие по-подробно. Всяка мисъл на човека, всяко негово настроение и чувство незабавно се отразяват върху неговите излъчвания. Тези излъчвания се изразяват в светлина, цветове или огньовете, явно видими за тънкото зрение. Упадъкът на духа и помраченото състояние понижават светимостта, аурата помътнява и става сива. Приливът на мъжество дава ярки, светли пламвания или повече или по-

малко продължително горене. Тъй като човекът е огнено същество, то и всички процеси, протичащи в него, се съпровождат с една или друга степен на светимост. Човешките аури блестят и танцуват с оттенъците на всевъзможни цветове и нюанси. Чистите, прекрасни мисли и чувства предизвикват съответстващи окраски; тъмните, ниски възжеления, преживявания и страсти – тъмни, димни, мътни, безобразни форми на ниски огньове. Владееенето на своите мисли и чувства означава овладяване на своите огньове или на своите излъчвания. Тези излъчвания встъпват във взаимодействие с пространствения огън и се получава фабрика за производство на добро или зло, на светли или тъмни еманации, които се усилват или отслабват в зависимост от напрежението на това взаимодействие. Човекът може да бъде наречен помрачител или осветител на пространството. В своята аура човек носи за обкръжаващите здраве, радост и светлина или болести, мъка, страдания и тъмнина. Въпросът за човешките излъчвания е необичайно важен. Изобретението на съпрузите Кирлиан е най-великото откритие на века. Затова и тъмнината се изправя срещу него и препятства неговото приложение. Именно по това премълчаване на явно нужното и полезно за най-широки области от живота изобретение може да се съди за неговата огромна значимост. Без да говорим вече за техниката или селското стопанство, в медицината то може да бъде приложено с огромна полза. Диагностиката на болестите в най-начални стадии на заболяванията ще бъде безпогрешна, особено на рака. Това откритие е Дадено на хората за благото на цялото човечество. Престъпно и нелепо е да се премълчава това, което е научно неопровержимо. Несъмненото ще пребори всички противодействия на тъмнината и в този процес водещата роля принадлежи на науката. Не мистика, не фантазия, не суеверие, а научните факти ще разрушат натрупванията на невежеството. Снимките на аурата ще бъдат най-доброто удостоверение на личността и нейната годност за изпълнение на служебни и обществени задължения.

1965 г. 424. (М. А. Й.). Само помислете колко сложен е организъмът на човека в своето видимо устройство. В него влизат всички видове материя с различни степени на разреждане и огненост. Всичко това се намира в най-тясно взаимодействие и съгласуваност. От нея, съгласуваността, тази материя се държи в едно. Всички обвивки или тела на човека се състоят от различни видове материя и го обличат по реда на тяхната уплътненост, завършвайки с плътната му обвивка. И макар плътната, астралната и менталната обвивки да се състоят съответно от плътна, астрална и ментална материя, въпреки това физическото тяло на пияницата, развратника, на заразените с всевъзможни болести и разлагащи се приживе рязко се отличават от физическото тяло на светеца или подвижника. Също толкова рязко се различават, като Светлината и тъмнината, и останалите тела и обвивки, тъй като градацията на материята на всички планове на битието е седморна. Дело на науката на бъдещето е да освети тези явления чрез научни методи и да ги направи достояние догоре.

1965 г. 425. (Гуру). Разбира се, сам няма да устоиш. Можем да устоим само когато сме заедно. За съвместното с нас предстоене пред Великия Лик и ще мислим, когато разстройството на обкръжаващите условия превишава възможностите за съпротивление на тъмнината. Хаосът и неравновесието нахлуват навсякъде. Както в голямото, така и в малкото. Ще се отбраняваме с Владиката.

1965 г. 426. (М. А. Й.). Ученикът се учи винаги и животът е неговото училище. Състоянието на съзнанието, настроено в ключа на ученичеството, позволява да се извлекат уроци от всевъзможни съчетания на външните условия. Такова състояние е плодно. Опитът нараства и натрупванията в Чашата се умножават. Нищо друго не може да даде такива резултати, както училището на живота при съзнателно отношение към него. Тогава даже и лекият намек на Учителя няма да остане незабелязан. Ние се радваме когато е достигната тази степен на разбиране на живота.

1965 г. 427. (Гуру). Сами виждате колко редки са нужните хора. Има много добри хора, но само добротата не стига. Предаността завинаги е малко позната на съвременния човек. В най-добрия случай е само до гроба. А ако ние идваме или си заминаваме, то е завинаги. И затова предаността завинаги се цени много от нас.

1965 г. 428. (Гуру). Събитията на света текат по своя ред и събитията на собствения живот преминават покрай него, но вътре тече свой живот, животът на духа, подчинявайки се не на тези външни закони, а на свои неписани закони на духа и на свой ритъм. Този живот, устремен в бъдещето, знае за действителността повече, отколкото събитията на външния свят говорят за нея. Затова този живот ще бъде за духа по-реален, отколкото външният живот. Той ще даде този огън, който е толкова нужен на съзнанието. Правилно е да опирате съзнанието върху явленията на вътрешния живот, тъй като когато всичко външно завърши със смъртта на тялото, цялото богатство на вътрешния свят и всички натрупвания на духа остават с него.

1965 г. 429. Двата полюса на единната вещ при тяхното разбиране позволяват да се обединят в съзнанието проявите на противоположните начала и да се види тяхното единство. Да се осъзнае единството на противоположностите, на тяхната връзка и неразделност, ще бъде вече биполарно, тоест синтетично знание, обединяващо противоположностите в единно цяло. Умението да се обединят противоположни явления в единство при тяхното разбиране ще бъде и тази неутрализация на полярностите, за която някога Говореха Тези, Които Познаваха Основите на Съкровено Знание.

1965 г. 430. (М. А. Й.). Трябва мъжествено, без да се губи бодростта на духа, да се носи своята карма, колкото и тежка да е тя.

1965 г. 431. (Гуру). Ние не сме съдии и вие не сте съдии, а всеки има в себе си съдията. Всеки ще се осъди или оправдае от своя собствен съд. И е добре когато вътрешният съдия бодърства постоянно, оценявайки всяко действие и всяка постъпка.

1965 г. 432. (4 октомври). Не могат двама, с нещо не съгласни помежду си хора, да бъдат съвършено прави всеки в своето, или неправи. Обикновено търсят грешки в другия, вместо да ги търсят в себе си. Затова задачата е в това да се намерят своите собствени грешки и да се отстранят. Само това дава право да бъдеш справедлив в оценката на грешките на другия и да имаш право да му ги посочиш не с упреци и ожесточение, а в дух на пълно доброжелателство и търпимост. Всеки друг подход само ще усили разминаването. Защо да се търсят грешки в другия, когато те са достатъчно много в самия теб за незабавно отстраняване.

1965 г. 433. Изпитанията и трудностите на духа се дават само за да утвърди той своята власт, своето превъзходство, своята победа над тях.

При това изобщо не се изисква нещо да се променя или съкрушава, или побеждава извън себе си, а се налага да се овладеят собствените реакции на вълните, идващи отвън. Всяка реакция е пламване на огньовете на микрокосмоса. Овладейвайки реакцията човек овладява избухването на пламъка или огнената стихия в себе си. Не може да става дума за овладяване на стихии, ако те не са подчинени в своя микрокосмос. Пътят към могъществото на духа преминава през тяхното овладяване. Изисква се суров контрол над мислите, чувствата и настроенията. С една дума, над всичко, което изхожда от човека. Без този самоконтрол или дисциплина на духа Пътят на Огнената Йога е недостъпен.

1965 г. 434. Най-главното е да се разбере своята нужност за бъдещето. Мястото в бъдещето е през преодоляването на самия себе си. Когато е много трудно, може да се върви, тъй като от лекотата не се ражда сила. Нужни са силни хора. Вървете победно. Победата над себе си е най-нужната. Тя означава власт над себе си. Земното бреме поражда светлина в аурата, ако пътят е прав. Напред има Светлина. Тази Светлина, Светлината на бъдещето, ще се слее със светлината на този, който върви неотклонно към Нас. Личното дело, личната карма, личните преживявания не трябва да отвличат. Учителят е по-високо от всички лични дела! А Неговото Дело е над всичко останало.

1965 г. 435. (М. А. Й.). Мястото около Нас се утвърждава от делата и мислите през всеки ден. Колкото по-пълно те са отдадени на Нас, толкова по-близък е подходът.

1965 г. 436. (5 октомври). (Датата на заминаването на М. А. Й.). Ще посветим тези редове на Нея, отдалата беззаветно себе си в служене на Светлината. Безполезно е сега светът да разбере за Нея - няма да разберат, няма да оценят и ще предадат на пребиване с камъни. Само приемането на Учението на Живота ще бъде това условие, което ще доведе до разбиране мисията на живота на този Висок Дух. Тя се заключаваше в това Тя да бъде приемник и предавател на Нашето Учение на Света и да покаже върху себе си, и да премине в своя организъм огнените стъпала на трансмутацията на центровете и разпалването им в условията на земния живот, без да се откъсва от живота. В това се заключаваше особената трудност и сложност на този небивал опит. Агни Йога трябваше да се прояви сред живота, за свидетелство на хората за нея. Този подвиг, извършен от Нея е велик с това, че се наложи да премине през острия и мъчителен процес на огненото преобразяване на организма. Така при отварянето на центъра на белите дробове болките бяха такива, че беше невъзможно да се обърне. Въздържането от храна и много строгата диета, което по-рано се наричаше суров пост, бяха необходимо условие за този процес. И независимо от всичко това и честите изнемогвания, тъй като беше тежко на тялото да издържа необичайното огнено напрежение, Тя продължаваше да работи неуморно изпълнявайки различните задачи, превеждаше книги (например „Тайната доктрина“), пишеше нови, коригираше различни трудове, възприемаше и записваше Даваните материали от Учението на Живата Етика. Тя прие опита на Агни-йогичните процеси на практика и утвърди този подвиг с целия си живот. Мислят за могъщество на духа, говорят за всевъзможни достижения и чудесни способности, пишат за това, което сами не са постигнали, всевъзможни книги, забравяйки при това, че само с цената на страдания и болки, с цената на пълна самоотверженост, с цената на собствения опит, с цената на безпределната преданост на Владиците и

самозабравянето и безкористното служене на Светлината и на хората се утвърждават огнените стъпала на Великото Учение на Живота и Агни Йога става практическо, живо, жизнено утвърждаване на несъмненото. Тя олицетворяваше със себе си Истината на Учението на Живата Етика. Лесно и просто е да се говори за Истината, както това правят тези, които си въобразяват, че я знаят. Но да олицетворяваш със себе си Провъзгласяването от Владиците Учение, да олицетворяваш със себе си Истината е нещо толкова трудно и необичайно, че дори не могат да се намерят думи, за да се изрази това. Всичко това, което се Говори в Учението за огнените центрове и тяхното отваряне и разпалване беше практически преминато от Нея стъпало след стъпало. Тя олицетворяваше със себе си тази висока степен на достижения на човешкия дух, която в бъдещите векове е набелязана от Еволюцията и от Владиците за бъдещото човечество от шестата раса в лицето на нейните най-добри представители. Затова по Наше Решение Тя е наречена Майка на Агни Йога. Тя утвърди Йогата на Огъня със своя живот и остави на човечеството безценни съкровища от опитни натрупвания, щателно и подробно запечатани в останените от Нея записки. Да почетем паметта на Майката на Огнената Йога с разбиране на величието на Подвига, извършен от Нея в името на напредъка на човечеството към следващото стъпало на еволюцията на духа.

1965 г. 437. (М. А. Й.). Усещам мислите, устремявани към мен. Виждам техните светли нишки, сплитаци чудесна шарка и се радвам на победата над призрачния земен живот. Нишките на Светлината свързват духовете на Светлината в едно единно цяло. По вибрациите на нишките мислите достигат и мрежата на Светлината на планетата укрепва и вибрира с нови съчетания. За Мен е радостно да усещам, че ме помнят, че времето, което е разрушител на нездравите земни взаимоотношения само укрепва светлоносната връзка между дух и дух и че ограниченията на смъртта са потъпкани от огнената любов, неумираща даже във вековете; за мен е радостно да усещам, че някой си спомня за мен, че някой мисли за мен като за жива, не умряла и заминала си от тях като другите. На мен не ми е нужно мъртво почитане. Почитането като умрели и почитането на умрелите е нелепо. Почитането като живи и утвърждаването на това почитане с мисли, думи и дело е радостно за моето сърце. Ние помним, ние обичаме, ние сме с тези, които в своето сърце, почитайки ни живи, никога не забравят за нас. Ние им изпращаме нашата любов и топлината на нашите сърца.

1965 г. 438. (Гуру). Ще почетем деня на Майката на Огнената Йога със задълбочено спомняне за Нея. В дълбините на разбирането на Нейната мисия на живота се крие възможността за още по-голямо сближаване с Нея. А нали чрез Нея е достъпът в Орбитата на Енергиите на Седемте Държатели на Светлината. Пътят към Светлината на Този, Който Принася Своята Светлина на Земята, е най-близкият път към Светлината, отворен от Нея и чрез Нея. Вие знаете това. Благо на вас. Можем да Я считаме като обединителка на стремящите се към Светлината духове. Тя може да се причисли към Безсмъртните, тъй като стъпалото на непрекъснатото съзнание е достигнато от Нея. Нека вашата радост за Нея да бъде неумираща и свършена.

1965 г. 439. Ние Разчитаме само на тези, които според същността на своите излъчвания носят на света Светлина. Ние Познаваме и Виждаме тези светлоносци. Степента на светимост дава право на

Нашето признание и техния допуск до Нас. Степента на светимост определя стъпалото на духа върху Стълбата на Йерархията. Всеки носи в себе си неизтриваемия фотосинтез на светлосянката на своята същност, която се изразява в излизащите от човека излъчвания.

1965 г. 440. (6 октомври). При яркото горене на сърцето с неговите огньове се осветява всичко, което е около човека. И тогава обкръжаващото престава да му въздейства, загубило напълно своята власт над него. Това е освобождението от тежестта на плътните условия. Огньовете на сърцето тогава озаряват мрака на материалния свят и светилникът на духа гори с неугасим огън. Само слабото сърце може да се сломи под тежестта на външната среда или под натиска на токовете на пространството. Този, който не вижда вещи, които да притежава и нямайки лични желания не иска нищо за себе си, той е вече свободен в духа и неговият дух познава и радостта, и щастието, и мира, които не са от този свят. Горещото сърце не търси и не познава само земното щастие. Хората не го търсят там, където е. То е в духа и е в сърцето, то, това щастие е вътре. А го търсят навсякъде другаде, само не там, където то може и е единствено възможно да се намери. Отказалият се от всичко лично и нямащият нищо има всичко, има право на всичко и може да притежава всичко, тъй като няма нищо свое. Така лишеният от всичко може да бъде притежател на Съкровищата на Света. Това Съкровище е Огненият Камък, носен в гърдите на Носителя на Светлина. Сгъстената Светлина в кристалните отлагания на огнена енергия в Чашата наистина представлява вид Камък, тъй като сияе с огньовете на невиджана Красота. За силата на сиянието на Камъка може да се съди по най-рядкото явление на Преображението, свидетели на което са били някои хора. Когато Огнената мощ на Съкровището се проявява в цялата си сила, пронизвайки и преобразявайки и земното тяло, човешките очи не са в състояние да издържат ослепителното сияние на Надземните Огньове. Всеки има в себе си Съкровището на Камъка, макар и то да е било затрупано с боклук и скрито от тъмните натрупвания, и макар този Камък да е бил малък. Но Съкровище има всеки и са дадени таланти за да нарасне то и да се умножи неговата сила. Съкровището на Камъка е висшето и най-ценното, което притежава и може да притежава човек на Земята. Има четиридесет и девет центрове и четиридесет и девет огньове, но техният синтез е в Сърцето, а Чашата е хранилището на събраното Съкровище. Човекът може да бъде наречен пазител на Съкровения Пламък на отлаганите в Чашата кристали на огъня. Наистина той представлява носител на Камъка, в който е Светлината на света.

1965 г. 441. (М. А. Й.). Избрани няма, но са звани всички. Всеки носи в своя микрокосмос в потенциал всички възможности, всичко, което някога е било постигнато на Земята от човек. Никой не е ошетен и никой не е лишен от право на достижение. Избрани стават след многовековна напрегната работа и усилия да се осъществи и постигне това, което не се признава и се отрича от болшинството. Но достигат и стават такива тези, които се приближават към Владиката. По такъв начин избраничеството се взема със сила, тъй като се достига с устрем на духа. А звани са всички и Учението на Живота е за всички. Всичко е отворено за всички. Всеки може да дойде и да вземе с пълна мярка. Приближаващите се подхождат сами. Учението на Живота е за всички.

1965 г. 442. (Гуру). Искам да видя воините на духа в тези, които се приближават до Светлината. Вие сте чували за войнстващата тъмнина.

Но мислили ли сте за войнстващата Светлина, която ѝ се противопоставя в борбата за утвърждаване Ерата на Майтрейя. Войнството на Светлината се събира под знамената на Владиците не за спокойствие и мир, а за да унищожи тъмнината и да измести от планетата всички воители на тъмнината, всички тъмни служители, всичкото зло, породено от тях. На Нас са Ни нужни воители на Светлината. Нито с умиление, нито с възторженост, нито с песнопения, нито с моления няма да се достигне желаната победа. В битката за победа на Светлината е нужна войнственост на духа. Приветствам воилите на духа, в чиито сърца гори свещеният огън на мъжеството.

1965 г. 443. (8 октомври). Думите са безсилни, ако съзнанието не е готово. Тогава човек е невъзприемчив и към най-убедителните доводи. Чувствознанието може да покаже кога е безполезно да се говори. Живеещите в личния кокошарник отстояват особено яростно своята кокоша правота, основана на кокошата очевидност. И тогава виждате, че е невъзможно да се помогне. В тези случаи е по-добре да се откажете, предоставяйки човека на течението на неговата собствена карма. Въобще без обръщение или молба не е необходимо да се дават нито съвети, нито наставления.

1965 г. 444. (М. А. Й.). Трябва да се изчака тежката полоса на пространственото нагнетяване, събирайки своите енергии вътре и не проявявайки активност. Тези дни най-добре преминават в мълчание.

1965 г. 445. (9 октомври). Хората, приели Учението на Живата Етика, не престават вследствие на това да бъдат такива, каквито са били по-рано, тъй като за кратко време не могат да изменят в себе си това, което се е формирало в течение на дълги хилядолетия. Даже напротив - Светлината прави видимо и предизвиква към проява това, което по-рано е лежало скрито в тайниците на душата. Затова ще бъде грешка да се очаква от приятелите само доброта. Но и човешката недоброта нека да предизвиква не осъждане, а разбиране. Трябва просто да се знае, не предавайки на думите никакво значение, тъй като думите често скриват това, което човек иска да скрие. Много сол трябва да се изяде заедно, за да се опознае добре характера на другия. Само чувствознанието може да помогне, но то е развито у твърде немного.

1965 г. 446. (Гуру). Разбира се, хората трябва да се познаят, сваляйки маската от външния човек. Но знаейки не трябва да се осъждат, тъй като мярката е една - пригодност към Еволюцията. Ако дадената мярка подхожда и човекът е годен за Еволюцията, трябва да се помогне и да се помага по целесъобразност.

1965 г. 447. (Гуру). Стъпалото на утвърждаване примата на духа трябва да се премине. Оттук неизбежността на страданията, над които съзнанието трябва да се издигне в областта на духа. Несъкрушимостта на духа трябва да се разбере като основа, утвърждавайки това разбиране с човешката ръка и крак в земния живот. Подвижниците на духа са отивали на страдания и мъчения доброволно и съзнателно, утвърждавайки превъзходството на духа и неговата победа над немоцта на плътта. И са побеждавали.

1965 г. 448. (12 октомври). В природата не съществува свръхестествено, затова пък има много от това, което хората не знаят и за което не подозират. Пред Лика на Безпределността отричанията са неуместни. Ако светлината пътува милиони светлинни години от

далечната звезда, то за каква изчерпателност на знанието може да се говори. Навсякъде има живот. Малката мушица усеща смяната на времето. Нейният организъм е снабден от природата със съответстваща апаратура. Не умът на мушицата е проявен в устройството на най-тънките чувствителни апарати на този малък организъм. Не бъркайте считайки разумността за неотменимо свойство на всичко, което е проявено в света. Пространственото Съзнание на Висшите Форми на светлоносната материя не е чудо, а свойство на Светлината. Пространствените Огньовете във вид на цветни образувания, звезди, искри и петна могат да водят своя беседа с човека, чиито центрове са отчасти отворени. Езикът на цветните звезди е много изразителен. Съзвучието на съзнанието с Пространствения Огън ще роди разбиране на Пространствения Живот. Много Тайни има в Космоса, но чудо отсъства. Феноменалната страна на необикновеността зависи от степента на развитие на съзнанието и степента на отваряне на центрове. Думата „чудо“ е изключена от Нашия речник. Могат да попитат - защо? Ще Отговоря: разбирането за чудо и сляпата вяра са много близки до суеверието, тоест до невежеството. Огнената вяра и суеверието са антиподи. Не отричаме вярата, ако тя не е сляпа. Увереността и доверието към Учителя и вярата в съществуването на несъмненото се отнасят към областта на верознанието и са близки вече до чувствознанието, тоест до предвиждането на несъмненото чрез огненото знание, когато Тайната сваля своите покривала едно след друго. Вярата е двигател на съзнанието. Вярата е необходима за осъществяването на това, което иска или е решил да достигне човекът. Говорейки за личната карма и възможността за нейното изменение, винаги Имам предвид необходимостта от наличието на вяра в това, за което Говоря и увереност в това, че Казаното ще се изпълни. Без тази вяра Мостът на Помощта не може да действа. Ако искате всичко, което ви се Говори, да се изпълнява непрекословно, имайте вяра. Много Мостове на Нашата Помощ са били разрушени от съмненията и недоверието. Предишният древен въпрос - „Вярваш ли?“ остава както и преди в сила. И тъй, ще определим вярата като предусещане или усещане на знание за несъмненото или за това, което неизменно е отсъдено да се сбъдне. Огнената вяра премества планини и грамади от материя. На верознанието е основана огнената сила на духа и безпределните възможности за растеж на неговото могъщество. Вярата е неосъзнато знание на това, което е съдено да стане с времето човекът.

1965 г. 449. (М. А. Й.). Даже мечтата винаги се движи от вярата към възможността за нейното осъществяване. Във времето всичко е достижимо. Да приемем тази формула като основа на успеха във всичко. В аспекта на далечното бъдеще, когато земното тяло на човека ще бъде достатъчно разрежено, а заедно с него и тялото на Земята, пластичността на материята ще се усили и тя все по-леко и по-леко ще се поддава на въздействието на мисълта. Отивайки по-далеч, можем да си представим времето, когато мисълта на човека ще властва безпределно над материята и тогава формулата „всичко е достижимо“ ще бъде вече огнена действителност в битието на човека на Земята и в Световите.

1965 г. 450. (Гуру). Когато бяхте около нас вие усещахте много реално и силно вибрациите на това бъдеще, за което ние говорехме и то ставаше близко и за вас, и усещано от вас. Това се случваше защото ние знаехме и огнено вярвахме в неизменността на това, което е отсъдено на човечеството от Владиците на Светлината. С тази нерушима вяра ние

вървахме през живота. Тя ни даваше крила и с нея ние запалвахме човешките сърца. Ние не говорехме за нея, но живеехме и действахме с нея. Вярата е огън, горящ в сърцето и даващ сила да се осъзнава реалността на далечното или близкото бъдеще, сякаш потапяйки се в него, сякаш усещайки, сякаш свеждайки на Земята това, което съществува в огнената пещ на Невидимия Свят.

1965 г. 451. (13 октомври). Тъмните твари са пречели, пречат и ще пречат на Общуването, използвайки всички възможности. Няма да се страхуваме. Няма да им отделяме твърде много внимание - не струват това. По-добре е внимание да се отделя на Нас и по-често да се пораждат в съзнанието мисли за Нас. Всяка мисъл за Нас е като лъч Светлина в тъмнината. Когато е много тъмно трябва да бъдете с Нас. Спрени по един канал на въздействие, злосторниците тутакси намират друг и действат по него. Ако не бъдат забелязани помрачаването е неизбежно. Неприятно е да се борите с това, тъй като убожданията и ударите са твърде дребни и е трудно всичко да се забележи и отчете, но трябва да не се примирявате никога, за да може вашата светлина да свети на хората. Затова и се стараят да ви досаждат. Пространствените условия са много благоприятни за тях, тъй като тъмнината е обвила Земята и хаосът е в действие. Непоносимо тежко зрелище и усещане е когато може да се види как маси неорганизирана материя се превръщат в хаос. Получава се разлагане на материята. Това е нещо толкова противоестественно и далечно от съзнанието на човека, че действа убийствено и силно обременяващо на този, чиито центрове са отворени. Но на обикновените хора просто им става непоносимо тежко, когато продуктите от разлагането на материята, вълните кафяв газ се усилват, умъртвявайки районите на своето въздействие. Разлагащите се съзнания привличат и усилват тези вълни. Тъмните предизвикват проява на силите на хаоса, но не могат да ги управляват. Разрушителите предизвикват за действие космическите сили на разрушението или равновесие на стихиите. Стихиите, изведени от равновесие от тъмните деяния на йерархията на тъмнината и нейните съратници, разрушиха Атлантида. И сега положението на планетата е застрашаващо. Отново се привеждат в действие мощните енергии на разрушението. Огнена гибел заплашва Земята. Нарушеното равновесие на стихиите може да предизвика космическа катастрофа. В гонитбата за пазари, печалба, жизнено пространство и световно господство, заслепени от тъмните, хората могат да приближат края.

1965 г. 452. (М. А. Й.). В борбата с тъмните е необходимо да се постигне имунитет на духа. Той се установява със същото това осъзнаване на неговата неуязвимост и нерушимост. Външно тъмнината може да тържествува и злорадства, но ако духът е устоял и не се е пречупил, привидната победа на тъмнината се обръща в нейно поражение. Знаете много примери, когато външната видима победа на тъмните се е оказала в крайна сметка победа на Светлината. Колко прегради и противодействия са поставяли те пред законното течение на еволюцията и все пак не те, а еволюцията е побеждавала. Силите на Светлината са на страната на еволюцията и затова победата винаги остава за тях. Формулата „Светлината побеждава тъмнината“ е основна, тоест отнася се до нерушимите основи на живота. С тази формула Вървят всички Носители на Светлината и с нея Побеждават. Тъмните сили разпънаха Христос и смятаха, че са победили Светлината, но се излъгаха жестоко. Убийството

предизвика следствия напълно противоположни на тези, които те са очаквали. Така е било и ще бъде винаги, тоест с победа на Светлината ще завършват, по-точно ще приключват всички тъмни опити да се потуши Светлината на Йерархията или да се сломи Нейното войнство. Като знаете, че зад гърба е Братството, може да стоите непоколебимо.

1965 г. 453. (Гуру). Ще напомня думите на Владиката: „Този, който е с Нас, понякога има час на борба, но знае, че винаги е победител“. Затова и се наричат воители, тъй като сражението с адовите пълчища е неизбежно, но затова е отсъдена и победата. Твърдо и плътно, и близко ще стоим в тази битка с тъмнината. Неразделната слятост на съзнанието с Йерархията на Светлината ще бъде залог за победата. Радваме се когато виждаме, че равновесието вече не се нарушава. Тъй като зад всички негови нарушители стоят тъмните твари. Борейки се за удържане на равновесието се борим с тъмнината и побеждаваме тъмнината с действия и постъпки, които на пръв поглед нямат никакво отношение към коварните планове на злодеите.

1965 г. 454. (14 октомври). Да се откъснеш мислено от Фокуса на Светлината означава поражение. Именно залавяйки се за Мен трябва да се държите с всички сили. Казвам го, защото иначе няма да устоите. Усещате силно какво се върши наоколо в пространството. Станали сте воители не за да лежите до печката. Напрежението на Сферите на Висшия Свят е толкова огромно, че без продължителна и сурова подготовка чрез последователно нарастващи степени на напрежение и успешното им преминаване, изкачването по огнената стълба е невъзможно. Иmunитета на духа е нужен за защита от въздействието на еманациите на низшите слоеве, а огнената закалка – за Огнения Свят. От земната отрова огненият доспех започва да сияе, а от ударите – двигатели укрепва бронята на духа. Много добри хора се стремят към Нашата Твърдина. А на Нас са Ни нужни силни духове. Ние Укрепваме силата на устремилите се към Нас, тъй като само доброта далеч не е достатъчна. Каква е ползата за Общото Благо от това, че човекът е добър, ако той се клати, губи равновесие и пада от всеки вражески удар. Аз Искам да Събера здрави и устойчиви воители под Знамената на Владиците. Затова и животът ви удря толкова жестоко, тъй като е нужна закалка. Не се смущавайте от нищо и нека нищо да не нарушава вашата връзка с Мен. Аз Съм с вас винаги. Но наоколо има толкова зловни помощници, които да ви помагат да се откъснете от Нас. Дръжте се, скъпи Мои, с цялата сила на духа и винаги дръжте нишката на сърцето. Времето е сурово и е непосилно тежко.

1965 г. 455. (15 октомври). Допускаме противни и враждебни въздействия защото те извикват от дълбините на духа енергиите, които им противодействат и умножават силите на Носителя на Светлина. И ако действието е равно на противодействието, то трябва да е разбираемо как силите на духа растат от всичко, което се опитва да ги съкруши. Слабостта се плаши и разкисва от всеки враждебен акт, но силата събира във фокус всички свои енергии и става непобедима. Когато вълните се появяват и бушуват в океана на пространството, тогава е необходимо събиране във фокус на енергиите на съзнанието. Земното е само отражение на Надземното и видимото – на невидимото. Обединяването в съзнанието на двата свята помага да се разбере ставащото.

1965 г. 456. (Гуру). Ако упрекнат в това, че тези Записки сякаш говорят през цялото време за едно и също, кажете: целта на еволюцията на духа си остава все същата, а именно - да се преодолее в себе си своето

низше „аз“ и да се пренесе съзнанието в сферата на своята Безсмъртна Индивидуалност. Докато това не е постигнато, докато Висшата Триада не е засияла с огньовете на утвърждаването и животът не се е съсредоточил в нея, ще се наложи да се повтаря само това как да се достигне тази висока степен, осветявайки въпроса от всички възможни гледни точки и задълбочавайки разбирането на целта. Всеки ден ядем хляб и не се уморяваме от това, че той е все един и същ. Нима ще се преуморим от храната за духа, която е също толкова необходима, колкото и храната за тялото.

1965 г. 457. (17 октомври). Трудно е да се откъснете от Земята, оставяйки тялото, ако съзнанието е вращавало в земното благополучие. Затова всичко, което способства за откъсването, би трябвало да се приветства, макар и то да обременява духа. Възможно е да се живее така лошо, че вече нищо да не задържа мисълта върху условията на непосредственото обкръжение. Така откъсването е безболезнено и протича естествено, и Земята вече не привлича тънкото тяло. Цената за лекотата на откъсването не е малка, но продължителността на земния живот е несъизмерима с времето на Надземното пребиваване, тъй като последното е многократно по-продължително от земното. Всяко обременяване може да се разглежда като скъсване на една или друга нишка на земните притегляния и трябва да се радвате на предстоящата свобода. Тогава полетите ще са достъпни, но позналият сладостта на Земята няма да полети.

1965 г. 458. (19 октомври). Човекът, който е овладян от емоционални, бурни и отчаяни преживявания на нетърпение, страх, неувереност, очакване и така нататък, е особено слаб и безсилен. За какви заповеди може да се говори тук, когато такова слабо и неуравновесено съзнание не е в състояние да управлява себе си. Колко са слаби изобщо хората, не владеещи себе си. И колкото повече те преживяват, толкова повече отслабват себе си. Равновесието, даващо несломима сила на духа, потушава преживяванията и колебанията на астрала. Себелюбието с неговите прояви не е признак на сила, а на слабост. Колко често ярките служители на себелюбието, изглеждащи силни, са се оказвали объркани, жалки страхливци и нищожества в минути на опасност или трудност. Себелюбието не може да се въоръжи с равновесие, тъй като неговата опора и вместилище е астралната обвивка, която по самата си същност не познава нито спокойствието, нито равновесието и е принудена винаги нещо да преживява, от нещо да се вълнува и с нещо и някак да си угажда, тоест да живее, тъй като в това се и заключава животът ѝ. Ние не Познаваме неравновесието.

1965 г. 459. (М. А. Й.). Когато животът се нарежда така, че вече няма на какво да се радваме, ще намерим радост в мислите за бъдещето. Магнитът на бъдещето е много силен. Утвърждавайки мислите си върху него се вълчим в полето на неговите притегляния. Устремявайки мисълта в орбитата на бъдещето освобождаваме съзнанието от властта на настоящето над него.

1965 г. 460. (Гуру). „А аз все пак ще достигна“ - тази формула може да се вземе със себе си по далечния път и пред всички прегради по пътя да се помни за нея. Пътници са всички, но всеки има свой път. Нашият път е към Светлината и нашите мисли са за нея. Когато огънят на сърцето гори, тъмнината не е страшна. Към Светлината води горящото сърце. Стига само да не угаснат неговите огньове.

1965 г. 461. (21 октомври). Проблемът с времето е един от най-трудните. Миналото, потънало в Лета, продължава все пак да съществува в архивите на пространството, където може отново да бъде видимо от тези, които имат достъп до тях. Следователно миналото съществува, макар и в други измерения и бягът на времето го засяга само условно. Но в миналото нищо вече не може да се измени. Възможно е да се извикат от миналото в настоящето, тоест в съзнанието, едни или други картини, но те вече са извън възможността на волята да ги преправи. Бъдещето също, както и миналото, съществува във великото и вечно сега. Но в какво е различието? Миналото е неизменяемо, докато в същото време бъдещето е пластично. Пророците от миналите векове са улавяли в пространството клишето на бъдещето, даже много далечното, сякаш потвърждавайки с това, че то в някои сфери вече съществува в настоящето. Но и в настоящето вече нищо не може да се промени, тъй като то е резултат от неизменяемото минало. Всяко изменение е устремено и се отнася вече за бъдещето и е възможно само в бъдещето, макар и много близко и непосредствено свързано с текущия момент. Преходът от настоящето към породеното от Закона за причинността неизбежно бъдеще като че поставя неговата пластичност в зависимост от породилите го причини. Железният Закон за причините и следствията не позволява последният да се отклони от неизбежния и предначертан от тези причини курс. По такъв начин бъдещето вече някак е фиксирано в настоящето от пораздащите или породилите го причини. За Нас бъдещето, като следствие на миналите причини, не е скрито от съзнанието. Ние го Виждаме, тъй като във Висшите Измерения на пространството то се явява вече като минало, обусловено от това, което го поразда, тоест от напълно определени и конкретни причини. Тези причини, бидейки напълно реални и явни в настоящето или миналото, пораздат и са длъжни да породят същите явни и неизбежни следствия. Решението на проблема с времето трябва да се търси в сферата на нерушимостта на Закона за причините и следствията. Тяхната верига е непрекъсната от началото до края и е неизменна. Пуснатата в колелото на действието причини обуславя бъдещето като нейно неизбежно следствие. Като се знае причината може да се знае бъдещето и по качествата и природата на звената на тази верига да се предвиди и даже да се види то. Затова може, без да се отклонявате от действителността, да кажете, че бъдещето съществува. Живеем в света на причинността и строим бъдещето по неговите Закони.

1965 г. 462. (М. А. Й.). Бъдещето - и собственото, индивидуалното, и общочовешкото се изгражда с утвърждаване на съответстващите начинания или причини, при което съзнателното строителство се осъществява в разбирането и прилагането на Закона за съзвучието. Законът се изразява просто: според природата на зърното са и кълновете. Всяко зърно дава растение съгласно своя вид и зърното на пшеницата няма да породи овес. Това съответствие се отнася до всички страни на човешкия живот. Затова може да се каже, че Законът за причините и следствията твори или действа по съзвучие или в по съответствие на следствието с породилата го причина. Кармичното следствие вече никой и нищо не може да поправи, докато то не изчерпи себе си докрай. Трябва да се прояви съзнателна и целеустремена грижливост към своите действия, тоест към творящите следствия причини, тъй като всичко дава своя плод. Бъдещето се твори от свободната воля, която, след като е създадена причината и е пусната в

колелото на изпълнението, незабавно губи тази свобода. Във властта на човека е да създава своята карма, но вече не е във неговата власт да я унищожи.

1965 г. 463. (Гуру). Ако Христос е причината, то Майтрейя е следствието. Веригата е непрекъсната и бъдещето е отсъдено. Ще разберем неговата неизменност като действие на Закона за кармичната неизбежност. До каквито и Сфери на Висшите Измерения да се докосва бъдещето, то съществува, то вече е и е невъзможно да се унищожи съществуващото. Неизменността на Плана на Владичите трябва да се разбира като нещо, неподлежащо на отмяна или изменение. Подвижността на Плана се отнася до детайлите и метода на неговото осъществяване, но не до Основите.

1965 г. 464. (23 октомври). Нека те да говорят каквото искат, но те нищо не знаят. Но знаещият нека да говори това, което Искам Аз. Моето знание е непреходно. Моето слово ще запази своята сила и след хиляди години, както са я запазили зърната пшеница, намерени в древните гробници. В тях е същността на живота – Огънят. И Моите думи са също огнени. Неумиращата сила на думата зависи от качеството, силата, степента и напрежението на Огъня, вложени в нея. Има сила също и в печатното слово, ако то е от Огъня. Много са печатните листове с празни думи. Празните обвивки пораждат празни думи. Но Моето слово е огнено. Затова и тези Записи ще се четат и от тях ще се черпи огненост. Затова и тяхното въздействие върху съзнанието е мощно. То се разпалва от тези думи и духът се храни с тях. Ценността, смисълът и значението на думите е в тяхната огненост. Искри и пламнали огънове са разпръснати по страниците на Великите Писания, затова такива книги не умират във времето. В това също се крие и различието на великите писатели и поети. Огънят е символ на живота. Живеем и възхождаме с Огъня.

1965 г. 465. (М. А. Й.). Колко е радостно да се усещат токовете на сърцето, устремени към Нас. Те пораждат неотменимостта на Нашия отклик. Осъществява се свързване и контакт, и взаимнообмен на най-тънки енергии. Цялата сила на Общуването е именно във взаимния обмен. Задължително условие е тези токове да вървят в едната и в другата посока. При едностранност не се получава съединяване и взаимнообменът е невъзможен. Отдавна вече беше Казано, че за получаване е нужно нещо да се донесе, макар и нещо малко, в което може да се даде. Недонеслият нищо не получава. Но затова пък колко радостно и вдъхновено е за даващия, когато той може да даде с пълна мярка в отговор на пламенното обръщение на сърцето. Толкова малко и несвършено се разбира обръщението. Всички искат да получат, но не умеят и не знаят как да се обърнат. Оттук са толкова празните обръщения, не носещи нищо. Цялата работа е в сърцето. Обръщането с цялото сърце не може да остане без отговор. А за това е нужно сърцето да бъде живо. У мнозина сърцето е умряло, макар и все още да бие. Умрелите със сърцето не могат да се обръщат. По-добре е те да се нарекат „мълчащи със сърцето“ - ще бъде разбираемо. Замлъкналите със сърцето, мълчащите със сърцето смърдят. Зловонието на смъртта е ужасно. Ужасно е зловонието на живото тяло, ако в него е умрял духът и сърцето е замлъкнало. Има различни видове смърт. Живите мъртъвци са най-ужасното явление на века. Много такива бродят по лика на Земята, умрели в духа и духом.

1965 г. 466. (24 октомври). Всеки път, когато мисълта се устремява към избрания обект, се извършва пренасяне на съзнанието в

една или друга степен. Тогава се установява канал на връзка с него и се поражда ток от тънка енергия. Чрез тези токове съзнанието свързва себе си с всичко, към което е насочена мисълта. Мисълта е магнетична и обектът на мисълта се зарежда с магнетична сила. Това особено ярко се проявява върху предметите, които човек притежава или вещите, намиращи се в негово притежание владение. Всяка собственост има в себе си тази магнетична сила на притегляне. Скъперникът, седящ върху своите съкровища, е здраво омотан от тези магнитни привличания на вещите, които той счита за свои. Видовете на тези привличания са твърде много и те са твърде разнообразни. Бутилката вино за пияницата и картите за играча имат не по-малко притегляне. Обектите, привличащи към себе си съзнанието, се разделят на невидими и видими. Привличането към едни или други форми на мисли, често с твърде невисоко свойство, се отнасят към невидимите обекти на привличане. Тези притегляния могат да бъдат необичайно силни и често съзнанието не може да се бори с тях, подчинявайки им се безволно. Архатът е свободен от земните притегляния от всички видове, невидими и видими. Невидимите низши притегляния са свързани тясно със Земята. На Архата действат висшите притегляния и той е подложен и се отзовава съзнателно само на висшите привличания, когато Фокусът на Йерархията на Светлината става единствен обект на всички негови стремежи. Откликващият само на висшите притегляния е свободен от властта на Земята. Вървящият към Мен се учи тънко да се ориентира в характера на тези привличания, на които реагират неговите обвивки. Всяко привличане съответства на определена сфера на пространството, която се стреми да въвлече духа в своята орбита. Пребиваването в Тънкия Свят е по слоевете, съзвучни на стремежите на човека и на тези притегляния, които той е породил на Земята.

1965 г. 467. (М. А. Й.). Притеглянето към Висшия Свят се установява съзнателно и се усилва с приетия ритъм. То не е от плътния свят и затова не се прекратява и не изчезва със смъртта на плътното тяло, а обратно, засилва се вследствие на освобождаването от грубата обвивка. Вървящият към Владиката в земно тяло, освобождавайки се от него, получава крила. Те могат да се получат още на Земята и тогава са достъпни полетите в тялото на Светлината. Много чудесно има в живота на този, който е преминал чертата, зад която вече няма връщане назад. Това са тези, които са решили своя път завинаги. Половинчатата решимост е негодна. Само когато цялото съзнание, цялата мисъл, цялото сърце се отдават на Владиката може да се счита, че чертата е премината.

1965 г. 468. (Гуру). Очите или подобие на очите се запазва в огненото тяло. Това явление може да се счита за символ на способността на човека да вижда. Същото може да се каже и за другите чувства, макар и може би не толкова явно видими. Но очите се запазват. При Великите Духове те, по-точно тяхното изражение, вече не се променя даже при смяна на телата, тоест при новото въплъщение. Разбира се, има изменения, тъй като Великите Духове също продължават да се издигат по Стълбата на Светлината, но тези изменения не се отразяват на същността на Лъчите на очите, макар и Те да нарастват по своята сила и мощ. Старайте се да запомните очите.

1965 г. 469. (25 октомври). Загубата на равновесие може да бъде много опасна за организма. Пламванията на неравновесие прегарят заградителната мрежа и правят вътрешната същност открита за

враждебни въздействия. Невъзможно е мигновено или бързо да се възстанови прегорената от пламването фосфорна тъкан. И състоянието на незащитеност продължава известно време. Този именно период представлява особена опасност от нежелани нахлувания. Трябва да Добавя: няма нищо в света, заради което би си струвало да се плати цената на загубата на равновесие.

1965 г. 470. (Гуру). Трябва да бъдете винаги нащрек, винаги готови да отразите всеки опит да се наруши равновесието, откъдето и да идва той. Ударите преимуществено се нанасят по слабите и незащитени места и за тяхното нанасяне тъмните използват всички. Раковината на охлюва е добър пример за защитеност.

1965 г. 471. (26 октомври). Когато всички думи вече са казани, остава действието. Някога все пак ще се наложи да се премине от думи към дело, от теория към практика в цялата пълнота на приложение на Учението в живота през всеки ден. Но съпротивата на своето собствено вътрешно противодействие, на това, което подлежи на преодоляване, ще нараства според растежа на устрема. Колкото по-силен е устремът, толкова по-силно е и противодействието на тези елементи в себе си, които трябва да бъдат изживени. Само суровата дисциплина на духа е в състояние да разреши този проблем. Нужна е много голяма решимост и силна воля да се върви докрай и който е уверен в своята воля може да влезе.

1965 г. 472. (М. А. Й.). Самопроверката също е нужна, за да се види действителното съзнание. Ето считаме, че обичаме Владиката, а не можем да представим доказателства за силата на своето чувство със свои постъпки и действия. Къде е причината? Нима въображаемата любов е толкова далечна от истинската, че не стига решимост тя да се утвърждава със своя живот. Когато се Говореше за принципите “с ръка и крак човешки” се имаше предвид това условие, при което прилагането на Учението в живота върви паралелно и неотлъчно с неговото теоретично усвояване. Отговорността нараства според разбирането на Учението. По-добре е да не знаеш, отколкото да знаеш и все пак да не вършиш и да не постъпваш така, както диктува знанието. Хората могат да се разделят на такива, които не знаят какво вършат и на такива, които знаят. Знаещите и все пак вършещи въпреки това, което знаят, си създават тежка карма, тъй като нямат оправдание.

1965 г. 473. (Гуру). Но кой, освен самият ученик, може да извършва действия и то именно в условията на най-яростно противодействие. Даже повърхностното запознаване с жизнеописанията на великите хора ще покаже колко тежък е бил техният личен живот, без да говорим вече за тези, които са отивали на клади и на мъчения. Пътят на истинския ученик е необичайно труден.

1965 г. 474. (27 октомври). Когато нещо външно, идващо отстрани, явно пречи на Общуването, това външно се преодолява вътре, тоест съзнанието се настройва на такава вълна, че пречещото вече да не пречи, загубвайки своята власт над съзнанието да пречи. Това ще бъде победа над външното противодействие. Разбира се, главното условие е съхраняване на пълно равновесие. Духът трябва да се подготви за много големи напрежения във всички светове и да изработи в себе си устойчивост да ги издържа, без да губи равновесие. Равновесието се удържа със сърцето. Имунитетът на духа е в сърцето. Не е лесно да не се позволява на изтънченото сърце да реагира на грубостта на хората и на

граправостта на земните условия. Огнената воля застава на стража и тя допуска да се преживява или да не се преживява яростта на външните нападки. Ще считаме, че всичко вървящо с всички сили срещу Светлината е от тъмнината. А борбата с тъмнината е само със Светлина, укрепвайки Светлината в себе си.

1965 г. 475. (М. А. Й.). Само не допускайте помрачаване, тъй като когато тъмнината започне да беснее, тя се стреми именно към това. На тях им трябва да ви съкрушат. Но побеждавайки ги ги заставяте да служат на делото на Светлината и достигате резултати противоположни на замислените от тях. Тъмнината се разлага и отстъпва когато среща твърда и непоколебима съпротива. Трябва натискът на тъмнината да се издържи до края. Нека да терзаят, стига само на всяка цена и с цената на всичко да се постигне победата над тъмнината. Страхувайте се от неравновесието повече от всичко. Загубилото равновесие съзнание става беззащитно.

1965 г. 476. (Гуру). Колко усилия полага тъмнината, за да угаси вашата Светлина. Наблюдават злобно и внимателно дали не са преуспели в това. И злорадстват когато видят, че се поддавате на техните хитри ходове. Помнете, че много хора се намират под силното въздействие на тъмните, изпълнявайки техните внушения и нашепвания. Винаги със Светлина, само със Светлина се защитавайте от тъмнината. Във вибрациите на Светлината тъмнината няма да издържи дълго да пребивава. Само със Светлината в себе си ще победите тъмнината вън.

1965 г. 477. Знайте, че никога не може да се случи Владиката да Остави устремения към Него дух. Недостатъци ли? Всички носещи тяло и пребиваващи в тяло земни жители имат такива. Не тях Гледаме Ние, а Висшата Триада на въплътения. Ние Виждаме нея и натрупванията в Чашата и ѝ Помагаме да използва личността най-целесъобразно и да застави тази личност да бъде полезна на своето висше „Аз“. Далеч невинаги висшата полза и висшето благо се съгласуват с желанията на личността. И тогава се получава конфликт. Ако висшето „Аз“ побеждава, духът се издига по-нагоре, ако низшето – духът се връща назад и се спуска по-надолу. В тази постоянна борба между Висшата Дуада и всичко това, което е по-ниско от Нея, се извършва еволюцията на духа, ако той се приближава към Светлината или инволюцията – ако се приближава към тъмнината. Светлината и тъмнината вътре в човека, Светлината и тъмнината извън него и чрез Светлината или тъмнината в себе си той влиза постоянно в съприкосновение със Светлината или тъмнината вън.

1965 г. 478. (28 октомври). Задачата на текущия ден е в това да не се допусне угасване на огъня на сърцето.

1965 г. 479. (Гуру). В областта на Общото Благо няма място за личното. Всичко за хората и нищо за себе си, даже „тиква вода“. Вечната правда на битието е тежка за неготовия дух.

1965 г. 480. (29 октомври). Отшелниците от миналото са търсели тишина и уединение. Те са се отдалечавали от хората в непристъпни гори и планини. Сега положението се е изменило и тишина може да се намери само в духа. Това не е просто, тъй като трябва да се научите да не виждате и да не чувате, независимо от звуците и от това, което ярко застава пред очите. Не е лесно да се постигне такава степен на съсредоточаване, но друг изход няма. Тишината си е отишла от градовете и населените места, и са я заменили звуците на радиото и

телевизорите, шумът на работещите машини. Всички тези звуци са неестествени, затова и действат като дисонанс на изтънчената нервна система. В крайна сметка се получават нервни разстройства и нови видове болести, тъй като хората не знаят как да се защитят и при това не вярват във вредата от всички тези шумове. Наистина самият организъм изработва защита и се стреми да установи имунитет, но и това се постига само с времето и не се удава лесно.

1965 г. 481. (30 октомври). В Тънкия Свят можете да се окажете около твърде нежелателни съседи, привлечени от сходни преживявания или недостатъци. Колкото и да страните от тях, сходните качества проявяват своето притегляне. Можете да се избавите само изживявайки ги и освобождавайки се от тях. В това сближаване вземат участие и тъмните нашепници и силно злорадстват, когато падението се е състояло. Тъй като то винаги се случва под внушение, след много последователни усилия от тяхна страна. Те тласкат към действия и постъпки несъвместими с достигнатото стъпало и се радват, когато преуспяват в това. При Нас има светъл дозор, при тях – тъмна стража над всеки носещ Светлина, над всяко запалено сърце.

1965 г. 482. (М. А. Й.). Когато ни се иска още по-голяма Близост, стражите на Прага - недостатъците и слабостите на духа, облечени в тънки форми, застават като препятствие по пътя на сближаването. Те са един вид проява на всичко, което още не е изживяно и което служи като преграда към по-близко доближаване. Те може би не биха се проявили ако импулсът на устрема към Светлината и вътрешната светлина не бяха ги осветили и не бяха ги разкрили, и не бяха заставили съзнанието да направи избор: или да ги отхвърли, или да влезе в съчетание с тях. Това е един вид автоматична проверка на същността и силата на новия устрем. Не е лесно да се премине през стражите на Прага, ако нещо още не е изживяно. Знанието за размерите на това, което подлежи на изгаряне в огъня на устрема и което още не е изживяно ще помогне съзнателно да се освобождавате от тези окови.

1965 г. 483. (31 октомври). В Тънкия Свят мислите от определено естество привличат хората със сходно мислене против желанието на този, който допуска тези мисли. Мислите служат като мост, съединяващ еднакво мислещите хора. Това се отнася до всички мисли. Стига да се измени мисленето - и нежеланите съседи ще изчезнат. Но ако мислите са привични и са се внедрили здраво, то да се направи това не е така лесно, както изглежда. И тогава обкръжението остава, докато остават мислите. На Земята е по-лесно да се изменят мислите, отколкото в Надземния Свят, където тяхната притегателна сила и яркост на видимите за окото образи правят техния магнетизъм почти непреодолим. Мислите се пораждат тук, а неизбежните и неотвратими следствия продължават там, в света на следствията. Затова трябва много преди преминаването на Великите Граници да се погрижим за това какви съседи привличат нашите мисли от текущия ден.

1965 г. 484. (М. А. Й.). Пътят към Светлината е труден. По него може само да се върви, а не да се стои. Орелът не може да спре в полет – падането е неизбежно. Само движение и само напред. Тъй като винаги може да се намери нещо, макар и малко, усъвършенстването на което е възможно. Винаги някое качество звучи най-близко. От многото качества избирате най-звучащото и съзнанието се утвърждава върху него. Такова действие ще бъде безусловно полезно. Да се движите, да се движите може

винаги.

1965 г. 485. (3 ноември). Всяко знание на окултните закони налага отговорност на познаващия ги. Усилва се мощта на мисълта и нейната способност да въздейства на своя носител и на обкръжаващите, усилват се и следствията. Всичко това поражда причини, продължителността на действието на които продължава и в Надземния Свят. Затова Ние не Бързаме да въоръжим неочистилото се съзнание. Периодът на очистване е продължителен. По-добре нищо да не знаеш, отколкото, знаейки, да злоупотребяваш със знанието. Всяка злоупотреба с него се отразява преди всичко върху злоупотребяващия. В това се състои отговорността на Ръководителя. Малко опитното съзнание се стреми да раздаде всичко, което знае. Но опитният наставник се старее да даде не повече от това, което може да вмести получаващият без да си причини вреда. Оттук и неизбежността на изпитанията. Всички искат да получат без да се съобразяват с това, че неподготвеният дух ще стане жертва на това, което е узнал. „В многото знание“ има не само „много печал“, но и много опасност. Яснотата на мислените представи представлява задача на ученика. Но ако тази задача е изпълнена и отчетливостта на мислените образи е достигната, то каква ще е опасността, ако те са нечисти.

1965 г. 486. (М. А. Й.). Падението на много напреднали духове често е ставало именно защото, пробуждайки в себе си известни сили и предизвиквайки ги за действие, те не са били в състояние да ги управляват и са ставали техни жертви. Затова очистването е основно условие за напредък. Нужно е не подтискане на изживените свойства, а именно освобождаване от тях при условие на тяхното пълно изживяване. Потиснати, те рано или късно все едно ще надигнат своите глави и, усилен от растящите огньове, ще се окажат още по-непреодолими, отколкото по-рано. Тъй като при растежа на духа в него растат и всички огньове, и всички свойства. Ще се радваме на изпитанията, тъй като те проявяват в нас това, което още не е изживяно, но което въпреки действителното положение на нещата човек може да счита за обуздано и изживяно, и от властта на което той счита себе си за свободен. Няма нищо по-лошо от въображаемите достижения и въображаемите качества.

1965 г. 487. (Гуру). Учителят приема ученика такъв, какъвто е - с всичките негови недостатъци и достойнства. Затова колкото и слаб, недостоеен или неочистил се да счита себе си ученикът, това не може да служи като причина за отдалечаване или отделяне от Учителя. Трябва да се постигне едно или друго качество, но независимо дали то е постигнато или не, Учителят няма да напусне непостижния.

1965 г. 488. (4 ноември). Синтезът може да се разглежда като принцип за обединяване на противоположните начала. Съзнанието, притежаващо синтез, обединява в своето разбиране всички явления от живота и намира място на всичко, което става под Слънцето. Между другото и Слънцето също свети и над добрите, и над злите. Диалектиката на противоположностите ги включва в себе си и всичко си има място под Слънцето. Предметите се различават по светлосянка и благодарение на светлосянката. Без противоположност на тоновете художникът няма да нарисува картина. Синтезът съединява следствието и причината. Синтетичната химия има в основата на своите цели творчеството. Синтезът и творчеството са свързани с права нишка и синтезът се проявява именно в творчеството. Творчеството е и синтезиране на

влизащите в него елементи. Разбирането на полярността или крайностите на човешките съзнания е невъзможно без синтеза. Биполярното постигане на явленията е именно синтетично постижение. По същия начин и утвърждаването на бъдещето в настоящето е немислимо без обединяването им в съзнанието. Времето се дели на минало, настояще и бъдеще. Но пророците от миналото са виждали бъдещето, отстранявайки границите на времето и обединявайки неговите три аспекта в един, в синтеза на огненото прозрение, когато се изпълнява пророчеството на Ангела за това, че време вече няма да има. Отдалечеността и близостта, тоест преодоляването на пространството и разстоянията е подчинено на същия този принцип. Обединител е огънят. Следователно синтезът е огнено понятие и обозначава огненото състояние на съзнанието. Степените на тази огненост са различни, точно както и степените на синтетичното съзнание. Казалият: „Аз Съм във вас, вие сте в Мен, Аз Съм в Отца и Ние Сме едно“ е Дал свидетелство за Висша степен на синтетично съзнание. Така обединявайки в своето разбиране проявите на противоположните начала утвърждаваме в себе си синтетичното съзнание.

1965 г. 489. (М. А. Й.). Трябва със сърцето да се разбере и приеме неизбежността на редуването на подеми и пралаи на съзнанието и да не се съжاليا много тогава, когато настъпва пралайята. Тъй като това е Законът на живота. Тъй като именно това условие служи и като трамплин за нов полет. Ритъмът или редуването на явленията представлява основа на битието. И съзнанието, особено растящото съзнание, е подчинено на своя ритъм. Космосът се изгражда върху ритмичното движение. Нощта се сменя с ден, а зимата – с лято. Да намерим сили на духа спокойно, уверено и радостно да очакваме проявите на Великия Закон.

1965 г. 490. (Гуру). Увереността се ражда от знанието за нерушимостта на действието на Закона. Ние знаехме за неизбежността на настъпването на сроковете и за приближаването на отсъденото време. Великата битка, ние знаем, има противоположност в проявите на Светлия Град. Градът Китеж е погребан дълбоко, но звънът на неговите камбани вече достига до чувствителното ухо. Имайте търпение, по-голямо от желанието да го видите. Всичко ще дойде в своето време и трябва търпението да не пресъхва.

1965 г. 491. (5 ноември). Възможно ли е да се движите напред връщайки се назад, извършвайки такива постъпки, които не възвисяват, а унижават съзнанието? Координацията на действията и мислите с устрема към Светлина е необходима като най-непременно условие за напредък. Това може да се нарече съответствие или съгласуваност. Човекът гледа напред и неговите надежди са съсредоточени в бъдещето, а краката стъпват назад - това съгласуваност ли е? Никакви обстоятелства не могат да служат като оправдание на отстъплението. Формулата „защо си Ме оставил“ е дадена не за отстъпване, а за да знаете, че при достигане на критичния момент е особено тъмно и безпросветно, и изглежда, че Владиката е Оставил и че напред няма нищо. И през това трудно изпитание също трябва да се премине. Владиката не Може да остави, макар и всички очевидности да говорят срещу това. И тъмнината ще се смени със Светлина, трябва само да се намерят сили да се издържи, тоест да се претърпи до края. Вървящите към Светлината са преминавали през всичко това.

1965 г. 492. (7 ноември). (М. А. Й.). Ден идва и ден си отива, но Светлината пребивава веќе. И кога тоа Светлина се запали в срцето, та продължава в него над обвивките и времето на техните прояви. Вечната Светлина дава вечен живот. Та се разпалва именно в срцето. И се запалва именно защото срцето никога не умира, даже тогава, кога смъртното земно съзнание угасне. Безсмъртието е в срцето. Новата Епоха на Огъня може за се нарече Епоха на Срцето. Кога То се разпали, постигането на Безсмъртие ще се приближи. Епохата на Срцето ще наречем Епоха на Безсмъртието, тъй каго съзнанието, пренесено в срцето, ще приближи възможността за непрекъснато съзнание, тоест достигането на фактическо Безсмъртие. Някой иска да удължи дълголетието, някой се надява да намери Безсмъртие в другите обвивки и съответстващите им сфери на пространството, но истинското Безсмъртие, непрекъсвано от циклите на възплъщение, може да се постигне само със срцето и в Огненото Тяло, което служи каго негов несменен носител. Така чрез срцето ще достигнем до Светлината, каго пребивава веќе.

1965 г. 493. (Гуру). Трябва да се обърне внимание на това, че Нашите положения не се променят във времето. Затова те могат спокойно да се приемат на въоръжение от съзнанието. Променят се възгледите на хората, тяхното мнение, отношението към живота, научните теории, убежденията и всичко, което съставлява психическия багаж на човека, но положенията на живота, издигнати от Нас и наситени с Учението на Живата Етика са толкова здрави и надеждни и толкова неизменни в своите Основи, колкото и самото Учение на Живота. Можем да се порадваме на тази непреходна устойчивост. Основите на непреходното, които хората ще намерят в нашите книги и нашето творчество, в нашите платна и това, което сме оставили след себе си могат да бъдат твърда опора в живота за тези, които искат да следват нашия път. Заради тях и за тях живяхме ние, заради тях се трудихме и заради тях оставихме на Земята това, което беше създадено от нашите ръце.

1965 г. 494. (Гуру). Нито настроенятия, нито колебанията, нито гримасите на астрала, а упорството в несломимото постоянство на устрема довежда до Учителя на Светлината, кога духът не се спира пред нищо и нищо вече не е в състояние да го спре.

1965 г. 495. (9 ноември). И как да се достигне пълнота на отричането от себе си? С пълнота на изпълването на съзнанието с Мен. Но преминаващите дребнави мисли се оказват много силни, по-силни от това, което е най-нужно от всичко. Тогава в какво е секретът на тази власт на дребнавостите на суетливостта над най-нужното? Не е ли в това, че обвивките са привикнали да вибрират отговаряйки на въздействията на непосредственото плътно обкръжение. То се оказва по-силно от пространствената действителност, тъй каго е допуснато в съзнанието без контрол. Именно нужен е контрол над всичко, което нахлува безконтролно в сферата на съзнанието. Късно е да се предпазвате кога нахлуването на суетата вече се е състояло и равновесието е нарушено от нея. Именно отрано, да кажем от сутринта се определя линията на защита от външни нахлувания. Отрано се установява на какво се дава власт и кое се лишава от властта да влияе над съзнанието, нарушавайки охраната на заградителната мрежа. Невъзможно е да се избегнете от неочакваностите, значи и неочакваностите трябва да се направят безсилни да нарушават равновесието. Значи към всичко очаквано и

неочаквано ще се наложи да се установи отношение на активно противодействащо безстрастие или на равновесие. Нека това да се проявява под формата на безразличие или равнодушие, стига само обвивките да останат спокойни и заградителната мрежа да не бъде пробивана от въздействията вън. Те са преходни. Като се знае тяхната преходност и като се помни за нея, може да се постигне това, че да се отбраняват от тях с бронята на равновесието на духа.

1965 г. 496. (М. А. Й.). Житейските вълни яростно се стремят да съкрушат гранитната скала на духа. Но ще устоим. Няма да считаме тяхната ярост за достатъчно силна, че да преодолее Камъка. Камъкът ще устои. Помнете това. Камъкът на Вечната Основа на Живота, на който строите дома на вашия дух не може да бъде разрушен от яростта на вълните. Стихията на водата не може да преодолее Камъка, тъй като Камъкът е Огънят, събран от духа и кристализиран в Чашата в продължение на дълги хилядолетия борба, трудности и усилия той да бъде утвърден. Вълните идват и вълните си отиват, но гранитната скала на духа остава да стои, тъй като скалата на духа - това е Камъкът, огънят Алатир. Камъкът на вечният чудесен живот, несъкрушим от нищо.

1965 г. 497. (10 ноември). Ако собствените мисли не са добри, те могат да се заменят изцяло с Моите мисли. Вземайки която и да е мисъл, тя може да се развива и обмисля всестранно. Това ще бъде достойно занимание, отколкото допускането на негодни мисли. Те се пораждат не от тежките условия на живот, а от това, което още не е изживяно от старите натрупвания. Само да имате желание да се освободите от тях и победата над тях ще дойде.

1965 г. 498. (М. А. Й.). Настъпи денят. Вие дойдохте при мен в своите мисли. С какво дойдохте вие днес? С оплаквания, недоволства, съжаление или с радостна устременост на духа и огнена решимост да вървите докрай без да се смущавате от нищо, без да се спирате пред нищо и без да поставяте нищо по-високо от желанието да бъдете още по-близо до Позовалия? Мога ли да се порадвам заедно с вас на несломимата устойчивост на вашия дух или пък ще бъда огорчена от това, което не можете да преодолеете в себе си? Няма нищо, което да не би могла да преодолее волята на духа, искащ Светлина. Трябва само да можете да поискате.

1965 г. 499. (Гуру). Движението на духа към бъдещето не може да се спре. В това движение духът расте в добро или в зло, в тъмнина или в Светлина. Какво да се прави, ако едновременно с добрите кълнове растат и недобрите? Ако в дадения момент силите са недостатъчни да се изтръгнат до корен недобрите кълнове, трябва малко да се изчака събирайки сили и натрупвайки решимост за ново мощно усилие да се изтръгнат корените на вековните наслоявания. Отначало да се съберат сили, а после и да се откъснат, и то така, че нищо да не остане от тях. Да си спомним как е казано: открий в себе си корена на злото и го изтръгни.

1965 г. 500. Многото предстояния няма да помогнат, ако сърцето не е очистено. Неприлагащият Учението в живота става като папагал за думите на чуждата мъдрост.

1965 г. 501. (11 ноември). Осъзнай нужността и неизбежността на победата и ужаса на поражението, което очаква вървящия към тъмнината. Майя на изкушението и съблазънта е драматична с това, че след нея, след всички привличащи и изкушаващи

мислени образи няма нищо от Светлината. Човек се протяга към призраци, зад външния, привидно привлекателен облик на които са скрити ужасните ликове на служителите на тъмнината и ужасът от падение в бездната е зад всяка прелъстяваща форма на мисълта. Изпитанието на прелъстяване с мислени образи е едно от най-трудните. Изпитанието на свети Антоний е ярък пример за реалността на съблазните на Майя. Нека всяка мисъл от мрака и нейната съблазнителна форма да бъдат подбудителна причина за пълно утвърждаване на съзнанието върху Мен и Моите мисли, изпратени от Мен и изпращани сега. Светлината на Моите мисли ще Победи. Основите, фундамента на скалата на духа - в час на битка съзнанието трябва да се опре върху тях в името на победата. Борба и победа, и щастие от победата над тъмнината в себе си и вън! Именно самата безизходност на положението, когато друго решение освен победа няма и не може да има, ще увенчае челото на победителя с огнения знак на преодоляването от духа на своите (подлежащи на изземване) натрупвания. Не е въпросът има ли ги или ги няма, тъй като ги има у всеки, а в това да не бъдеш победен от тях и от нищо, което така яростно, упорито и явно се стреми да отдели от Мен. Нима още не е ясно, че целият заговор на тъмните и всички техни злонамерени ходове са насочени само към това. Отначало да отвлекат с прелъстителни мислени образи, после да отделят от Мен, после да залееят с желания, а когато откъсването се състои, тогава... Но няма да говорим за това, тъй като на нас е отсъдена победа. Показваме мощта на тъмнината на нейните победители. Налага се да се преминава именно по ръба на бездната, усещайки целия ужас на поражението и неизбежността, и щастieto от победата. Ние следим изкушенията да не засягат слабите. Но силният трябва да ги срещне лице в лице и да победи. А колко пък силният и победилият е по-силен от този, който не познава нито борбата, нито победата, колкото и да е добър. Затова нека смущението да не влезе в орловото сърце. Нека повече нищо да не спре отсъдения победител. Враговете бодърстват и нощем, и денем. Ще усилим и ние своя дозор.

1965 г. 502. (М. А. Й). Образът на Владиката, водещ мисълта след себе си към върховете на познанието, няма да Избледнее в ритъма на всекидневните обръщения към Него. Но обръщенията трябва да нарастват. Усилването на противодействащите обкръжаващи обстоятелства ще разглеждаме като необходимо условие за нарастване и усиление на ритъма. И как иначе да го усилим, ако не с противодействията, растящи през цялото време. Те създават стъпалата от Стълбата на Светлината за възходящото съзнание. Чрез тях духът расте и умножава своите сили. Да проявим разбиране на всичко ставащо с нас, знаейки, че без Волята на Владиката и косъм няма да падне от главата.

1965 г. 503. (Гуру). Защо да търсим някъде навън и в нещо странично, когато всичко е в духа: и щастieto, и достижението, и мирът, който е над човешкото разбиране. Когато всичко, което е вън, показва своята несъстоятелност и невъзможност да се опре на него, тогава ще се обърнем към дълбините на духа. Именно духът ще бъде основата на живота, върху която можете да строите без да се страхувате, че строите за разрушение от вихъра. Днес строителите са забравили за духа. От това са толкова нездрави и толкова временни и недълговечни техните постройки. Ние строим здраво. Основата е непоколебима и не се бои от времето. Владиката Призовава строителите на Храма на Вечния Живот на

Строежа. Отзовете се, имащи уши, за да не пропуснете Зова.

1965 г. 504. (М. А. Й.). Много съсредоточено и внимателно наблюдавайте тези, с които се налага да се сблъсквате в живота. Не се поразявайте от броя на обсебените сред тях. Не всички обсебени са обсебени от тъмни духове, има обсебени и от средни степени. Злобните изчадия не могат да намерят достатъчно злоба в средното съзнание. Има и светловато-сиви степени. Но и от тях ползата е малка, тъй като и при тях в съзнанието насилствено нахлува по-силната воля. Върху Стълбата на Светлината обсебване няма и не може да има. Няма подчинение, няма поробване, дисциплината на духа е доброволна и свободна. Няма насилие над волята на другия. Подчинението се заменя от обединението на съзнанията и огнения устрем на духа към изпълнение Волята на Владиката.

1965 г. 505. (Гуру). Победното състояние на съзнанието е необичайно важно, тъй като магнитните токове, излъчвани от такова съзнание, установяват пространствено много полезни връзки. Арфата на духа, настроена в победна тоналност, привлича в своята орбита излъчванията на духове от същата тази тоналност. И тогава в пространството звучи хор от съзвучни на определена вълна съзнания. Законът за съзвучието, прилаган съзнателно, може много да придвижи както самия прилагаш, така и много други. Трябва да се обърне особено внимание именно на взаимността на въздействията на висшите енергии, които могат да бъдат наистина благословия за обкръжаващите и за пространството.

1965 г. 506. (13 ноември). Личността е форма за проява на Индивидуалността. Но Природата не се съобразява с формата на живот, обричайки всяка на унищожение, за да може животът да продължи. Приемствеността на формите образува веригата от звена на живота. Звената се сменят, веригата е непрекъсната. Личността е оръдие на Индивидуалността, служеща на това, Индивидуалността с нейна помощ да може да расте и да се развива. За благото и растежа на Индивидуалността няма значение страда или се наслаждава на щастието тази личност, която служи на Нейните висши цели. На Нея, тоест на Индивидуалността е нужно да събере с посредничеството на личността цялото разнообразие на човешкия опит, който дава и може да даде животът. За тази цел тя е принудена да се облича във формата на личност, за да влиза в съприкосновение чрез нея със земния план и всичко това, което той може да даде в смисъл на опит и знание на духа. Трябва да се отдели в себе си преходната смъртна личност, имаща право да преживее на Земята определено количество години, от своята Безсмъртна превъплъщаваща се Индивидуалност, за да може, разчленявайки смъртното от безсмъртното, да се пренесе съзнанието в сферите на непреходното и да се постигне по този път състоянието на непрекъснато съзнание, тоест на фактическо Безсмъртие. Личността ще се съпротивлява много упорито на това разчленяване, тъй като тя намира целия смисъл на своя живот в себе си, в своето съществуване, в своите интереси, стремежи и мисли, докато в същото време в самата нея няма и не може да има самостоятелна цел на съществуване дори само заради това, че това съществуване е ограничено до няколко десетки години, които завършват със смъртта и унищожаването на самата тази личност. Личността и астралът са тясно свързани. Всички те са смъртни. На смърт подлежат не само физическото тяло, но и тънкото и менталното тела.

Безсмъртна е само Индивидуалността. Ако съзнанието се пренесе в Нейната сфера и се утвърди здраво в нея, то и личността и всички други обвивки сякаш се пронизват от висшето съзнание, когато то отъждествява себе си вече не с тях, а с висшето начало в себе си, със своята Индивидуалност, със своето висше "Аз". Трябва огнено да се отпечата в земното съзнание това разбиране на непреходното, безсмъртно, вечно начало в себе си, помнейки за него непрестанно и знаейки, че Безмълвният Регистратор в себе си, Вечно Гледащият е безсмъртен и че Той е истинският "Аз" на човека, а останалото, целият живот на Земята е преходен сън, не оставящ след себе си нищо, което Той да може да вземе със себе си, с изключение на знанието и опита, придобиван в плътния свят и другите преходни светове чрез тези временни обвивки, в които Той облича себе си за достигане на тази цел, включвайки тук и смъртните личности от своите безбройни възплъщения.

1965 г. 507. (Гуру). Радостта от преодоляването на себе си съпътства всяка победа. Това преодоляване се извършва в името на постигането на съзнателно Безсмъртие на духа. Говоря нарочно за съзнателно Безсмъртие, тъй като какво ти Безсмъртие без съзнание. Значи работата е в това съзнанието да продължава отвъд пределите на преходното. Възможно ли е това, ако то е съсредоточено изцяло върху преходното, върху това обкръжение, в което обикновено живее човек? Не, невъзможно е, тъй като всичко преходно е смъртно. Следователно само пренасянето на съзнанието в сферите на непреходното и съсредоточаването в тях на всичко, заради което си струва да се живее, ще бъде и вярното решение.

1965 г. 508. (14 ноември). От една страна е безсмислицата на суетата, краткостта на земното съществуване и смъртта на личността, от друга - дълбокото значение и ценност на земните възплъщения и събирането чрез тях на опита и знанията, толкова нужни за развитието и растежа на Индивидуалността. Тези противоположности трябва да се разберат и уравновесят в съзнанието. Всеки миг от земния живот е ценен, ако той е целеустремен и в съответствие с това, заради което духът е възплътен на Земята. Сами по себе си като самоцел всичките земни дела на човека са лишени от смисъл. Но като необходимо и неизбежно условие за еволюцията на духа те са оправдани, нужни и необичайно ценни. Животът е училище. Всеки миг от него може да бъде използван твърде плодотворно. Няма безсмислени или безцелни действия, не донасящи следствия. Когато всяка крачка на човека е осмислена от целта, към която той се движи, тогава пътят е правилен. Ние Наричаме човека пътник по Великия Път. И където и да е той и в каквито и условия да го постави животът и кармата от миналото, целта винаги е пред него и винаги е възможно да се движи неотклонно към тази цел както в голямото, така и в малкото, тоест във всички свои действия. Пренасянето на целеустремеността на живота от обикновените му нагласи върху необикновените, тоест върху стремежа към постигане на съкровения смисъл на битието на човека на Земята и в световите във всички негови обвивки, ще бъде и единствено правилното решение на проблема за съществуването на човека в земния и Надземния свят.

1965 г. 509. (М. А. Й.). Хората често се оплакват и горчиво съжаляват за своята съдба. Налага им се да вършат много привидно безсмислени действия. И в същото време, когато биха могли да се занимават с най-възвишени неща, те са принудени да изпълняват скучна,

неинтересна, но нужна и мръсна работа и да правят това, което не им се иска да правят и да живеят в условия, които пречат на техните стремежи и чувства. Но всичко това не е така. Кармата винаги поставя човека в най-добрите за неговия растеж условия и всички дела, които му се налага да върши, при правилно отношение към тях и разбиране на скритата в тях цел, не могат да му донесат нищо, освен полза и израстване на духа. Трябва само да се осмисли значението на всяко действие, което той е длъжен да изпълнява. Може би то трябва да изработи в него търпение или настойчивост, или мъжество, или познание за човека или интуиция, или съобразителност, или умение да управлява своите мускули и да овладее координацията на центровете, или да придобие опит в тази област, която още не е усвоил, или да задълбочи мисълта, или да усвои изпитанието на самота и още много друго. С една дума трябва да се опитва да разбере на какво именно го принуждава да се научи самият живот, какво да задълбочи и подобри и да утвърди, и какъв именно опит да извлече от кармично наложилите се условия или условията, утвърдени от Учителя. И тогава ропотът, оплакванията и недоволството ще изчезнат. Те ще се заменят от разбирането и стремежа да се използват най-целесъобразно именно тези условия. В този смисъл си струва да се замислите над всяка дреболия и всички подробности от ежедневието, от което засега е невъзможно кармично да се освободите. Именно разбирането освобождава от безсмислието на привидно ненужните или обременяващи условия на живот. Ще ги покрием с разбиране и осъзнаване на скрития в тях смисъл.

1965 г. 510. (Гуру). Ако животът упорито принуждава да се премине през нещо, то трябва да се премине и трябва да се издържи всичко, и да не се пречупите духом. Тъй като, говорейки по същество, всички изпитания се преминават и издържат от духа и в духа. И е необходимо да се устои в духа срещу всичко, стремящо се да го съкруши, тъй като друг изход няма. Духът е несъкрушим, макар и тялото да е немошно. Не телом, а духом може да се издържи всичко. Костите може да се пречупят, но няма нищо, което би могло да пречупи човека, осъзнал неуязвимостта и несъкрушимостта на своя дух.

1965 г. 511. (15 ноември). Анализирайки миналото е необходимо коренно да се анализира и измени нежелателното отношение към някои хора. Неизменено то ще си остане такова, каквото е било и ще последва своя притежател в Тънкия Свят. Процесът на трансмутация на вредните наслоения засяга и тази страна на живота. Любовта или ненавистта, не бидейки видоизменени, ще съпровождат духа и след прага на земното съществуване. Има възвисяващи, даващи радост и Светлина чувства, а има и напълно противоположни на тези. Именно те подлежат на преразглеждане и прераждане. Там, където всичко само продължава, там е трудно да се измени веригата на неизбежността, но на Земята това е лесно и възможно, а главно - необходимо.

1965 г. 512. (16 ноември). Така и ще разделим училището на живота: на дневно и нощно. Нощем, по време на сън може също така прекрасно да се учите и да учите, както и денем. Сънят е подобен на смъртта, тоест и насън, и в смъртта нищо не свършва, а всичко продължава по линиите на устременост на съзнанието. Именно по време на сън се проявява това, което още не е изживяно и което подлежи на контрол и изкореняване. Да! Да! Даже и в съня може да се контролират импулсите на низшата природа със съответстваща настройка на

съзнанието преди лягане за сън. По този път разбирането за училището на живота се разширява. При Нас няма сън във вашето разбиране на тази дума, тъй като непрекъснатостта на съзнанието позволява да се бодърства и денем и нощем, като нощем - на плановите на извънплътния свят.

1965 г. 513. (М. А. Й.). Ние Сме много заети. Затова и в сънищата си ме виждаш обкръжена от хора. Така също, както и на Земята, се налага и да се помага, и да се лекува, и да се пази, и да се води. Дори и още повече, тъй като земното вече не пречи на нищо. И ако невинаги се удава да отделя време даже на най-близките, значи планетните условия са особено напрегнати и от Нас се изисква особено напрегната работа. Това трябва да се знае, за да се приучвате постепенно да бъдете Наши помощници. Да се разберем, че безделие или приятно прекарване на времето в розови сънища за учениците на Владиката няма. Но има без безкраен и много отговорен труд. Владиката Зове на земен и надземен подвиг. И е трудно да се каже кой е по-труден.

1965 г. 514. (М. А. Й.). Упоритостта на противодействието срещу всички усилия да създадете нужното положение и да се защитите от нежелателните явления, разбира се, се вдъхновява от тъмнината, имаща близък подход към хората, леко поддаващи се на нейните внушения. Разобличаването на тази хитра техника на тъмните винаги ги съдържа до известна степен, тъй като те не обичат твърде да се намират под лъча на мисълта, предпочитайки да поставят под удар своите волни и неволни посредници, зад гърбовете на които така старателно и изкусно се крият. Ще насочим поразяващия лъч не към помощниците, а към тези, които стоят зад тях, пазейки се грижливо и избягвайки разобличаването.

1965 г. 515. (Гуру). За нищо лично няма място в Планинската Обител и нищо лично не се допуска там. И до Нея може да се достигне свободно, оставяйки всичко лично долу. За допускане в Кулата, макар и временно, се налага да се освободите от всичко, което е свързано с малката личност и нейните преживявания. В началото се налага внимателно да се отделя личното начало в себе си. На личността в своя микрокосмос трябва да се отреди принадлежащото ѝ подчинено място, за да не нахлува тя в тази област, където емоциите и чувствата на личното "аз" трябва да затихнат. Тъй като само "загубилият душата си (тоест своето малко, лично "аз") я придобива" в своята Висша Безсмъртна Триада.

1965 г. 516. (М. А. Й.). С победите над себе си се отбелязват степените на растеж на съзнанието и неговото освобождаване от веригите на личните преживявания. Осъществява се вътрешна трансмутация на съзнанието, когато едно след друго се отхвърлят наслоенията или налепите на духа, натрупани в миналото, далечно и близко. Духовността няма нищо общо с проявата на интелекта. Даже блестящият интелект на изтъкнатия учен и философ може да бъде много далече от духовността. Духовността и егоизмът на личността са явления изключващи се едно друго и несъвместими едно с друго. Духовността и личността могат да се противопоставят едно на друго като висшето и низшето начала в човека.

1965 г. 517. (Гуру). При Общуване с Високите Духове се докосваме не чрез низшето и личното и малкото в себе си, а чрез висшето и най-доброто, което имаме в себе си. На далечен път е по-добре да се вземе със себе си само висшето, тъй като всичко останало може дотолкова да затрудни и обремени пътя, че придвижването да бъде почти

невъзможно. Но този, който не се движи напред, неизбежно и неумолимо започва да се връща назад, тъй като неподвижност не съществува. Човекът или се издига, или се спуска. Застоялата вода загнива и започва разложение. В самото тъпчене на място или в привидната неподвижност или спирка вече се съдържат елементи на инволюция на духа.

1965 г. 518. (19 ноември). Несъответствието между това, което човекът върши и неговото разбиране за това, което той трябва или не трябва да върши поражда в неговото съзнание несъгласуваност. Колкото по-силна и дълбока е тя, толкова по-пагубно се отразява на растежа и развитието на духа, препятствайки неговата еволюция. Отдавна вече е казано, че е по-добре да не знаеш, отколкото да знаеш и да не прилагаш знанието. Разривът между висшето начало в човека и неговите низши прояви може да доведе до пълното отделяне на висшите принципи и тогава цялата страница на цялото въплъщение се зачерква от Книгата на Живота. Даже малките несъответствия са много опасни, тъй като от тях израстват големи. Като първи признак на несъответствието служи разминаването между думи и дела. Даже в най-малките дела, постъпки и мисли е недопустима несъгласуваност с основната нагласа на съзнанието и с целта на пребиваването на човека на Земята. Трудно е да се постигне съгласуваност в тежките условия на плътния свят, но духът трябва да победи. Зовем на борба със самия себе си, тъй като пътят на живота е път на преодоляване на низшата природа в себе си.

1965 г. 519. (21 ноември). Познанието за човека протича така, че познаващият гледа отстрани, приравнявайки към себе си отношенията на хората. Точно така той може да оценява и самия себе си, заставайки настрани от себе си и разглеждайки се като страничен човек. Много интересно и ново може да се открие в себе си при такава постановка, в частност в своите отношения към хората. Обикновено човек гледа напълно различно на своите собствени недостатъци и на същите недостатъци в другите. Към себе си има снизхождение и търпимост, към другите – нетърпимост и осъждане. Проявява равнодушие към чуждите преживявания, но възприема болезнено и осъжда равнодушието и безсърдечието на хората към своите собствени. Така, анализирайки отстрани своите достойнства и недостатъци, може да се състави повече или по-малко правилна оценка на своята личност. Да се отделите от нея и да я погледнете отстрани е необичайно полезно, тъй като помага на отделянето на съзнанието от нейната власт. Свързаността на съзнанието със своята личност поражда в резултат това, което се нарича лично съзнание, тоест сфера, която е малка, ограничена, невярна и винаги лъжлива в представата си за нещата и в своето разбиране на характера на обкръжаващите го хора. За познаването на човека са недостатъчни единствено само уроците на живота, макар да са много сурови и горчиви, нужно е още и умение да се познават явленията от нелична гледна точка. При това е особено интересно да се отбележи как една и съща постъпка, извършена от самите нас и от друг човек, получава в нашите очи различни оценки. Докато не се научим да мерим с еднаква мярка себе си и другите, няма да се освободим от властта на личното начало в себе си, на низшето “аз” над съзнанието. Значи трябва да започнете да преразглеждате отново целия свой живот от самото начало, сякаш отстрани, като живота на страничен човек, зорко отбелязвайки всичко това, което подлежи на осъждане и от което трябва да се освободите.

1965 г. 520. (Гуру). Само суровата школа на живота може да

научи да разберете доколко низшето "аз", тоест личното начало в себе си, личността, може да пречи на еволюцията на духа и на придобиването на Висше съзнание. Представете си какво би било, ако един от тези хора, които човечеството причислява към числото на Великите, би се заел изключително само с това, с което се занимават обикновените хора, тоест със себе си и своите лични интереси. Той би престанал да бъде Велик и не би оставил нищо след себе си за хората, както не оставят милионите обикновени хора, отивайки си от земния живот. Нека това съображение да послужи като нагледен урок за това колко безполезно и ненужно за човечеството е това, което е свързано с низшата природа на човека. Учителят Указва да се върви по върховете, когато на низшето "аз" ще бъде вече невъзможно да увлича след себе си.

1965 г. 521. (22 ноември). Едни и същи външни условия за едни могат да служат като причина за радост, а за други - за мъка или недоволство. Не е ли самият човек причина за такова въздействие? Отдавна е казано, че човекът е мярка на нещата. Затова не трябва да се приписва на обстоятелствата и на делата самостоятелно значение, тъй като това значение се определя от съзнанието. И може ли да се обвинява Учителя за това, че едни или други условия предизвикват в ученика недоволство. Може би друг ученик само би се радвал, бидейки в същото положение. А тъй като радостта, макар и от време на време, все пак го посещава, независимо от трудността на положението, то причината за страданието не е вън, а в страдащото съзнание. Но нали героите са отивали на подвиг, на страдания, трудности и мъки с просветлено лице, изпълнени с възторга на духа.

1965 г. 522. (М. А. Й.). Постоянството и несъкрусимостта на устрема, независимо от всичко и въпреки всички обстоятелства на живота, е основно условие за успех в достигането на пълнота на сливането на съзнанието със Съзнанието на Великото Сърце. Не е голяма чест да се окажеш колеблив. Не е голяма чест да се пречупиш духом под тежестта на обременяващите условия. Не е голяма чест да допуснеш поражение. Тъй като и победата, и поражението е в духа. Всичко външно тук няма никакво значение. Нека да става каквото ще, но духът е непоколебим, нерушим и неуязвим от нищо външно, макар самата очевидност упорито да утвърждава обратното. Всичко е в духа, от духа и чрез духа. Духом, със силата на духа се утвърждава победата в себе си, дори целият свят да върви срещу него. Да си спомним думите на Владиката: "Идва Князът на този свят, но няма в Мен нищо". Всички тъмни сили на злото са се стоварили върху Победителя на света, но не са Го съкрушили.

1965 г. 523. (Гуру). Картината "Състрадание" напълно изчерпателно и ясно изразява идеята за действителното състрадание и действителната помощ чрез приемане върху себе си на болката или тежестта на този, на когото се изразява състрадание или се оказва помощ. Кажете на тези, които говорят за помощ на хората, че всеки има пълна възможност да помогне на мъката на другия ако неговото желание е дотолкова искрено, че той е готов да поеме върху себе си неговата тежест. И веднага ще видите доколко ще се намали броят на желаещите да помагат. Болшинството канещи се и говорещи за помощ и служене на човечеството смятат да правят това без да се откажат от нищо. Помощта ще бъде действителна само тогава, когато се споделя тежестта на другия и помагачият взема върху своите плещи част от кармата на този, на

когото се оказва помощта. Така Постъпва Учителят, така постъпват всички, чието сърце гори с огъня на състраданието.

1965 г. 524. (М. А. Й.). “Ще засветя ли?” Как ще засветиш, ако не са събрани елементи на Светлината по време на въплъщението? Това е невъзможно. Следователно основната грижа е събирането и натрупването на най-нужното. Как да събираш, ако условията не позволяват? Няма и не може да има противни условия, тъй като всичко започва да служи на победителя. Когато е удържана победа над себе си, всичко започва да служи на човека. Работата не е в условията, а в самия теб.

1965 г. 525. (24 ноември). Почитането на иконите в своята основа има предвид принципа на обръщане към различни Духове, стоящи на едни или други стъпала от Стълбата на Светлината, заслужени от тях или пък въображаеми. Обръщането обикновено свързва съзнанието на обръщания се с Този, към Когото той се обръща. Иконата – изображение се явява свързващ фокус на съсредоточаването. Обръщането не е насочено към иконата, а към Този, към Духа на Този, Който е изобразен на нея. Това няма никакво отношение към фетишизма, ако принципът е разбран правилно. Висшата форма на обръщането е в духа, без всякакви посреднически предмети. Свещените изображения и свещените предмети имат зад себе си строго научна обосновка. Ще добавим към това, че всеки предмет, пребивавал в ръцете на човека или привлякъл към себе си неговите мисли, е наситен със съответните еманации. Има добри предмети, изпълнени със Светлина, има зли, наситени с тъмнина. Отровата на последните е по-опасна от обикновените отрови, тъй като въздейства невидимо, но силно.

1965 г. 526. (25 ноември). При всички състояния на съзнанието направлението на Еволюцията към страната на духовността остава неизменно, тъй като това се отнася вече към Основите. Трябва често да си спомняте за тях, когато всичко се колебае. Тънкото е здраво прикрито от плътното. Но независимо от прикритието, то съществува. Утвърждавайки се върху Основите, се утвърждаваме върху действителността. Майя, отстъпи. Може да се различи как според приближаването към завършека на цикъла на земното въплъщение вещите и обстоятелствата наоколо губят своето привидно самостоятелно значение, заменяйки се в този процес със задълбочаването на непреходните прояви. Призраците на земната Майя губят своя смисъл в Надземното. Човекът, способен да мисли, ги разрушава с мисъл. По същия начин подлежат на разрушаване и призраците на Майя на астралния свят. Те по-лесно се поддават на въздействието на мисълта, отколкото земните на Земята. И тук, и там освобождението е в мисълта. Трябва да се прояви много упорство в борбата с Майя от всички видове и форми.

1965 г. 527. (М. А. Й.). Ще бъде грешка да се смята, че борбата на духа с това, през което той преминава, за това, което той трябва да стане в бъдеще, някога ще се прекрати. Такова бъдеще има всеки дух, на колкото и високо стъпало от стълбата на живота той да стои. Утвърждаване на бъдещето – така може да се нарече този процес. Най-доброто негово осъществяване ще бъде устремянето в бъдещето и животът в него, в това бъдеще. Съзнанието на Агни Йога е дотолкова устремено в бъдещето, дотолкова се е сживяло с него и го е направило реално, че мощните вибрации на бъдещето се усещат силно от тези, които се приближават към такова съзнание на Агни Йога и влизат в

съприкосновение с него. Да се устремим в бъдещето, начертано от Владиците и да се слеем с него като негова неотделима част. Само така може да се премине победно през трудностите и препятствията на настоящето.

1965 г. 528. (Гуру). Пасивното очакване на бъдещето няма да бъде правилното решение на живота. Строителят на живота не може да бъде пасивен или бездеен. Когато не може строи с ръце или с външна дейност, той ще строи с мисъл. Вече сте забелязали как са се осъществявали в живота вашите минали мисли. Вие сте мислили ярко и завършено, минало е време и хората са осъществявали вашите мисли. Нека това да послужи като урок за това доколко мислите са реални и каква сила имат, ако са съзвучни на Общото Благо. Да се действа с мисъл е много по-трудно, отколкото с ръце, тъй като не всеки владее нейната сила. Мисълта, устремена към миналото, е недействена, тъй като тя не може да се прояви в миналото. Мисълта от настоящето може да прояви своята мощ само в бъдещето. Това трябва да се знае. Не в миналото, а в бъдещето трябва с мисъл да се бяга от понякога непоносимата тежест на текущия момент.

1965 г. 529. (26 ноември). Неприетото лекарство или неприложеният съвет не донасят полза. Малко е да се знае метода за най-близък подход към Мен, той трябва да се приложи на дело. Нима само тъмните нападения могат да принуждават към съзнателен стремеж да се удържи Моята Близост. Сега времето е такова, че при отдалечаване от Мен няма да устоите и няма да издържите натиска на тъмнината. Да се устои може само във възможно най-пълно единение с Мен. Тъмните усилват своята стража и се възползват от всеки миг на слабост или небрежност. По-често споменавайте Моето Име и се стремете да поддържате избраното Изображение в своето сърце. Съзнанието, докоснало се до Светлината, при нападение от тъмнината ще се стреми с всички сили към Фокуса на Йерархията на Светлината.

1965 г. 530. (М. А. Й.). В какво е тайната на успеха? В несломимата устойчивост на духа. Нима може да не се достигне тогава, ако при всички, даже най-непоносимите условия движението, даже забавено, е насочено само към Светлината! При постоянство на устрема не може да не се достигне. Непостоянната, временна, с прекъсвания, любов не струва много, както и другите качества на духа, неутвърдени с постоянство и непоколебимост. За най-близки считаме тези, които твърдо стоят на краката си, без да се клатят и без да се колебаят.

1965 г. 531. (Гуру). Когато вътрешният свят на духа, създаден с огромния труд на многогодишни усилия е непоколебим срещу прибоа на вълните на плътния свят или астралните течения, тогава може да се каже, че домът на духа е издигнат върху здрав фундамент. Фундаментът се гради върху Основите. Не се отклонявайте от Основите нито на косъм, тъй като Основите са неотречими и непоколебими. Утвърдете ги и ги утвърждавайте с огнени думи в духа, тъй като върху тях се държи светът.

1965 г. 532. (27 ноември). Не е възможно да се замени Моят Свят със своя свят, тъй като крахът на личния свят е неминуем. Моят Свят е светът на неумиращата правда или на огнената действителност. Възможно е да се приобщите към него и да влезете в орбитата на неговото притегляне. Всяка Моя мисъл сближава с него и го разширява. Докоснал се до него е трудно вече да бъдеш удовлетворен от размерите и съдържанието на личния свят. Така че светът на свръхличната правда не

се вмести в личния малък свят.

1965 г. 533. (Гуру). Може ли да се спре бягът на времето? Следователно движението в бъдещето е неспирно. И следователно нищо не може да отнеме от човека неговото бъдеще. С мислите на днешния ден се строи утре. Значи и бъдещето на човечеството се строи с мисъл. Оттук важното значение на мислите за бъдещето.

1965 г. 534. (28 ноември). Моят Свят не се съчетава с малките лични светчета на земните жители. За да се влезе в него е необходимо да се излезе от личния малък свят и да се остави той, тъй като тези два свята са несъизмерими. Мисълта не е нова. Отдавна вече беше Казано, че загубилият своята душа ще я придобие и че за да следвате Призовалия трябва да се отвърнете от себе си. По такъв начин себелюбието на низшето "аз" е тази преграда, която се налага да се преодолява от стремящия се към Светлината. И това също не е ново. Не е ново и че знаещите това условие все пак забравят за него всеки път, когато се потопят в света на личните преживявания. Знанието без приложение е мъртъв капитал. По-добре да знаете малко, но да прилагате това малко, отколкото да знаете много и да не прилагате нищо. Импулсът от прилагането на Учението на Живота на практика е ценен само тогава, когато той се явява самороден импулс, а не натрапен от страни. Всяко натрапване е безцелно и безполезно, тъй като в крайна сметка не донася нищо, освен вреда. Трябва да се научите да не натрапвате дори несъмнено добрите неща. Когато съзнанието достига само до необходимостта от прилагане в живота на една или друга мисъл и я прилага, тогава достижението е несъмнено и здраво.

1965 г. 535. (М. А. Й.). Огънят е двигател на духа, без огън няма напредък. Главната задача е да се удържи огъня в сърцето. Но наоколо има толкова гасители, неволни и волни, съзнателни и несъзнателни, тъмни, сиви и даже светлички. Обременяването пълзи отвсякъде. Затова за защита на сърдечните огънове е нужна кръгова отбрана. Само Владиката Единствен никога няма да обремени огньовете на сърцето. Обръщането към Него винаги стимулира растежа на огньовете. Да разберем практически и жизнено, че мисълта за Владиката е съприкосновение с Огъня-жизнедател, тоест със Светлината. Кръговата отбрана на сърцето трябва да се разбере като негова готовност за защита от всички потенциални гасители или обременители, и дори често от много добри, но можещи да разпилеят Съкровището хора. Тъй като по закона за скачените съдове всеки взема от горящото сърце. Много Високи Духове са били разкъсани не от враговете, а от своите почитатели, тъй като са давали без мярка, над законната мярка и са допуснали пълно опустошаване на Съкровищницата.

1965 г. 536. (29 ноември). Даже неуспешният опит да се изпълни Указанието е полезен. Неуспех е сега - при кръстосване на токовете, а успех - когато токовете се изменят. Много, твърде много зависи от пространствените условия. Човешкият организъм, бидейки част от цялото, се намира в тясна взаимовръзка с него. Арфата на духа реагира и се отзовава на всички пространствени звучения. Това е и пространственото съзвучие. Трудно е сега, в периода на велико преустройство на света, когато се руши старият свят в своя видим и невидим аспект. Тъй като и в Тънкия Свят разрушаването на неговите кристализирани форми е огромно. Не може да има нито покой, нито умиротворение, докато не настъпи завършека. Така както са неспокойни

и неуравновесени стихии, така са неуравновесени и антагонистични и пространствените токове. Не е мъдро да се преизпълваш с мир и покой тогава, когато цялата планета е в огъня на напрегнатото преустройство. И как може да се случи това, когато Ние с неимоверно напрежение се Стараем да удържим равновесието и да предотвратим взрива. Трудно време, тежко време - чувствителните духове не могат да не съзвучат на него и да се преизпълват с покой. Ехото на това небивало напрежение преминава по цялата верига на Йерархията. Събитията следват бързо едно след друго, разтърсвайки пространството на далечни разстояния. В орбитата на планетното преустройство са включени всички. Сега на Земята няма тъгълчета, където хората в щастливо неведение да могат да се оградят от планетната Карма и да не отговарят на световното преустройство. Епохата на огъня приближава и вълните на пространствения пламък докосват всички. Небивало време. Всичко велико и всичко ниско проявява себе си за утвърждаване и живот или за унищожение и смърт. На Светлината е отсъдена победа, а на тъмнината - поражение.

1965 г. 537. (М. А. Й.). Спасението е в единението на всички, които са от Светлината, около Фокуса на Йерархията. Друг изход няма, друго решение няма. Колкото по-тъмно, по-неустойчиво, по-напрегнато е наоколо, толкова по-тясно трябва да се сплотите и да застанете по-близо до Великото Сърце. Единение с Него и единение помежду ви. Трудно е да се каже кое е по-лесно. Когато се разединяват всички и всичко е особено трудно да се осъществи единението. Мнозина вместо единение, подобно на охлювите, се опитват да се скрият в раковината на себелюбието. Но отделянето от Фокуса на Светлината няма да спаси никого. Тъй като Самият Владика Каза: Утвърждавам спасението на всички, които са с Мен.

1965 г. 538. (Гуру). Зов на момента нека да бъде мисълта да се устои в единение, независимо от всичко. Формулата "претърпелите до края ще бъдат спасени" както и преди остава в сила и може би още по-актуална сега, отколкото когато и да било по-рано. Само чувствителното сърце може да улови точно тоналността на пространствената нота. В пространството не е добре и затова е така непоносимо тежко на сърцето. Трябва да се събере цялото мъжество и твърдост, за да се издържи натиска на бушуващите стихии.

1965 г. 539. (30 ноември). Необходимо е време и при това немалко, за да се достигне до това състояние, когато личните дела повече няма да оцветяват аурните излъчвания. И в този случай качеството самоотверженост има решаващо значение. Не е просто да се отделиш от себе си и своите преживявания, тъй като те непосредствено се отнасят до нас. Собствената болка се усеща много по-силно, отколкото болката на съседа. Но все пак понякога болката, причинявана на близки хора, много наранява нашето сърце. А то трябва да се изтънчи до такава степен, че да отговаря чувствително на всяка болка в обкръжението. Чувствителното сърце е символ на състраданието. Само то може да вмести болката на света. Бремето на такава сърце е огромно. То е легнало върху чувствителното сърце. Страданията за близки и далечни, за хората, за целия свят неописуемо обострят възприемчивостта на сърцето. Изтънчването преминава през страданието и състраданието. Животът често поставя ученика именно в такива условия, за да може сърцето да расте и неговата възприемчивост да се умножава. Крилете на Алая се

изковават в горнилото на страданията.

1965 г. 540. (М. А. Й.). Човешката жестокост е признак за края на Кали Юга. Всичко тъмно в човека се изявява напрегнато за трансмутация. Как може то, непроявено, да се преобрази? Съприкосновението с хората е много сложно и много болезнено. Хората не искат да проявят човечност и загриженост за обкръжаващите. Налага се да се сблъскват с това, за да разберете още по-добре и по-дълбоко човешката природа. За знанието трябва да се плати, а за познаването на човека – особено тежко.

1965 г. 541. (Гуру). Отдалечи се от себе си и ще сътвориш благо. В това самоотричане е целият смисъл на еволюцията на духа. Личността му се дава като оръдие за взаимодействие с обкръжаващия свят. Личността сама по себе си не е самоцел, а средство за постигане на целта. Всички нейни страдания и преживявания са нужни и ценни дотолкова, доколкото те помагат да се разшири разбирането и за да може с посредничеството на тази временна личност, по-точно - чрез посредничеството на тези много личности, в които се въплъщава Безсмъртната Индивидуалност, да се постигне Нейната същност и съзнателно да се слее в едно с Нея, тоест съзнанието да се пренесе в Нейната сфера. Друг смисъл и цел на съществуването на личността няма, тъй като тя умира и на нейно място ще се роди нова във всяко следващо въплъщение. Само опитът, събран от нея, остава в Чашата на Индивидуалността завинаги. Чашата не е достояние на личността, а на Индивидуалността. Затова личността няма достъп до миналото, съхранявано в Чашата. Едва когато съзнанието се пренесе във Висшите Принципи стават достъпни натрупванията в Чашата и може да се чете от свитъците на миналите животи, отложени там.

1965 г. 542. Преодоляването в себе си на отрицателните и разрушителни вредни външни въздействия върху съзнанието ще разглеждаме като победа. Не вън, а в себе си се постига и се утвърждава тази победа.

1965 г. 543. (1 декември). Доброто познаване на човешката природа не дава право за недобро отношение към човека. Да знаеш и все пак да проявяваш дружелюбие и желание за помощ ще бъде вече свойство на Архата. Владците Знаят и все пак Отдават всички Свои сили в служене на хората, често даже жертвайки живота Си. По такъв начин познаването на човешката същност не пречи да се обича човечеството и да му се отдават всички свои сили. Следвайки и подражавайки Учителя ще проявим същото отношение към тези, с които ни сблъсква животът. Знанието и обсъждането са много далече от критиката и осъждането. Да знаеш не означава да осъждаш. Ще допуснем доброжелателния анализ с цел да се помогне. Злонамереното недоброжелателство е осъдено. Не е лесно, знаейки, да се запази добросърдечността, тоест светлоносното състояние на сърцето. Не е лесно да помагаш или да споделяш знанието, не очаквайки нито признателност, нито благодарност, нито даже добро отношение в замяна. Мнозина получили често плащат за това с най-черна неблагодарност и озлобяване. Но само предателството и оскърбяването на Йерархията е непоправимо и лишава от право на помощ и връзка. Всичко останало не може да служи като препятствие или като основание помощта за тях да се прекъсне, дори независимо от проявеното недружелюбие. Разбира се, ако по канала на отвореното към тях сърце текат злоба, осъждане и недоволство в отговор на изпращаната Светлина,

то трябва да се съблюдава целесъобразност и “да не се хвърлят бисерите”. Думите за стъпкания бисер на знанието от петата на невежеството както и преди си остават в сила. И е добре когато получилите плащат само с равнодушие или забравяне, тъй като може да бъде и по-лошо. Носещите Знание на хората нека да не разчитат на получаване на награда даже във вид на признателност и благодарност. Толкова по-ценно ще бъде това рядко качество в малцината, получили светлина от вас.

1965 г. 544. (М. А. Й.). Ако Учителите на Светлината не отхвърлят идващите при Тях независимо от всичките им недостатъци и даже пороци, то и недостатъците и пороците на подходящите към Учението на Живота не трябва да се считат за условие, правещо ги непригодни. Притежаващият недостатъци и преодоляващ ги има повече заслуги, отколкото нямащия ги и стоящ на място. Затова изводът е само един - на вървящия и преодоляващия, тоест на победителя, се прощава много.

1965 г. 545. (М. А. Й.). Съзнанието расте бавно. Само цял ред многогодишни усилия може да даде резултат. Упорството, трудът и несломимият устрем облекчават задачата. Всичко е в духа. И растежът на съзнанието е в духа. Осъзнаването на свойствата на духа разширява съзнанието. Трябва да се разбере невъзможността за много явления на физическия план и тяхната възможност в духа. Всичко е възможно във въображението и мислите, и всичко е достижимо.

1965 г. 546. (Гуру). Ще помним, че в Надземния Свят действа мисълта, действаме с мисъл и с мисълта живеем. Мисълта там е завързана само от човешкото невежество и е освободена чрез знание. Но и в невежеството, и в знанието тя действа в пределите или в границите на своята свързаност или свобода. Указът на Учителя е да се разкрепости, тоест да се освободи мисълта и не някъде там, после, а именно тук, на Земята и сега.

1965 г. 547. (5 декември). В много трудни дни, когато миналите тежки токове тревожат, ще повтаряме Основите и ще се утвърждаваме на тях. Те са непоколебими и от тях не може да се избяга. И когато те са твърдо заложили в съзнанието и мисълта е около тях, е лесно да се защитите от вълните на хаоса и тъмните нападения. Да ги повторим в себе си: смъртта на тялото е неизбежна, преходът в Тънкия Свят също, пренасянето в другия свят на всички свои натрупвания и пребивавено с тях – също. Стълбата на Йерархията на Светлината и Учителят са неотречими, тъй като животът на Земята е дал в ръцете много знаци и свидетелства за тяхното съществуване. Значи съзнанието може да се изпълни с това, което е несъмнено и което не е от тъмнината, а е от Светлината. И може да се устои в тези трудни дни.

1965 г. 548. (М. А. Й.). Има два фокуса на притегляне – Фокус на Светлината и фокус на тъмнината. Винаги можете да си дадете ясен отговор притеглянето на кой от тях надделява и, знаейки, да пресечете вредата в самото начало. Ако се забавите после може да се окаже твърде трудно и вече да не достигнат силите да се измъкнете от черното блато.

1965 г. 549. (Гуру). Ако една мисъл, колкото и добра и привлекателна да изглежда, в краен резултат довежда до явно недобри и затъмнени последвали мисли, значи първоначалната мисъл е лоша и тя трябва да се изхвърли от съзнанието. Много измамни и на пръв поглед безвредни мисли крият в себе си вреда. Нужно е ясно разпознаване.

1965 г. 550. (6 декември). Когато своето стане непоносимо тежко е по-добре да се отдалечиш от него, макар и временно и да се потопиш в Моето. Моят Свят и вашият свят се различават по вибрации и напрежение. Те не трябва да се смесват в едно. Атмосферата в низините и на планините не е еднаква. Ако всичко свое се остави в низините, атмосферата на планините ще се очисти и ще обнови съзнанието. Стените на Кулата могат да се считат за пречистващ филтър. Пред стената всичко свое се оставя, за да може съзнанието да заприлича на чиста повърхност, която запечатва вече без изкривяване това, което идва от Нас. Преди да се възприема от Мен, своето трябва да се отстрани и намали,.

1965 г. 551. (М. А. Й). Самозабравата или самоотхвърлянето ще бъде първото условие за пълнота на висшите възприятия. Ако своето доставя радост и удовлетворение, духът няма да се устреми към нещо друго, но когато тежестта на личните преживявания става вече твърде натоварваща, тогава ти се иска да ги отхвърлиш и да се отдалечиш от тях. Може би тежестта затова и се дава, за да се роди неукротим огнен стремеж духът да се освободи от нея. Освобождение няма да се намери в сферите, където се е родила тази тежест. Трябва да се издигнете по-високо. Това издигане духом над самия себе си е трудно. Под "самия себе си" се подразбира личното "аз", малкия свят на личните преживявания, мисли, чувства и емоции. Трябва да се издигнете над него - просто отдалечавайки се от него и, макар и временно, да го отхвърлите.

1965 г. 552. (Гуру). Не е ли странно това, че парцаливите кълба на света на личните преживявания са голяма пречка по Пътя. Но това е така. И в молитвата, и в устрема, и в работата за Общото Благо е необходимо да се отделиш от себе си. Себелюбието, това натрапчиво и досадно чудовище, упорито и всестранно пречи да се докоснеш до Висшия Свят, да се докоснеш до пространствената сфера на светещата мисъл. Себелюбието е враг номер едно на духа, вървящ към Светлината.

1965 г. 553. (7 декември). В Тънкия Свят съблазните, изкушенията и всевъзможните отвличащи явления са безкрайно повече, отколкото в земния свят. Това е и разбираемо, тъй като там безразделно царства мисълта и тези образи на мисълта, които са близки на съзнанието. Съзнанието се обкръжава с тях на принципа на сродството, привличането и привичките, и съчетавайки се с тях се потапя и живее в тях. Освобождаването от такива мисли е трудно именно благодарение на силата на магнитното им притегляне към породилото ги съзнание и на това, че те на свой ред го въвлечат в сферите на съзвучни и родствени мисли, породени от други съзнания. Само силният и упорит устрем към Учителя на Светлината може да преодолее увличащата сила на тези мислеобрази. Представете си човек, който изведнъж е получил власт да осъществява всички свои желания. Приблизително в такова положение се оказва в Тънкия Свят духът, получил възможност да твори с мислите си реални форми, създаващи за него обкръжаващата го действителност. И всеки твори по посока на привичните мисли, приети и утвърдени още на Земята. Добре е когато това направление е устремено към Светлината, а ако е към тъмнината?

1965 г. 554. (М. А. Й.). Ще мислим така, че да не се засраим от своите мисли тогава, когато те станат видими явно. Учителят вижда мисленото творчество на учениците и се радва, когато то е в името на Общото Благо. Когато мисълта е свръхлична, тя е лишена от отровата на себелюбието и не е оцветена с емоциите от личен характер. Такава мисъл

е чиста. Затова най-добрият способ за очистване на мислите са мислите за благо на другите, за цялото човечество като едно, стига само да не са за себе си.

1965 г. 555. (Гуру). Най-точното и правилно изображение на ада би било възпроизвеждането на тези образи от мислите, с които се обкръжават умрелите хора, неизживели своите страсти и възжеления и пороци. Всичко, което е осъществено на Земята, съществува и в Надземния Свят или в подземния. И хората, взели участие в тези начинания на Земята, продължават да взимат участие и там. Само че ако на Земята има все някакви прегради, там привидното осъществяване става по-лесно с помощта на мисълта. Призрачността на тези осъществявания не се разбира от ниските духове и страданията от невъзможността да удовлетворят своите възжеления са необичайно тежки и надминават всяко въображение. Всеки жъне това, което сее.

1965 г. 556. (8 декември). Често се налага да се наблюдава как най-пламенните стремежи се разтварят в сивотата на ежедневието. Сякаш целият характер на обикновения живот притежава свойството да гаси огньовете на духа. Ние Указваме по тази причина обичайното да се заменя с необичайното. Необичайното е разлято наоколо в хиляди незабележими явления, които ни заобикалят. Всичко е необичайно, ако очите се отворят, за да виждат. Умението да се вижда нещо над сивото покривало на ежедневието е свойство на отвореното разширено съзнание. Нима звездите на небето са нещо обикновено? Но за да се уловят техните лъчи главите трябва да бъдат вдигнати нагоре. Окото вижда това, към което е насочено. Устремяването е ключ от вратите на тайното знание. Мисълта, която е устремена към нещо излизащо извън пределите на бита, расте и се разширява в своя устрем и обогатява съзнанието с нови находки. Не феноменалната страна решава въпроса за съществуването на Тънкия Свят, а умението да се наблюдават неговите прояви във всичко, което е наоколо. Невидимият Свят е дотолкова тясно свързан и преплетен с видимия, че разделяща граница не съществува. Мисълта, например, е невидима, но как да я отделиш от видимото действие и къде е граничната линия? Огънят на нервния импулс, преминаващ по канала на нерва е невидим, но как да го отделиш от движенията или краката. Окото, запечатвайки всеки предмет, към който гледа, предава мълниеносно и автоматично отпечатания на ретината образ в съзнанието и предметът, фотографиран по такъв начин от окото, става мислеобраз или картина, картинна представа вече не от плътния, а от Тънкия Свят. Могат да се приведат множество примери. Само да има желание да се мисли в избраното направление, а илюстрации ще има безкрай, тъй като всичко, което съществува в плътния свят, съществува същевременно и в Тънкия Свят и връзката между тези два вида съществувания на нещата и явленията е неразривна и здрава. Дори и тогава, когато предметът или явлението престанат да съществуват в плътния свят, те продължават своето битие в Тънкия Свят, тъй като нищо не изчезва в природата и не може да изчезне. Например съществуването на видимия и Невидимия светове върви успоредно, само че в различни плоскости и върви неотделимо едно от друго. Изгорете някой предмет и той ще изчезне от ползрението на видимостта, но продължава да съществува даже в паметта на човека. Но човешката памет е само несвършен и ограничен аспект на огромната и непогрешима памет на природата, която запечатва всичко и не забравя никога нищо.

1965 г. 557. (Гуру). От Основите не може да се отдалечиш, дори и да се колебае целият свят. Основите са рамките за съществуване на духа. Само от тях може да се изхожда в мисленето. И тогава заблудата е невъзможна. Основите служат като канава, върху която се тъче шарката на духа. Без Основи тя не може да се изтъче.

1965 г. 558. (9 декември). Когато човек се потапя в спомени за миналото, за това, което вече го няма, което не съществува в плътния видим свят, той живее в тези минути в Невидимия Тънък Свят. Когато го владее изцяло някаква идея и той не вижда и не чува това, което се случва наоколо, той живее в Невидимия Свят. Съзнанието на човека се намира постоянно в сферата на двата свята, потапяйки се ту в единия, ту в другия, ту намирайки се сякаш по средата, на границата между двата. А тъй като тази граница е твърде условна, то човек може да се счита за обитател на двата свята. Тяхното съединение се осъществява в съзнанието, което се явява сферата за тяхното обединяване. Това става несъзнателно, тъй като той не си дава сметка за същността на случващото се. Новата Епоха върви под знака на обединението на двата свята и несъзнателните процеси трябва да се превърнат в съзнателни при пълно разбиране на тяхното значение. От човека се изисква осъзнаване на тези явления, за които по-рано не е мислил, макар и да се е сблъсквал с тях постоянно. Тайната на зърното досега не е разкрита, макар и човекът да се ползва от него в течение на много векове. И самият човек представлява Велика Тайна, непостигайки я. Обаче и живее, и мисли, и бавно, бавно разкрива себе си в процеса на еволюцията на духа. Историята има работа с миналото, с това, което го няма, но е било. Няма го, но е било. Изучава това, което го няма. Трябва да се замислите за нелепостта на създаването се положение, за да разберете, че не може да се изучава това, което го няма. И ако нещо все пак се изучава, значи то съществува. Някога ще се наложи да се признае, че миналото съществува - то е в настоящето, само че е невидимо за земното око. Ние Имаме достъп до свитъците на Акаша и Можем съзнателно да се потапяме в тях, извиквайки картини от миналото в цялата им реалност. Друго тънко състояние на човека, наричано сън, е не по-малко интересно и поучително. Съзнанието, земното съзнание се прекъсва, а човек продължава да живее. Прекъсването на съзнанието съвсем не означава смърт на човека. Само ако можеше да си представи човек какво се случва с него по време на сън. Пробиви в Тънкия Свят се случват, но сравнително рядко и към тях няма необходимото отношение и внимание. А къде живее съзнанието на хипнотизирания субект и защо за него привиждащият му се свят се представя като по-действителен, отколкото този, който го обкръжава и който виждаме Ние, но той не вижда, потопен в Тънкия Свят? Отново тайна на различните състояния на съзнанието на човека. Ние сме обкръжени с тайни, но така сме привикнали към тях и те са станали за нас толкова обичайни, че ликът на тайната се е скрил зад покривалото на обичайността. Хората сякаш са ослепели. И само малцина зрящи се опитват да ги изведат от този изкуствен и не забелязван от тях тупик. Мисълта... нова тайна. Но мислят всички, всички имат свои мисли. Мисълта - това чудо на природата, този апотеоз на активността на духа, е сведена до незабележима обичайност, даже не подлежаща на изучаване от официалната наука. А и самият апарат на човешкото тяло, с цялата сложност на неговата нервна и психическа организация, се намира в пълно пренебрежение. Физиологията не се свързва с психофизиологията,

а последната - с мисълта и съзнанието, сякаш болестта е едно, а човекът и съзнанието - нещо съвсем друго. Зад болестта не виждат нито човека, нито съзнанието, нито мисълта, която твърде често се явява причина за нарушаване равновесието на организма, тоест за болестта. Животът поставя човечеството лице в лице с всички тези загадки и те трябва да се решават, тъй като друг изход няма да има. И тогава ще започне Великата Революция в областта на духа и в съзнанието на човечеството.

1965 г. 559. (Гуру). Зрителното усещане се усилва от звуково и всички други възприятия, преминаващи през останалите органи на чувствата. Когато тяхната гама придобие пълнотата на всички органи на чувствата, то и възприятието става пълно и завършено. Възприятията на физическия свят изискват пълнота на участие на всички физически органи на чувствата, а тънките възприятия - на тънките чувства. Така че ще разделим скалата на възприятията на тънка и плътна. Звучите от плътния свят се възприемат с ухото. Но е възможно в съзнанието да прозвучи беззвучно чутата предната вечер мелодия. Много тънки звуци могат да се възпроизведат в съзнанието сякаш мислено. Великите композитори са чували цели беззвучни пространствени симфонии и са ги обличали вече в земни звуци. Тънкият Свят проявява себе си в явни възприятия, но различни от обикновените земни възприятия.

1965 г. 560. (12 декември). Всеки приближил се до Нас рано или късно преминава чертата, след която няма връщане назад. Ще Поясня една от подробностите на това условие: да предположим, че мисленето на преминалия чертата се е отделило от Мен и неизживяното го е овладяло. Отделилият се от Мен неизбежно попада в обятията на тъмнината, която постоянно наблюдава всеки докоснал се до Светлината. По степента на прелъстяването от тъмнината може да се съди за дълбочината на отделянето от Мен. Това трябва да помни всеки. Може да си тръгнеш, може да се откъснеш и може да Ме отхвърлиш, но тогава потапянето в тъмнината и предаването на себе си на тъмнината е неизбежно. Но кой докоснал се до Светлината ще поиска да се предаде на тъмните.

1965 г. 561. (М. А. Й.). За този, който е установил всекидневен контакт с Владиката, е невъзможно да прекара дори един ден без Него. Без Него има тъмнина. Не е беда, ако има недостатъци. Не е беда, ако не е изживяно всичко. Само да не се откъсваш от Него в съзнанието. В постоянен стремеж към Близостта подлежащото на очистване ще се смели. Но при отдалечаване от Него всичко неизживяно се усилва хилядократно. С Него може да се победи всичко, да се преодолее всичко. Когато сме с Него, гласовете на миналото замлъкват и губят своята прелест и власт над съзнанието. Но когато сме без Него, даже малкото става голямо и изглежда непреодолимо.

1965 г. 562. (Гуру). Вървящият към Светлината узнава силата на тъмнината. Учителят показва мощта на тъмнината на победилия я. Трябва да се разбират всички зли ходове, всички уловки, всички опити на тъмните, ловуващи за всеки, който иска да върви срещу нея. Нужен е дозор и способност за разпознаване на това, което се подхвърля от тъмните, на всички нейни капани, всички съблазни и всичко, с което тя иска да отклони съзнанието от Единния Фокус на Светлината.

1965 г. 563. (13 декември). Отвореното към Нас сърце се напруга. Отвореност означава възприемчивост, тоест способност да се възприема. Разбира се, всички странични мисли пречат. Да знаеш още не

значи да осъзнаваш. Осъзнаване означава почти овладяване, тоест практическо прилагане на знанията. Затова е нужно да можеш. Знанието без прилагане не струва нищо. Готовността включва в себе си способност и умение да прилагаш. Оръжието на духа трябва да бъде в постоянна готовност да бъде приложено. Как иначе можеш да се защитиш, ако не с готовност. Даже мечът е безполезен зад печката или в килера. Наоколо има толкова опасности и толкова тъмни злодеи, че само при пълно въоръжение и при пълна готовност и постоянен дозор можеш да бъдеш защитен и да устоиш в светлината и във всяка минута да дадеш необходимия отпор. Но кога четеното ще бъде проведено в живота и приложено към нуждите на всеки ден? Нима не разбирате какво се свърши наоколо и в пространството и в света. Единението е нужно като спасение. Уместно ли е сега да се потапяте в миналото и да подслаждате мислите си с неизживяното. При нас човешката гибел е пред очите ни. Всички лични преживявания на личността са несъзвучни на момента. Само единението и тържествеността могат да обградят от ущърба. Трябва да бъдем заедно неотделимо. Небивало време. Напрежението на сферите е огромно.

1965 г. 564. (Гуру). Да се проникнеш с напрежението на момента значи да осъзнаеш случващото се. Време е вече да се разбере, че обкръжаващото не може да не съзвучи с пространствените условия. Природата и хората са единни. Неблагополучието, наблюдавано навсякъде и в най-разнообразни форми и видове, е само единствено отражение на пространственото неравновесие. Земята се тресе, има наводнения, епидемии, бързи смени на студ и горещина, войни, психически заболявания и всички останали бедствия - какви още доказателства са нужни за нахлуването на енергиите на хаоса. Планетата е в опасност, но земните жители са глухи и слепи за това, което се явява следствие на техните собствени дела.

1965 г. 565. (14 декември). Времето тече и отнася със себе си стария свят. Този процес е неспирен. Раждат се и се развиват нови идеи във времето. Те стават постоянно достояние на всички - като мисълта за кълбовидната форма на Земята. А идеите преобразяват света. Още много отживелици от стария свят се гнездят в човешкото съзнание, но колкото и силни да са те, ще дойде време и ще им се наложи да отстъпят място на новото. Времето работи за него, тъй като Ние Сме на Дозор. Стражата на света не е отвлеченост, а факт. Там, където са Нашите Лъчи, новото зрее и се развива. Там, където ги няма, старото се руши и изживява себе си. Беснеенето на тъмнината и следовниците на заминаващата си раса не са в състояние да спрат процеса по преобразяване на света. Той се ражда в мъки от развалините на стария. Това, което е обречено от Нас на унищожение, не може да живее и няма да съществува. Не Можем да разрушим изведнъж, тъй като ще пострадат невинни. Всичко е твърде свързано и разрушаването на старото ляга тежко на съзнанието на множеството. Оттук и задръжката, но течението на процеса не може да се спре.

1965 г. 566. (Гуру). Ние живеем в същия този свят, както и всички, но Нашият свят е различен. Той се обуславя от Нашето съзнание. Каква ли ще е силата на съзнанието, ако то може да преобразява света! В съзнанието се съдържа Безпределността. Да се разбере възможността на съзнанието, неограничено от нищо - това означава да се влезе в Безпределността и да се докоснеш до нея. Тя ни обкръжава и докосва от

всички страни. Но тези докосвания изискват осъзнаване. Безпределността се осъзнава. Безпределността е в съзнанието. Това, което е вън, става това, което е вътре. Тъй като правилно е било казано в древността, че човекът е мярка на нещата. Този процес на прехода на това, което е вън, в това, което е вътре, можеш безпределно да обогатява съзнанието и да умножава натрупванията в Чашата, няма край и служи като гаранция за безпределния растеж на могъществото на духа.

1965 г. 567. (15 декември). (М. А. Й.). Ако постъпките и мислите не съответстват на стъпалото на разширеното съзнание и пречат на установяването на най-близък контакт с Нас, те трябва да се изменят, за да се запази близостта. Ще помним, че тези постъпки и мисли поражда отиващи далече следствия. Ако колелото на причинността е приведено в действие, следствията вече не могат да се избегнат. Нищо не може да спре действието на Закона. Да се управлява причината може само по време на нейното зараждане, но ако тя се е породила, следствието е неизбежно. Докато човек живее в света на причините той е свободен да ги твори по своя воля, но в света на следствията той става жътвар на следствията и не може да ги измени със своята воля. Кармата също е следствие на миналите причини.

1965 г. 568. (Гуру). Помнещите не са много, а спомнящите си за Нас всекидневно са единици. Спомнящите не можем да забравим или да оставим без внимание и грижа. Но при създалото се тежко положение на планетата и грижата се проявява не така свободно и явно, както би ни се искало. Но никой не е забравен. Трудно е да се дочака изгрева, но той е неминуем.

1965 г. 569. (М. А. Й.). „...сред жестоките и тъмните... сред търсенето и скръбта Моят Щит е над вас...” - тези думи са дадени за напътствие в живота. Той, Далият ги, Знае че вървящият след Него неизбежно трябва да премине през тръните на живота. За да се види полюсът на Светлината и да се влезе в сиянието на Светлината, трябва да се премине през тъмнината и да не се оскверниш от тъмнината, а победно да преминеш през нея. Земният живот е труден за прозрелия дух. Но и кръстът трябва да се пренесе през него, ако вървим след Владиката. И неразделно с Него трябва да се премине през радост и скръб.

1965 г. 570. (19 декември). Желанието да не бъдеш разкъсан или измъчван е напълно естествено и законно. И Ние също не Сме беззащитни овчици. Но все пак Чашата с отрова няма да отмине запаленото сърце. За породеното зло са отговорни всички: и виновните, и невинните. Носителите на Светлина са невинни за човешките порождения и задуха, но те все пак носят върху себе си тежестта на този свят. Каиновата психология за липсата на отговорност за своя брат е наследство от черния век. Но Сатия Юга носи със себе си новото съзнание за единство на всички и отговорност на всеки за своите братя, за цялото човечество.

1965 г. 571. (М. А. Й.). Живеем в страшно време на покушение срещу целостта на планетата и унищожаване плодовете на всички човешки постижения, както и на самото човечество, от тъмнината.

1965 г. 572. (Гуру). Трябва да се премине и това тежко време, запазвайки непоколебимо доверие във Водещата Ръка.

1965 г. 573. (20 декември). Формулата „битието определя съзнанието“, тоест съзнанието се определя от битието, е вярна, но също е

вярно и това, че от съзнанието се определя вътрешния свят на човека и неговите мисли и постъпки. Работата е в това, че силните духове не се подчиняват в една или друга степен на обкръжаващото, но подчиняват него, а слабите се подчиняват. Ломоносов, Кампанела, Петър Първи принадлежаха към числото на тези, които със своето съзнание са променяли обкръжаващото и не са му се подчинявали до известен предел. И в същото време познават множество хора, плаващи не срещу, а по волята на вълните. Това са робите на своята карма. Победата е в съзнанието. Едни се явяват слаба тревичка, огъваща се под всяко подухване на вятъра, а други са подобни на гранитни скали. Но, разбира се, твърде много се определя от епохата, народността и останалите условия на живот. Геният, роден сред диваци или в семейството на висши представители на човечеството, ще притежава различни възможности. При решаването на дадения въпрос не трябва да се изхвърля нито факторът съзнание, нито факторът външни условия. От тяхната равнодействаща се образува вътрешният свят на човека.

1965 г. 574. (21 декември). Изпитанията са нужни, за да се определи точно мярката на предаността, любовта и устрема. В моменти на вместиране изглежда, че всички тези качества са утвърдени достатъчно здраво. Но изпитанията показват друго. Всеки трябва да знае степента, предела и силата на своите качества, при това на действителните, а не въображаемите.

1965 г. 575. (22 декември). Личността е временна обвивка на духа. Тя, преживявайки определеното ѝ време, ще престане да съществува, както и всичко това, с което живее и с което е изпълнено личното съзнание. Но духът остава, запазвайки в Чашата паметта за миналото. Това, което в съзнанието е от личността, е обречено на изчезване, а това, което е от духа, не подлежи на смърт. Първото е крайно, второто - безпределно. Елементите на крайното в съзнанието и елементите на безсмъртието се борят за надмощие. Безсмъртие може да придобие само този, който, разбрал смисъла и значението на смъртната личност в себе си, събира и натрупва елементи на безсмъртието, пренасяйки битието в мисълта, а мисълта съсредоточвайки не в своята преходна личност, а в духа и така отдалечавайки се от себе си и утвърждавайки проявата на самоотричане. Така древната формула „отвърни се от себе си“ служи като основно и неизменно условие за достигане на безсмъртие. Каквито и мисли и преживявания да затрупват личното съзнание, Основите остават непоколебими. Безсмъртието на духа и непрекъснатото съзнание се изграждат върху тях. Гримасите на личността престават да влияят на човека, непоколебимо утвърдил се върху Основите. И е добре, когато се рушат картонените къщички на личните постройки, тъй като зад тях е огнената действителност на Безпределността.

1965 г. 576. (24 декември). Какво да се прави когато изглежда, че се руши всичко това, за изграждането на което са изразходвани толкова енергия, мисли и чувства? Да се създаде стройност на вътрешния свят не е лесно, но да се допусне неговото разрушение е недопустимо. Как да се опазим? Отхвърляйки решително и твърдо всички умувания, всички съмнения, всички дадени очевидности. Каквото и да става, Основите остават непоколебими. Важно е духът да се устреми в бъдещето.

1965 г. 577. (25 декември). „Таванът“ на духа определя височината на неговия полет. Но за разлика от самолета всеки дух има

още и свой „под“, по-надолу от който не може да слезе. Трябва добре да познавате височината на своя „таван“ и нивото на „пода“, особено на „пода“, за да не си позволите да се спуснете до такава степен и толкова ниско, когато издигането ще бъде вече невъзможно. Такова „приземяване“ е опасно. Крилата са дадени за полети. Тъй като е възможно да се приземите така твърдо, че да повредите своите крила. „Приземяването“ е опасно и за Тънкия Свят, тъй като низшите сфери са ужасно заразителни и магнитната сила на тяхното притегляне е толкова огромна, че може да бъде невъзможно нейното преодоляване. И тогава... Но по-добре да говорим за полетите. Кой ще поиска да допусне съзнателно падане в бездната, когато вече никакъв „под“ няма да удържи!

1965 г. 578. (27 декември). Трябва да се отнасяте много внимателно към периодите на пралайя на съзнанието и да не допускате потапяне в орбитата на миналите дейности по-ниско от това, което е било по-рано. Именно необходимо е да се удържите на известно ниво, тъй като поради неумението да се владеете може да загубите завоеванията на последните стъпала с отстъпки или пренебрегване на това, което още не е изживяно. Няма и не може да има никакви оправдания ако се стигне до отстъпление назад. Ако се върнете там, откъдето е започнал напредъкът, то ще бъде изгубено толкова време и усилия, че ще се наложи да се започва отначало. Много са Сизифовците, търкалящи камъни.

1965 г. 579. (М. А. Й.). Пътят на Светлината е път на постоянна жертва и самоотвъръщане от своето лично „аз“. Друг път не познавам.

1965 г. 580. (28 декември). И все пак, независимо от временността и преходността на обкръжаващото, именно то в значителна степен определя съдържанието на съзнанието и влияе върху него. С това не може да не се съобразявате. Тъй като и Ние Сме се Отдалечили в Твърдината не без причина. Задачата на ученика в света е в това, въпреки обкръжаващото, да удържа връзката с Нас. Само опитът ще покаже колко трудно е това, тъй като огънят не винаги гори. Постоянното поддържане на равно горящия пламък на сърцето се превръща в задължение на ученика. Запалените центрове правят това възможно. Но да се живее с отворени центрове в обичайните условия е почти непоносимо - твърде много отрова е разлята наоколо. Много прекрасни духове прегарят от невъзможността да съчетаят земното с небесното.

1965 г. 581. (Гуру). С когото или с каквото влизаш в съприкосновение, с такова и ще се събереш. Мислите и представите образуват канали на връзка. Те се усилват от чувството. Трябва да се мисли за тези канали, за тяхната природа и тоналност. Ако светлите канали свързват духовете със Светлината, то тъмните - с тъмнината. Нужен е дозор.

1965 г. 582. (29 декември). Търпеливо и в доверие ще чакаме подема на вълната. Развитото съзнание не остава без ритъм. И ако миналото е било отбелязано с подеми на съзнанието и с висока степен на просветление, то и бъдещето по закона за редуването и ритъма ще донесе още по-големи достижения. Трудността е в това в моментите на пралайя на съзнанието да се удържи това, което е било достигнато и да не се спуснете по ниско от падината на преминаващата вълна. Така се изгражда пътят на възход на духа. Редуването на дните и нощите представлява ритъм на природата. На ритъма е подчинено всичко - от биенето на сърцето на човека и атома до пулсациите на Слънцето и

проявите на великите цикли. Това, което е, то вече е било някога и това, което ще бъде, е обусловено от миналите достижения. Нищо не изчезва в природата и не се ражда отново, а всичко продължава във времето, подчинявайки се на Космическия Закон за ритъма.

1965 г. 583. (М. А. Й.). Да се изтърпи докрай - това не означава ли да се запази устрема и увереността в нерушимостта на Основите даже и в период на най-силно нагнетяване на тъмнината? Тъй като тогава магнитът на духа ще запази своята сила и ще удържи мощта на притегляне към Единния Фокус на Светлината.

1965 г. 584. (Гуру). "А аз все пак ще достигна", си казва неукротимият дух, "ще достигна независимо от всичко". И в тази решимост намира нови сили и преминава мощно през всичко.

1965 г. 585. (31 декември). Историята свидетелства ярко колко чудовищно са били изопачавани Заветите на Първоучителя и какви невероятни и страшни следствия са произтичали от това извращение. Мнозина са се отклонили от Заветите на Учителите на Знанието предвид на това, че създаваните около тях религии са губели същността на тези Завети и са ги заменяли с външна форма. И вината за това не е на Учителите. Тези малцина, които са разбирали ставащото и са се опитвали да върнат мислите на вярващите към Първоизточника, са били подлагани на жестоки преследвания и гонения и са завършвали своя живот на кладата или в заточение. Отсъствието на разпознаване е довеждало до нелепост и доверчивост към празни и неверни думи. Религията е станала оръдие на хората, потъпкали Заветите на Учителя. Формата е загубила съдържанието, а служителите на култа - огъня на духа. Израждането на култовете е станало закономерност. Трябва да се отхвърли всичко и да се завърнат към Първоизточника, иначе ще бъде загубено даже и това малко, което още се е запазило някъде.

1965 г. 586. (М. А. Й.). Ново означава очистено от наслояванията и натрупванията, и извращенията на миналото. Само очистеното съзнание е способно да извърши такава чистка. И първото условие за това е самоочистването. Не може с мръсни ръце да държите чисти вещи - ще останат петна.

1965 г. 587. (Гуру). Вървящият ще достигне.

